

Kim Tịch Túy

Contents

Kim Tịch Túy	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	39
13. Chương 13	41
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	53
19. Chương 19	56
20. Chương 20	59
21. Chương 21	62
22. Chương 22	65
23. Chương 23	68
24. Chương 24	72
25. Chương 25	75
26. Chương 26	78
27. Chương 27	81
28. Chương 28	84
29. Chương 29	88
30. Chương 30	91
31. Chương 31	94
32. Chương 32	97
33. Chương 33	100
34. Chương 34	103
35. Chương 35	106
36. Chương 36	109
37. Chương 37	113
38. Chương 38	116
39. Chương 39	119
40. Chương 40	122
41. Chương 41	124

42. Chương 42	128
43. Chương 43	131
44. Chương 44	134
45. Chương 45	136
46. Chương 46	141
47. Chương 47: Phiên Ngoại (thượng)	144
48. Chương 48: Phiên Ngoại (hạ)	147

Kim Tịch Túy

Giới thiệu

Edit: Lai Khứ – Ghostkid92 – Bạch Phách Dạ LiênBeta: Hạ Nguyệt – Nhật NhiNhân vật chính: Th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-tich-tuy>

1. Chương 1

Thật sự là thái bình nha.

Hùng Miêu Nhi ngáp một cái thiệt to, hữu khí vô lực liếc Thẩm Lăng một cái.

Thẩm Lăng đang xem sách.

Một gốc cây cổ thụ, một ấm trà, một quyển sách cũ, một thân thanh sam, vẻ mặt điềm đạm.

” Uy, Thẩm Lăng.....”

” Ân?”

” Vài năm nay trên giang hồ thật sóng yên bể lặng nha.”

” Miêu Nhi nhàm chán sao?”

” Ta thật tưởng niệm mấy tên kia.” Hùng Miêu Nhi trở mình một cái, vất tay lên trán nhìn trời

” Úc? Người nói là ai?”

” Vương Liên Hoa.”

Thẩm Lăng đang muốn trở trang sách, ngẩng đầu nhìn Hùng Miêu Nhi một cái.

Hùng Miêu Nhi thở dài: ” Năm năm trước biệt li nơi Đại Mạc, thì cũng chưa gặp lại hắc, giang hồ không có tiểu ác ma này, quả nhiên là không thú vị cực kỳ.”

Thẩm Lăng trêu ghẹo nói: ” Miêu Nhi nếu nhớ hắc, vậy cũng có thể, đi Vân Mộng các ở Lạc Dương tìm hắc, hắc vẫn luôn ở đó.”

Hùng Miêu Nhi lặn lông lốc từ trên cỏ ngồi xuống, thét lên:” Ai..... Ai nói ta nhớ hần, ta chỉ nói mà thôi.”

Thẩm Lăng mỉm cười.

Hùng Miêu Nhi nói:” Không biết hần hiện tại sống tốt không.”

Thẩm Lăng đem sách để trên mặt bàn, trên bàn có một tách trà, nhìn thủy khí trong suốt vờn quanh mặt, thần nhiên nói:” Hần tất nhiên sẽ hảo.”

Một câu đơn giản, lại tràn ngập ý hoài niệm tiêu điều.

Giương mắt nhìn phía chân trời, nhìn gió thổi khiến vài phiến lá đào quanh rơi xuống, giống như những con bướm đang truy đuổi nhau..

Thiếu niên kia yếu nhược lại mang theo ngạo khí đầu trời, chẳng phải hồ điệp xinh đẹp lóa mắt đó sao?

Cực trí ngạo nhiên, lại cực hạn mị hoặc, phi vũ hồng trần, cũng không dính nửa phần tục khí, mi gian phong lưu vô hạn, đáy mắt luôn lóe ra một ý cười giảo hoạt như hồ li.

Không có y, giang hồ đích xác tịch tịch.

Thẩm Lăng cũng thực tịch tịch.

Hần cũng không cô đơn, bởi vì hần có kiều thê yêu tử, có bằng hữu thật tốt.

Nhưng hần tịch tịch.

Tựa như cầm sư kinh tài tuyệt diệu không tìm được kẻ tri âm, thiếu đối thủ là một bi ai a..

Người nếu đủ ngạo nghễ để đứng trên đỉnh thiên hạ, chẳng lẽ không đủ sức chịu nổi giá lạnh hay sao?

Thẩm Thanh đã sắp bốn tuổi.

Tên này do Chu Thất Thất đặt, lúc trước Hùng Miêu Nhi còn ngại nó tú khí, Thất Thất lại nói thủy tới thanh là điều tự nhiên, nhân tới thanh mới gặp người chân tình. Những thứ văn hoa khó hiểu này nàng cũng không trông mong Hùng Miêu Nhi có thể rõ, chỉ cần Thẩm Lăng hiểu là được rồi.

Mấy năm nay, cuộc sống an nhàn làm cho khoe mi nàng có thêm một phần thiếu phụ thanh tao lịch sự, Hùng Miêu Nhi mỗi lần thấy nàng đều phải hô to gọi nhỏ một phen, một bên la hét ” Thẩm Lăng, muội tử của ta là do người dương lớn “, một bên liền ôm lấy Thẩm Thanh mà đùa vui a. Hần mỗi đến đều hấp ta hấp tập chạy vào cửa, hai ngày sau lại không bóng dáng. Chu Thất Thất cũng luôn thúc giục hần tìm tốt cô nương sớm để thành gia lập thất, đừng mãi chạy ngược chạy xuôi, không chịu an ổn.

Hùng Miêu Nhi lắc đầu như trống bỏi, vừa thấy Thất Thất giới thiệu cô nương cho hần, chạy so với mèo còn nhanh hơn, nhao lên một cái, cũng đã năm năm. Hùng Miêu Nhi vẫn là Hùng Miêu Nhi, một người no rồi ngủ, cầm bầu rượu ngã nghiêng, Thất Thất tức giận đến dậm chân, nói ngày nào đó người say chết ở ven đường sẽ bị người nâng đi bán cũng không biết.

Thẩm Lăng có chút hâm mộ.

Tiêu điều tự tại như thế, chẳng phải giống như mình ở quá khứ sao?

Chu Ký Tiễn trang đông như trẩy hội, buổi sáng Thẩm Lăng đi một chuyến sau liền lên phố tìm gian tửu quán mà ngồi tạm.

Rượu là thứ tối thông thường để đốt dao nhỏ, bốn phía tràn ngập mùi hương xào nấu, xa phu trên người đầy mồ hôi, cùng liệt rượu lạt tiêu hỗn hợp thành một loại hương vị kì quái khó có thể hình dung.

Hần hoài niệm loại hương vị này.

Khi mới nhập giang hồ, cũng từng không hề cố kỵ mà uống chén rượu lớn mồm nhai miếng thịt nhồm nhoàm, không ai chú ý tới hần, mặc dù có, cũng chỉ bởi hần mang vẻ kiếm khách hảo sảng. Nhưng hiện tại, ngồi ở trong gian buôn bán nhỏ này, mỗi người đều đang dõi theo hần.

Quần áo hần rất hoa lệ, mặc dù chính chỉ là trường bào lục sắc đơn giản, những vẫn dùng tơ lụa tốt nhất.

Cử chỉ hần rất văn nhã, cho dù có uống chén lớn rượu như bao người khác, hần vẫn như là cây thông cao lớn mọc giữa đám cỏ hoang.

Bọn họ đang nhìn hần, nhìn hần như một quái vật.

Thẩm Lăng đột nhiên cảm thấy thực bất đắc dĩ.

Trên thế giới có rất nhiều chuyện khiến người căn bản không còn sự lựa chọn khác

Năm ấy, hần lựa chọn Thất Thất.

Năm ấy, hần cũng lựa chọn vì Thất Thất mà rời đi giang hồ.

Nam nhân một khi chọn gia đình làm gánh nặng trên vai, thì nhất định sẽ thoát không được.

Hần không có lựa chọn khác.

Cho nên hần hâm mộ Hùng Miêu Nhân vô câu vô thúc.

Cho nên, hần tịch mịch.

Uống xong một ngụm rượu cuối cùng, Thẩm Lăng chuẩn bị rời đi.

Trời đang nắng, dương quang chói lọi, dòng người chói lọi, thanh âm thét lớn, thanh âm rao hàng, tiếng hài đồng vui cười ngoạn nháo liên tiếp, lan tràn đến từng góc nhỏ..

Hần phát hiện có người đi theo sau hần.

Trên thực tế, trên đường lớn không ít người, nhưng chỉ ánh mắt người này đặc biệt.

Giống một đầu miêu nhìn chăm chăm một con chuột.

Trực giác Thẩm Lăng luôn luôn thực linh, hần tuy rằng sẽ không dựa vào trực giác để làm việc, nhưng vẫn dựa vào trực giác để hoàn thành không ít chuyện.

Hần bước nhanh hơn, quẹo vào một cái ngõ nhỏ.

Người nọ còn đi theo hần.

Ngõ nhỏ thực tĩnh, cũng thực vắng, bốn phía đều là tường vây cao cao, Thẩm Lăng đột nhiên dừng lại cước bộ.

Hần dừng thật sự rất gấp, ngoài dự kiến của người phía sau, bốn phía lại đều là vách tường trơ trụi, không chỗ tránh được nên mặt đối mặt.

Thấy rõ bộ dáng người nọ, Thẩm Lăng bắt giác ngẩn ngơ.

Chỉ thấy y một thân bạch sắc, quạt giấy khê lay động, mi gian mỉm cười, một đôi mắt phượng như minh châu sinh huy, giống như mã ngọc ónh quang, ẩn có vẻ vui cười, rồi lại hàm vài phần ý mỉa mai.

Trừ bỏ Vương Liên Hoa, trên đời có người nam tử nào có thể được dung mạo này?

Thẩm Lăng kinh ngạc:” Vương công tử?”

Wương Liên Hoa thở dài cười nói: ” Đã lâu, Thẩm đại hiệp.”

Con người trong suốt, biểu tình tựa tiểu phi tiểu, một thân xiêm y thuần trắng ở trên người y, theo gió khê động, nhưng lại thêm chút vững vàng lộ ra vẻ yêu dã chí khí.

Thẩm Lăng có chút hoa mắt, không biết tại ánh mặt trời hay tại con người trước mặt.

” Vương công tử sao lại xuất hiện nơi đây?”

Wương Liên Hoa nhẹ nhàng cười:” Ta nói là tưởng niệm Trầm phu nhân xinh đẹp, cố ý tiến đến để giải nỗi khổ tương tư, không biết Thẩm đại hiệp tin tưởng hay không?”

Thẩm Lăng cũng cười:” Nếu thật sự là như thế, Vương công tử sẽ không cố ý để cho tại hạ phát hiện công tử đi phía sau.”

Vương Liên Hoa vỗ tay cười cười:” Người hiểu ta, chỉ có mình Thẩm Lăng.”

Thẩm Lăng thở dài:” Địa phương có Vương công tử xuất hiện, chỉ sợ cũng sẽ không thái bình lâu.”

Vương Liên Hoa giảo hoạt nói:” Có Thẩm đại hiệp ở Nhân Nghĩa sơn trang, sao có thể dung thứ cho ma đầu ta làm bậy chứ, phải không?”

Thẩm Lăng vẻ mặt ảm ảm, cười nói:” Tại hạ sớm tách khỏi giang hồ, tự nhiên không hề hỏi qua chuyện nơi giang hồ.”

” Ta lại càng muốn mang người tái nhập giang hồ.” Vương Liên Hoa nhìn hắn, ánh mắt *** lượng như vì *** tú.

2. Chương 2

Thẩm Lăng nở nụ cười.

Hắn luôn luôn làm cho người ta có cảm giác như xuân phong khinh nhu, hắn cười cũng đồng dạng như gió xuân dịu dàng. Hắn nhìn Vương Liên Hoa, tựa như đang nhìn một hài tử bướng bỉnh, ngay cả lời ynói, cũng đều như hài tử tùy hứng.

” Giang hồ không có Thẩm Lăng, tự nhiên còn có những người khác.”

Vương Liên Hoa khinh thường nói:” Những kẻ khác cho dù có hơn cả trăm, ta cũng lười liếc mắt nhìn một cái.”

Thẩm Lăng cười nói:” Vương công tử nói lời này, thật sự đã khen tại hạ quá mức rồi.”

Vương Liên Hoa mỉm cười nói:” Cửu biệt tương phùng, Thẩm đại hiệp không mời ta uống một chén sao?”

Rượu đương nhiên là sẽ uống.

Rượu của Tụ Phong nổi danh như nữ nhân của Long Thúy các.

Có rượu cùng nữ nhân đều giống nhau.

Rượu làm cho nam nhân mất hồn, nữ nhân cũng làm cho nam nhân mất hồn.

Thẩm Lăng đi cùng Vương Liên Hoa, tất nhiên sẽ phải đi Tụ Phong lâu.

Buổi sáng hắn đã uống không ít, hiện tại uống càng nhiều. Bất đồng chính là, buổi sáng hắn độc ảm, uống chỉ là rượu thiêu đao tử tâm thường, hiện tại hắn đối ảm, uống là nữ nhi hồng trân quý bạc nhất.

Hảo tửu cùng liệt tửu khác biệt tựa như bảo kiếm cùng thiết kiếm khác biệt.

Mỗi người đều muốn có một thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn, nhưng đại đa số người chỉ có thể dùng thiết kiếm đáng giá vài lượng bạc.

Hắn hiện tại uống loại rượu này, một vò cũng đủ mua một đồng thiết kiếm.

Hảo tửu cần tế phẩm, tựa như hảo nữ nhân cần chạm rãi thưởng thức.

Nhưng Thẩm Lăng uống rất nhanh, một ly tiếp theo một ly, giống ở đang uống nước lã.

Mặt hắn đã đỏ lên, mặt Vương Liên Hoa lại trắng. Y uống so với Thẩm Lăng không ít, nhưng mặt hắn vẫn trắng như vách tường của Tụ Phong lâu

Chung quanh rất nhiều người đều đang nhìn bọn họ.

Một người là phong thần tuấn lãng, một người lại mặt như quan ngọc, cũng khó trách nữ tử giai nhân bên cạnh đỏ mặt, vụng trộm nhìn qua.

Trộm coi Vương công tử, giơ tay nhấc chân đều bình tĩnh, thần sắc vui mừng, ngay cả châm rượu cũng đều thập phần tao nhã, thường thường hướng đám cô nương gia liếc mắt một cái, khiến các nàng mặt càng thêm hồng, nụ cười nhẹ trên môi cũng không thể ngừng.

Rượu cũng uống, chuyện râu ria cũng nói hết, Thẩm Lăng rốt cục hỏi: " Vương công tử lần này đến đây, sẽ không chỉ là tìm Thẩm Lăng ta uống rượu đi?"

Vương Liên Hoa nhột nhột uống một ngụm, cười nói: " Ta cùng với Thẩm đại hiệp có thể an ổn ngồi cùng một nơi để nói chuyện phiếm thể này, thật thật là ngạc nhiên."

Thẩm Lăng không nói tiếp.

Hắn cảm thấy Vương Liên Hoa đang đợi.

Đợi cái gì?

Có lẽ là người, mà cũng có lẽ là sự.

Thẩm Lăng không vội, hắn luôn luôn có kiên nhẫn, chờ đợi với hắn mà nói cũng không khó khăn.

Bọn họ ngồi đối diện với một con đường nhỏ, có thể nhìn từng người vào tửu lâu một cách dễ dàng.

Khi một trung niên hán tử bình thường trầm mặc, mặc áo tang vải thô đi vào, Vương Liên Hoa sáng rực mắt lên.

Người nọ đi xuyên qua, lập tức hướng một phòng trang nhã trên lầu đi đến.

Thẩm Lăng nhìn hán tử trung niên.

Người này thực bình thường, bình thường đến mức ra đường tùy tiện tìm vài người cũng có. Hắn mặc một bộ y thực thô sơ, hé ra khuôn mặt chữ điền đầy tang thương, ngay cả ánh mắt đều là mỗi một không ánh sáng, giống như một nông dân nhiều năm trông coi đồng ruộng không rời, bị năm tháng tiêu tan hết *** lực. Thẩm Lăng còn chú ý tới tay hắn, đó là một đôi tay dị thường thô ráp, thật sự thích hợp với một cái cuốc.

Hắn thật sự không có gì đáng xem, nhưng Thẩm Lăng vẫn nhìn chăm chăm vào hắn.

Vương Liên Hoa nở nụ cười, hỏi: " Người có gửi được mùi vị gì không?"

Thẩm Lăng nói: " Trong tửu lâu đương nhiên chỉ có vị rượu."

Vương Liên Hoa lắc đầu nói: " Là mùi máu tươi."

Thẩm Lăng cũng lắc đầu: " Tửu lâu không có mùi máu tươi."

" Lập tức sẽ có."

Vương Liên Hoa nâng ngón tay hướng trên lầu, hán tử kia đẩy cửa tiến vào một phòng.

Thẩm Lăng đột nhiên đứng lên, bay nhanh hành lang.

Bởi vì hắn gửi được mùi máu tươi.

Mùi máu của con người.

Đây là một gian phòng cực kỳ hoa lệ, nhưng hiện tại đã thành địa ngục

Địa ngục là nơi không có người sống, nơi đây cũng thế.

Trên bàn ăn hỗn độn có năm người, có người trong tay còn cầm chén rượu, có người đang gấp thức ăn, nhưng bọn họ đều không động, bởi vì đầu bọn họ đã không còn.

Máu vẫn lan tràn ra ngoài cửa sổ.

Thẩm Lăng từ cửa sổ chạy ra ngoài.

Khinh công của hắn vô cùng tốt, thân ảnh chạy trên mái hiên như một con ưng mạnh mẽ.

Nhưng hắn không đuổi kịp hung thủ, đuổi tới nơi kết thúc vết máu, hắn cũng không nhìn thấy bóng dáng hung thủ

” Thân pháp thật nhanh.”

Nói chuyện chính là Vương Liên Hoa, vẫn theo ở phía sau hắn.

Thẩm Lăng quay đầu nhìn y, mặt có vẻ oán giận:” Người biết kẻ kia là sát thủ, vì sao không ngăn cản?”

Vương Liên Hoa ha ha cười nói:” Thẩm đại hiệp tựa hồ quên, tại hạ là vương đại ma đầu, việc cứu người, cùng ta không can hệ. Người khác sinh tử, ta sao cần quan tâm.”

Âm thanh Thẩm Lăng lạnh lùng nói:” Người đến tột cùng muốn làm cái gì?”

Vương Liên Hoa đáp:” Đương nhiên là muốn làm cho Thẩm đại hiệp người tái xuất hiện ở giang hồ.”

” Ta đã quy ẩn, sẽ không tái đặt chân đến nơi thị phi.”

” Quy ẩn?”

Vương Liên Hoa cất tiếng cười to:” Thẩm Lăng, người hà cớ gì cần lừa mình dối người? Người nếu thật đã không còn lòng dạ với giang hồ, vừa rồi sẽ không quên mình mà đuổi theo. Một khắc kia khi người bước chân ra khỏi tử lâu, người đã đặt chân vào giang hồ. Cho dù người không muốn nhúng tay, kẻ giết người sẽ không buông tha người, thân nhân của người, bằng hữu của người, đều bởi vì người mà liên lụy.”

Thẩm Lăng rùng mình.

Vương Liên Hoa tiếp tục nói:” Hung thủ thực bình thường, khuôn mặt bình thường, mặc cũng bình thường, đi ở trên đường ai cũng không chú ý tới. Nhưng người chú ý tới, chẳng những chú ý tới, còn biết hắn chém năm đầu người, người nói hắn sẽ bỏ qua như vậy sao?”

Thẩm Lăng lạnh lùng nói:” Hắn là ai?”

Vương Liên Hoa lắc đầu nói:” Không biết, cũng không ai biết.”

Thẩm Lăng đã nhanh chóng đem tất cả mọi kẻ có tiếng trên giang hồ nhớ lại một lần.

Hắn nghĩ cực nhanh, những người đó như đèn kéo quân thoáng hiện lên trong đầu hắn, nhưng lập tức bị phủ nhận.

Từ lúc trong phòng truyền ra mùi máu tươi, bắt quá chỉ một lát, nhanh đến mức đương sự liên can chưa kịp kêu đã bị chặt bỏ đầu, người có thủ pháp như thế, trên giang hồ ai có thể có?

Không có, đương nhiên không có, ngay cả Thẩm Lăng cũng không thể.

Tay hắn bắt đầu đổ mồ hôi.

” Người chết là người nào?”

Hắn tin tưởng Vương Liên Hoa trước khi đuổi theo, đã đem thân phận người chết điều tra rõ ràng. Nghe được tên từ miệng y nói, sắc mặt Thẩm Lăng trở nên càng khó xem.

” Uy Viễn tiêu cục Tăng Trọng cùng con và đồ đệ.”

Tên này trên giang hồ mọi người đều biết, Uy Viễn tiêu cục được tôn làm ” Trung Nguyên đệ nhất tiêu cục “.

Mà nhân phẩm của Tăng Trọng liền giống như tiêu cục, được người kính trọng khen ngợi.

Hiện tại lại chết, chết không toàn thây.

Đồng tử Thẩm Lăng co rút lại, hắn cảm giác mình bị Vương Liên Hoa mang vào một cái lốc xoáy.

Lốc xoáy rất lớn, thẳng muốn đem hắn nuốt hết vào.

Hắn nhớ tới Chu Thất Thất cùng Thẩm Thanh, hiện tại cả hai đang ngồi chờ hắn về ăn cơm. Buổi sáng khi xuất môn, Thất Thất ôm Thanh nhi ở cửa vẫy chào hắn, cười như mật ngọt.

Hắn có thể trở về sao?

Không thể.

Một khi hắn về đến nhà, sẽ mang lại phiền toái cho thân nhân.

Đó là thê tử cùng hài tử của hắn, hắn tuyệt không đối sẽ không làm cho người thân của mình chịu tổn thương.

Vương Liên Hoa nhợt nhạt cười, hỏi:” Thảm đại hiệp, ngươi suy nghĩ cái gì?”

Thảm Lăng ngẩng đầu nhìn hắn, rất là bất đắc dĩ.

” Vương công tử, ngươi hại ta thảm.”

Vương Liên Hoa còn đang cười, nụ cười kia chói mắt như ánh dương quang.

” Bởi vì chỉ có chuyện đó mới thú vị nhất.”

3. Chương 3

Người ta nếu cảm thấy cuộc sống không thú vị sẽ đi tìm việc thú vị để làm.

Trên đời này chuyện tối thú vị, đương nhiên là đối thủ của mình ganh đua cao thấp.

Đối thủ Vương Liên Hoa chỉ có một.

Trừ bỏ Thảm Lăng, còn có thể là ai?

Y cười giả dối y như hồ ly:” Thảm Lăng, chúng ta đánh cuộc đi.”

Thảm Lăng cười khỏ, hắn rất muốn nói ta không muốn cùng ngươi đánh bạc, cũng không muốn tranh thắng thua với ngươi, chỉ cần đảo lại chuyện này lần nữa, ta tình nguyện thừa nhận mình bại bởi ngươi. Nhưng hắn chưa nói ra, không ai có thể thay đổi thời gian, không ai có thể gạt bỏ quá khứ, hắn đã muốn rơi vào đồng bùn này, chuyện có thể làm chỉ còn là cố gắng đi tới phía trước.

Hắn là một nam tử bình tĩnh thả lỏng, nếu có một vạn cái lý do làm cho hắn ở lại giang hồ, lại chỉ có một lý do làm cho hắn buông tha giang hồ, như vậy hắn tình nguyện lựa chọn cái sau.

Nhưng hiện tại hắn không thể lựa chọn, nửa điểm cũng không có.

Vương Liên Hoa thiết hạ vụ này, làm cho hắn ngoan ngoãn đi vào, còn không thể phản kháng.

Hắn thở dài.

Mà đầu sỏ gây nên bên người này, vẻ mặt vân đạm phong thanh nhìn hắn.

” Thảm Lăng, ngươi suy nghĩ cái gì?”

Còn có thể nghĩ cái gì!

Thảm Lăng cúi đầu nhìn về phía vết máu trên mặt đất.

Nó bị ngắt đoạn, giống như thác nước bị đột ngột chặn dòng

Thủ nhi đại chi, thật đúng là dấu vết của hai xa luân.

Thảm Lăng ngồi xổm xuống xem xét.

Dấu vết không sâu, trên mã xa nhiều nhất chỉ hai người.

Không, không phải là hai người mà là năm cái đầu người.

Người đánh xe hẳn phải đi trăm dặm tìm ngựa tốt, đủ để một ngày đi ngàn dặm.

Nhưng Thẩm Lăng khẳng định chưa có ra khỏi thành, không ai có thể quang minh chính đại mang theo năm cái đầu người đi ra ngoài.

Hắn ngẩng đầu nhìn Vương Liên Hoa, Vương Liên Hoa đang nhìn hắn.

Đôi mắt sáng ngời, mặt mày hàm chứa một cổ phong lưu lại đầy mỉa mai như trước.

Hắn nghĩ, Vương Liên Hoa hiển nhiên cũng nghĩ tới.

Cho nên hắn không nói nhiều lời, cất bước truy theo dấu vết.

Vương Liên Hoa nói đúng, hắn đã bước vào giang hồ.

Mặt trời lặn.

Nhà tranh.

Ngoài nhà tranh có một cỗ xe ngựa, xe ngựa cực kỳ hoa lệ, rèm cửa dùng vải màu lam quý giá để làm, cho dù là vương công quý tộc cũng không tất có xe ngựa tốt như vậy.

Hảo hơn chính là hai con ngựa kéo xe.

Hai thân tuần hắc mã giống nhau như đúc, bốn vó đều là tuyết trắng.

Chỉ cần là người hiểu về ngựa, loại kêu ” Ô vân cái tuyết ” này chính là thân câu xuất phát từ Tây Vực, giấu ở trong chuồng cũng đã là bảo bối, hiện giờ lại tùy ý cho kéo xe rồi ném bỏ ở vùng ngoại ô này.

Trong xe ngựa không ai.

Khi hai người Thẩm Lăng tới gần địa phương này, bọn họ cũng đã cảm giác được nơi này không ai.

Chỉ có một chiếc xe, một gian phá ốc, cùng mùi máu tươi phả vào mũi.

Vương Liên Hoa vén vải che cửa xe, thoáng nhìn, lại đi quanh xe hai vòng, thở dài:” Người này thật sự là hào phóng. Chiếc xe cùng hai con ngựa này, đủ để mua một ngôi nhà ở trên con đường xa hoa nhất Lạc Dương.”

Dù cho xe đã bị hủy, bởi vì trong xe *** xảo hoa mỹ kia, đầy máu tươi.

Đầu người cũng không ở bên trong.

Thẩm Lăng nhìn chằm chằm nhà tranh.

Máu từ trong xe chảy đến tận cửa.

Trong phòng có cái gì?

Năm đầu người đầy máu tươi? Sát thủ giấu ở sau cửa? Hay chỉ là có một đồng phế sài?

Thời điểm đẩy cửa ra, thân kinh Thẩm Lăng cùng Vương Liên Hoa đều kéo căng tới cực điểm.

Không có, trong phòng cái gì cũng không có.

Bốn phía trống rỗng đều là rơm rạ, mặc kệ xem từ phía nào, gian sài phòng này chỉ là một gian bình thường không thể bình thường hơn.

Thẩm Lăng quay đầu lại nhìn Vương Liên Hoa liếc mắt một cái.

Ngay khi hắn chuẩn bị mở miệng, có đồ vật gì đó bị ném từ cửa sổ rách nát vào.

Bọn họ lấy chân đá hai cái lại tiếp lấy ba cái.

Một bóng đen chợt lóe qua.

Thẩm Lăng cùng Vương Liên Hoa đã chuẩn bị hảo để đuổi theo.

Nhưng bọn hắn đều dừng lại.

Bởi vì quanh nhà tranh đột nhiên có rất nhiều người mặc quan phục tiến đến, nha dịch tay cầm đại đao.

” Các người đã bị vây quanh!”

Đầu mục cầm đầu nha dịch huy đao hướng bọn họ kêu to.

Ách?

Thẩm Lăng sững sốt chớp mắt một cái.

Sau đó, hắn thấy được trong tay hắn cùng Vương Liên Hoa đều cầm cái gì đó.

Đầu người, ba cái đầu người, hai cái khác bị bọn họ đá trên mặt đất.

Đầu mục bắt người hét lớn: ” Các người hai kẻ cường đạo phát rồ này, chẳng những giết người mà ngay cả đầu đều cắt đi, hôm nay ta đem nhóm các người về quy án!”

Thẩm Lăng dở khóc dở cười:” Triệu đầu mục, người nghe ta giải thích……”

Triệu đầu mục bắt người hô:” Vật chứng ở đây, đừng vội nói sáo……” Đột nhiên sững sốt, thẳng ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm Thẩm Lăng.

Ánh sáng trong phòng thực ám, hắn rốt cục nhận ra người:” Trầm…… Trầm trang chủ?”

Thẩm Lăng nói:” Đúng là tại hạ, chuyện này có hiểu lầm, chúng ta là truy tung hung thủ mới đến nơi này……”

Triệu đầu mục ngắt lời nói:” Trầm trang chủ, Triệu mỗ luôn luôn kính nể thái độ làm người của người, không nghĩ người lại làm ra việc tàn nhẫn như thế. Ngoài cửa có xe ngựa, trừ bọn người ở Nhân Nghĩa trang của các người ra, trong thành này còn ai có thể có thứ tốt hơn? Người nói người là truy hung thủ mà đến, vậy đầu người trong tay người giải thích như thế nào? Chớ không phải là muốn nói là hung thủ tặng cho người?”

Vương Liên Hoa ở hắn phía sau cười lạnh.

Thẩm Lăng cũng muốn cười, nghĩ muốn cười to, nhưng trên mặt lại mang biểu tình dở khóc dở cười

Cái bấy đơn gian bao nhiêu lại càng dễ khiến người mắc câu.

Bọn họ tựa như con thỏ, bị rơi vào bẫy thợ săn.

Năm mạng người này, đúng là bọn họ phải gánh trên lưng rồi.

Ngoài cửa có xe ngựa, trong tay có đầu người, trên người có vết máu, nếu nói không phải hung thủ, quỷ cũng không tin!

Triệu đầu mục phóng hoành thanh âm nói:” Trầm trang chủ, người theo ta trở về, nếu không phải người giết, đại nhân đương nhiên sẽ cho người một cái công đạo.”

Giang hồ ân oán, nếu liên lụy đến quan trường, tất nhiên sẽ liên lụy đến Thất Thất cùng Thanh nhi, thậm chí là thêm nhiều người vô tội.

Hắn nhìn Vương Liên Hoa, Vương Liên Hoa cũng đồng dạng đang nhìn hắn.

Bọn họ đều suy nghĩ cùng một chuyện.

— đi!

Cơ hồ là ở cùng thời gian, bọn họ đem đầu người ném về phía nha dịch, hai chân chĩa xuống đất, đánh vỡ nóc nhà cổ tranh, đảo mắt xuống hai con tuần mã ngoài phòng. Trước khi người trong nhà đi ra, bọn họ đã kịp giật đứt dây ngựa, chạy như bay đi.

Bụi mù cuộn cuộn, tọa kỵ như bay, đảo mắt không còn bóng dáng.

Bầu trời tối đen, nguyệt trên cao.

Buổi sáng vẫn vui mừng tự nhạc, hiện tại lại thành bỏ mạng thiên nhai.

Hai người sinh khác ngày khác tháng nhưng hiện tại chung một cảnh ngộ, chuyện phát sinh cũng quá mau đi.

Hai con ngựa, hai người, một vầng trăng sáng.

Vương Liên Hoa cư nhiên rất có tâm tình trêu ghẹo:” Hung thủ kia thật đúng là không tồi, lưu hai con ngựa để chúng ta có cái chạy trốn chết.”

Ngữ khí của y nghe vào thực khoái trá, nhưng Thẩm Lăng biết, giờ phút này hẳn buồn bực tới cực điểm.

Cái gì cũng tra chưa được, nháy mắt liền thành hung thủ giết người, mặc kệ đối là ai, đều sẽ buồn bực.

Thẩm Lăng lại chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

Hắn hiện tại vốn hẳn là cùng Thất Thất nhàn thoai việc nhà, hoặc là bồi Thẩm Thanh trêu ghẹo chọc cười, mà không phải cùng Vương đại công tử này đập trăng đi xa.

Lần này đi, tới khi nào có thể về?

Nhớ tới Thất Thất ngọt ngào cười cùng Thanh nhi bị bơm kêu gọi, trong lòng hẳn khẩn trương.

Hắn hẳn là nên trách Vương Liên Hoa, bởi vì là y dẫn hắn tới cục diện này, cuối cùng bị chủ mưu kéo vào.

Nhưng hắn cũng không trách nổi Vương Liên Hoa.

Nhìn thân ảnh bạch sắc kia chậm rãi đi ở phía trước, tay áo tung bay, đúng là cô đơn phi thường.

Hắn luôn luôn thương tiếc thiếu niên này, thương tiếc y kinh tài tuyệt diệu, cũng thương tiếc y cô ngạo thanh cao. Hắn tổng cảm thấy được y như một hài tử, mặc kệ làm cái gì, đều sẽ được tha thứ.

” Thẩm Lăng, người sao lại không nói lời nào?”

Vương Liên Hoa quay đầu lại nhìn hắn. Ánh mắt y rất sáng như được lót thêm một tầng nguyệt quang thanh bạc, mê hồn như một tầng sương sớm.

Thẩm Lăng cười cười.

Hắn biết mình cười nhất định khó nhìn, nhưng hiện tại trừ bỏ cười, hắn không biết nên dùng biểu tình gì.

Xa xa có ngọn đèn dầu, nhưng bọn hắn đã cách ánh đèn đó xa xa.

Vương Liên Hoa rất muốn hỏi hắn một câu” Người đang trách ta sao?”, nhưng lời này nói ra thực giống như y để ý Thẩm Lăng quá nhiều, chung quy cũng không nói gì.

4. Chương 4

Thời điểm trời sắp hừng sáng, Thẩm Lăng đã đem mọi chuyện phát sinh từ đầu đến cuối nghĩ lại một lần.

Suy nghĩ của hắn rất mau, nhớ lại cũng thật tỉ mỉ.

Đầu tiên là Vương Liên Hoa xuất hiện, y xuất hiện rất đột ngột, hiển nhiên là trước đó đã biết án mạng sẽ xuất hiện.

Y làm sao mà biết được? Thẩm Lăng không hỏi, nhưng có thể cam đoan tám chín phần rằng — người này sở dĩ tới gặp hắn trước là muốn hắn rơi vào bẫy.

Sau đó là hắn tử không chút nổi bật, kẻ này dùng vũ khí gì, có thể trong nháy mắt cắt bỏ 5 cái đầu người mà không để một trong năm người đó kịp kêu la?

Trên đường đuổi tới, phát hiện xe ngựa tiếp ứng, thuyết minh kẻ sát nhân không chỉ một người.

Chẳng lẽ hắn tử này là binh sĩ dưới tay, có khác người khác làm chủ mưu?

Tiếp theo đó là nhà tranh.

Thiết cục này rất đơn giản, đơn giản đến căn bản không ai sẽ nghĩ rằng nó chính là một cái cạm bẫy. Nhưng người thông minh thường thường sẽ không để ý đến địa phương bình thường, thật giống như thánh nhân Khổng Tử cũng từng đáp được vấn đề hương dã do nông dân đưa ra.

Người sắp đặt rất thông minh, nghĩ tới tất cả, nghĩ đến hết thảy.

Mục đích của hắn cũng không phải lấy tánh mạng bọn họ, xe ngựa là quân cờ dẫn nhập họ vào thiết cục cũng là công cụ dùng để chạy trốn.

Như vậy, mục đích của hắn là gì?

Bức bách bọn họ bỏ mạng thiên nhai, đối hắn có gì tốt sao?

Mấy vấn đề này đều không có đáp án, Thẩm Lăng cũng không muốn truy tiếp.

Hắn là người thông minh, người thông minh vĩnh viễn sẽ không đem *** lực lãng phí ở nơi không rõ ràng.

Hắn chỉ cảm thấy hơi đói bụng.

Từ bữa sáng hôm qua đến sáng hôm nay, hắn hao tổn thể lực rất lớn, nhưng lại ăn cơm không no.

Quay đầu nhìn Vương Liên Hoa, sắc mặt y cũng không tốt, thần sắc cũng có chút mỏi mệt, áo trắng dính máu tươi ở dưới ánh nắng ban mai là vô cùng bắt mắt.

Lần này rời đi vội vàng, không kịp tắm rửa đổi xiêm y, cũng may cách đó không xa còn có một thị trấn nhỏ, nhân tiện nói: " Vương công tử, chúng ta đi trấn kia nghỉ ngơi đổi lát, sau rồi sẽ quyết định nơi đến."

Sắc trời sáng dần, trên đường đã có người đi, mấy cửa hàng cũng mở hờ một cánh cửa chuẩn bị mở hàng.

Vương Liên Hoa đi như bay, vừa thấy tiệm may thì lập tức chạy đến. Thẩm Lăng nhìn bóng dáng y mà mỉm cười, trong lòng biết y cực thích sạch sẽ, mặc quần áo dính huyết đi một đêm rồi, nếu không thay, phỏng chừng ngay cả y cũng ghét bỏ bản thân mình.

Mọi nơi nhìn nhìn, trấn nhỏ yên ổn an tường, vẫn chưa có dạng khác thường, có lẽ " Ô phong" của bọn hắn đáp cước quá nhanh, quan phủ thông áp bố cáo còn chưa kịp phát xuống, trong lòng an ổn không ít, liền cũng đi vào cửa hàng.

Đội hai người đi ra cửa hàng, đã là một bộ dáng khác.

Thẩm Lăng vẫn một thân thanh sam mộc mạc, nhưng Vương Liên Hoa lại khoác một kiện áo choàng màu phi hồng (đỏ tươi), màu sắc nổi bật khiến y thêm thần thảng khí sáng. Phi sắc vốn là màu các cô nương thích, mềm mại như hoa đào đầu xuân, một đại nam nhân nếu mặc, nhiều ít sẽ thấy chẳng ra gì. Nhưng nếu kiện quần áo này ở trên người Vương Liên Hoa, Thẩm Lăng không thể không thừa nhận, trên đời này tuyệt không có người nào mặc đẹp hơn y.

Dung nhan như thế, nếu sinh là nữ tử, chẳng phải là dạng khuynh quốc khuynh thành hay sao?

Nhưng trang phục này, không khỏi cũng quá rêu rao đi.

Hiện tại là đang lẩn trốn, chẳng lẽ vương Đại công tử sợ người khác nhận không ra y sao?

Bất đắc dĩ hít một tiếng, nhìn y nghênh ngang tiêu sái tiến vào một gian tiệm cơm, cũng chỉ phải đi theo.

Tiệm cơm tuy nhỏ nhưng sạch sẽ.

Hai người chọn một góc không ai thấy, cơm rau dưa cũng liền ăn.

Trong *** chỉ có hai người bọn họ, chưởng quầy ghé vào trên tủ quầy lật sổ sách thu chi, thường thường gảy gảy hạt châu trên bàn tính, tiểu nhị đi qua lại, lật bàn lật ghế rồi lau lau, bận rộn vô cùng.

Thẩm Lăng ngửa đầu uống một chén liệt rượu, cảm thấy lực phủ ngũ tạng đều đau.

Cười khổ.

Thế sự vô thường, ai có thể dự đoán được trước? Hôm nay hắc vẫn là trang chủ Nhân Nghĩa sơn trang, đảo mắt liền thành đào phạm đoạt mạng người. Quan phủ luôn luôn mặc kệ việc giang hồ, lần này lại quá đúng giờ xuất hiện, muốn nói không phải có người an bài trước đó thì ai cũng không tin. Thất Thất hiện cũng không biết thế nào, bất cáo nhi biệt như thế, tất nhiên sẽ làm cho nàng lo lắng, cũng may Hùng Miêu Nhi còn đang ở Nhân Nghĩa sơn trang, gặp chuyện cũng có người chăm sóc. Lấy danh vọng cùng tài lực ở giang hồ của Chu gia, chắc chắn không có người dám đi Nhân Nghĩa sơn trang nháo sự, chính là thân mình của hắc dính phiền toái, hy vọng không cần dính dáng đến nàng là tốt rồi.

Trong mắt lạc tịch, thâm sâu giống như vũng nước bị ứ đọng, Vương Liên Hoa nhìn động tác hắc, mặc dù không biết hắc đang suy nghĩ cái gì, lại nhìn không được cầm lấy tay hắc, ôn nhu nói:” Người cũng không cần quá lo lắng, việc đều đã thế, chúng ta thích ứng với hoàn cảnh là ổn thôi.”

Y luôn luôn nói chuyện rất phiêu khích, nghe được lời nói nhu hòa như thế, Thẩm Lăng run lên trong lòng.

Tay y cực mịn, mười ngón thon dài, giống như được khắc bằng ngọc băng tó, tìm cả thiên hạ này có lẽ cũng không tìm được bàn tay thứ hai.

Ánh mặt trời chói lọi chiếu vào bàn tay kia, phiếm ánh nhuận sáng bóng, làm hắc nhìn đến thất thần.

Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt.

Thẩm Lăng rút tay về, đậm cười nói:” Vương công tử có tính toán gì không?”

Wương Liên Hoa đáp:” Đương nhiên phải rửa sạch thân oan khuất này, ta bình sinh hận nhất là bị người lừa gạt sau lưng, cừu này không thể không báo.”

Thẩm Lăng nói:” Bọn họ ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, cũng sẽ hơi mệt.”

Wương Liên Hoa chọn mi nói:” Trên đời này không có chuyện Vương Liên Hoa làm không được.”

Thẩm Lăng cười nói:” Vương công tử có manh mối?”

Wương Liên Hoa nói:” Bọn họ mau chóng muốn bức chúng ta bỏ mạng thiên nhai, cũng quyết không chỉ dễ dàng như thế, nhất định là có mưu đồ khác. Vừa động không bằng nhất tĩnh, chúng ta án binh bất động, thì bọn họ sẽ tìm tới cửa.” Trầm mặc một lát, lại trêu chọc nói ” Chính là Thẩm đại hiệp cùng Vương ma đầu ta đồng hành, chỉ sợ là phải hủy đi thanh danh đại hiệp rồi.”

Bọn họ từ lúc quen biết vẫn luôn là đối thủ, Thẩm Lăng mặc dù không lòng dạ nào cùng y tranh cao thấp, nhưng Vương Liên Hoa cũng không cho là vậy, cố tình mỗi lần đặt bẫy đều bị Thẩm Lăng phá giải. Vương Liên Hoa tự cho mình là cao nhân như vậy, tự nhiên trong lòng không cam, trong tiềm thức liền kháng cự cùng hắc giao hảo, dần dà liền thành dạng kẻ thù không thành bạn này. Lần này bọn họ đối mặt chính là địch nhân ẩn hình, nếu hai người liên thủ đương nhiên là sẽ thành công, nhưng Vương Liên Hoa là người tâm cao khí ngạo, đầu tiên là muốn cùng hắc liên thủ, thứ hai lại muốn thừa dịp lần này cùng hắc phân thắng thua, không muốn mạn phép cầu Thẩm Lăng nên nói ra lời kia trước.

Thẩm Lăng sao có thể không nghe ra y có chuyện, cười đáp:” Vương công tử muốn ta tiến vào giang hồ, cần phải có trách nhiệm mới đúng.”

Wương Liên Hoa vui cười nói:” Thẩm đại hiệp chớ không phải là muốn ta lấy thân tương hứa đó chứ?”

Y nói chuyện luôn luôn lỗ mãng, Thẩm Lăng cũng không để ý, nhìn sắc trời nói:” Thời điểm không còn sớm, chúng ta nhanh đi thôi, để tránh bị quan phủ phát hiện.”

Nơi thôn quê

Một con đường nhỏ, một người.

Một thân quần áo thô lậu cũ kĩ, khuôn mặt bình thường, yên lặng đi ở giữa sương mù.

5. Chương 5

Giang hồ nhiều phân tranh, giang hồ nhiều đau khổ.

Nó biến đổi thất thường, làm người ta lưu luyến vong phản nó tàn khốc vô tình làm cho người ta bắt đầu sinh ý lui.

Nhưng giang hồ, không có đường về.

Vương Liên Hoa nói rất đúng, hắc, Thảm Lãng, vẫn đều ở giang hồ.

Núi rừng rộng lớn, tiếng nước róc rách, mây trắng thản nhiên mà phiêu, mấy con quạ phát ra tiếng kêu ngân nga từ không trung xẹt qua.

Ngẩng đầu nhìn phía chân trời, nhìn bóng chim dần đi bay xa, không khỏi thở dài một tiếng, chợt thấy trên người một trận lạnh lẽo, trên mặt trên áo đều bị dính bọt nước.

Vương Liên Hoa đứng ở trong nước, khanh khách hướng hắc cười.

” Vương công tử, tại hạ không nóng, không cần vẩy nước vào người ta.” Thảm Lãng xuôi xuôi đi bọt nước, bắt đầu dĩ nói. Đối tác phong làm việc của người này, hắc thật sự không có nửa điểm biện pháp, đáy lòng phiền muộn vì bị y giảo hoạt quỷ rồi, từ lâu đã chạy trốn vô tung vô ảnh.

Tiếng nước ào ào, người nọ đã đi đến trước mặt hắc.

Thảm Lãng cúi đầu, chỉ nhìn đến một đôi chân ngâm ở trong dòng nước, giống như trong suốt.

” Thảm đại hiệp mới vừa rồi nghĩ gì mà xuất thần đến thế, chẳng lẽ đang tưởng niệm Trầm phu nhân? ” Từng sợi tóc đen nhánh phân tán dừng ở trước mắt hắc.

Thảm Lãng mạnh đứng lên nói: ” Vương công tử nếu đã nghỉ ngơi đủ rồi, cũng nên rời đi thôi, trời sắp tối đến nơi, nếu không đến kịp thì trấn tiếp theo, chúng ta sẽ phải ăn ngủ nơi sơn dã này.”

Vương Liên Hoa nở nụ cười một tiếng, đi tiến lên, lấy dây cột tóc cột lại tóc.

Kỹ thuật buộc tóc của đôi tay xảo tuyệt thiên hạ kia không được tối lắm, không phải buộc quá chặt thì cũng buộc vẫn còn vương tóc, làm cho hắc thẳng nhú mày.

Thảm Lãng thở dài, tiếp nhận dây cột tóc từ tay y, lấy ngón tay chải vuốt sợi chỉnh tề sau đó buộc hảo.

” Không nghĩ tới tay Thảm đại hiệp khéo léo như thế.” Vương Liên Hoa cũng không kháng cự, an ổn ngồi, trêu chọc nói.

Thảm Lãng khiên quá đường cái: ” Nếu không phải người để tóc dài như thế thì cũng không phiền toái như thế này.”

Vương Liên Hoa cúi đầu, còn thật sự nghĩ nghĩ, nói: ” Không bằng người cắt luôn giùm ta đi.”

Thảm Lãng sững sốt, đưa cho hắc một cái dây cương.

Vương Liên Hoa ha ha cười rộ lên: ” Xem ra Thảm đại hiệp luyện tiếu, vậy về sau đành phiền toái người giúp ta buộc lại.”

Thảm Lãng không để ý đến y, cố tự giục ngựa đi trước.

” Không biết Trầm phu nhân có tốt không nữa nha.” Ngồi trên lưng ngựa, Vương Liên Hoa đột nhiên nói.

Thảm Lãng đáp: ” Nàng sẽ tốt lắm.”

Vương Liên Hoa nháy mắt nói: ” Lần này là ta hại người thân hãm hốt luân, để biểu hiện sự xin lỗi, chờ giải quyết việc này trở lại Vân Mộng các sau, ta liền tự mình chọn hai nữ tử mỹ mạo đưa đến Nhân Nghĩa sơn trang, để làm thiếp của Thảm đại hiệp.”

Thảm Lãng dở khóc dở cười: ” Vương công tử là hay nói giỡn.”

” Mỹ nữ thiên hạ có trăm ngàn, chẳng lẽ Thẩm đại hiệp cam tâm chỉ ba nghìn con sông chỉ mức một gáo nước cho riêng mình?” Vương Liên Hoa nghiêm túc, trong mắt lại lộ ra ý cười.

Người này thật sự là.....

Tà.

Nói cái gì cũng đều khiến người ta vĩnh viễn không đoán được ý nghĩ, cũng không khiến người ta nổi giận.

Lôi kéo dây cương, Vương Liên Hoa đột nhiên ngừng cước bộ, nhú mày nói:” Có mùi máu tươi.”

Thẩm Lăng ngẩn ra.

Gió mát thổi qua mũi, đưa tới một cỗ mùi hương *** ngọt gay mũi

Tiếng kêu thê lương thẩm thiết liên tiếp cắt qua sự yên lặng.

Một gian miếu đổ nát.

Ngói nát hơn phân nửa, mạng nhện giăng đầy, phật tượng ngã vào một bên, nước sơn trên tượng bong ra từng mảng, phủ đầy bụi.

Sắc trời dần tối, tà dương kim hồng chiếu ở trong sân, chiếu lên những giọt máu tươi loang lổ cùng một đồng thi thể người chồng lên nhau, nói không nên lời bi thiết.

Có một thiếu phụ ôm một hài tử đứng ở giữa.

Tiểu hài đang khóc lớn.

Thanh âm khàn cả giọng vờn quanh nơi sơn dã, thật lâu không tiêu tan.

Thiếu phụ đem tiểu hài ôm rất chặt, thân thể run rẩy giống như cành liễu trong cơn cuồng phong.

Nàng nhìn chằm chằm người trước mắt.

Một người nam nhân, một người nam nhân bình thường đến không thể tái bình thường.

Trong tay hắn có cây đao dính máu.

Cái chuôi đao này cũng đồng dạng cực kỳ bình thường, vậy mà vừa rồi kết thúc 21 mạng người.

Hiện tại, cái chuôi đao này đang chỉ hướng thiếu phụ cùng tiểu hài.

Thiếu phụ hoảng sợ vạn phần, xoay người lao đảo chạy ra khỏi cánh cửa.

Tùỵ tùỵ của nàng đều đã chết, chỉ trong nháy mắt, bị giết không còn một mạng

Nàng có thể thoát được sao?

Tiếng bước chân không vội không hoãn đi theo phía sau nàng, nàng không dám quay đầu lại nhìn một cái, nàng sợ khi mình quay đầu lại thì ngay cả dũng khí bỏ chạy cũng không còn.

Trên mặt đất, chiếu ra bóng đen người cao lớn cùng một cây đao giơ lên đỉnh đầu nàng.

Bả đao kia hướng thân thể nàng bổ tới.

âm!!

Một đạo kiếm như tia chớp xẹt qua, nghe được tiếng đao kiếm chạm nhau.

Thanh sam mộc mạc, phong thần siêu nhiên, thân ảnh chấp kiếm che ở trước người thiếu phụ, như một thiên thần.

Thiếu phụ kinh hồn chưa định, gắt gao ôm tiểu hài, từng ngậm từng ngậm thở phì phò.

” Là hắn!”

Vương Liên Hoa trầm giọng nói ” Sát thủ nơi tử lâu.”

Thẩm Lăng khẽ gạt đầu, tay cầm nhanh chuôi kiếm, kiếm khí kéo cát đá trên mặt đất, ở bên chân hắn lặn.

Rặng mây đỏ che kín nửa không trung, ánh sáng điểm lệ cùng gió mát thổi qua, tựa hồ cùng ánh sáng quanh quang kiếm dung hợp làm một thể.

Gió tới, mây kéo ùn ùn.

Sát khí lộ rõ.

Quang kiếm màu xanh rớt cục phóng lên cao, như xà phun, thẳng đến hán tử kia mà đi. Hắn là thiên hạ đệ nhất kiếm khách, mỗi một kiếm chiêu đều tập hợp *** hoa võ học thiên hạ rồi trải qua muôn ngàn thử thách mà tạo thành, một chiêu này đã đạt tới đỉnh phong của võ học cả đời hắn.

Khinh địch là trí mạng, mà hắn cũng không khinh địch.

Hắn tôn trọng mọi người, cho dù ác ma giết người không chớp mắt.

Cho nên hắn mới có thể được xưng là "Nhân Nghĩa kiếm khách".

Một kiếm đâm ra, Vương Liên Hoa cơ hồ phải vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Hán tử này vẫn không nhúc nhích, giang tay đón chào.

Một đao một kiếm chạm vào nhau, chỉ thấy đốm lửa phát ra, cát đá bốn phía quay cuồng, mặt đất ầm ầm rơi xuống thành một khối.

Ngay tại khi chỉ cần một phần nghìn giây, cánh tay hán tử đã muốn đâm về phía ngực Thẩm Lăng.

Hai người cách nhau càng gần, hán tử dừng mãnh đi qua, Thẩm Lăng tránh không kịp, chỉ phải đề chưởng đón chào.

Song chưởng ngạnh sinh, sinh địa va chạm ở một khối, Thẩm Lăng chỉ cảm thấy một cỗ nội lực rất mạnh tự lòng bàn tay vọt tới, đánh thẳng lên cánh tay hắn, khí huyết trong ngực bốc lên. Hán tử kia bị trúng đòn, liên tục lui về phía sau, lấy đao cắm vào mặt đất, rốt cục ổn định cước bộ, ngực nóng lên, một ngụm máu tươi phun ra.

Thẩm Lăng ôm quyền nói: "Đắc tội."

Hán tử lau máu tươi, nguyên bản đôi mắt trầm lặng lại thành lợi hại như ưng.

Kẻ kia *** té đánh giá Thẩm Lăng, từ mặt hắn đến kiếm của hắn..

Thẩm Lăng đứng thẳng, trên mặt lộ vẻ khiêm tốn hữu lễ cười. Hán tử kia rút đao ra, bỗng nhiên liền quay đầu chạy vội đi, đảo mắt đã không có bóng dáng.

"Thẩm Lăng....."

Vương Liên Hoa không đi truy hán tử kia, chạy lại đỡ lấy Thẩm Lăng.

Thân mình Thẩm Lăng run lên, máu tươi từ khóe miệng rớt xuống, cũng bị nội thương.

"Không sao cả." Thẩm Lăng ngẩng đầu cười, xua tay nói.

Vương Liên Hoa thở dài: "Cũng may là ngươi có thể trụ vững để kẻ kia sợ hãi mà đi, một trận này ngươi thắng rất đẹp."

Thẩm Lăng cười nói: "Đúng là chuyện gì cũng không giấu được Vương công tử."

"Hài tử!! Hài tử của ta!!!" Im lặng sau một lúc lâu, thiếu phụ đột nhiên kêu tê tâm liệt phế.

Hài tử kia nguyên bản khóc nỉ non, nay lại là sắc mặt xanh mét, không hề kêu một tiếng.

"Nó đã chết." Vương Liên Hoa tìm tòi hơi thở, lại sờ sờ mạch tượng, lắc đầu nói.

Thiếu phụ hét lớn: "Không có khả năng, ta vẫn ôm nó, nó sao lại chết, không có khả năng!"

Vương Liên Hoa nói: "Bởi vì ngươi ôm quá chặt."

Thiếu phụ sững sốt, nhìn Vương Liên Hoa, lại nhìn hài tử rõ ràng vì hít thở không thông mà chết, hai tay run lên, làm hài tử kia rơi xuống. Thảm Lãng nhanh tay lẹ mắt, tiếp được tã lót, một khối kim khóa lập tức lộ ra ngoài.

” Tằng?” Trên mặt khóa có khắc tự làm hấn cả kinh ” Xin hỏi phu nhân, Uy Viễn tiêu cục Tằng Trọng là gì của người?”

Thiếu phụ thẳng ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm tiểu hài tử, đáp:” Hấn là phu quân của ta.....”

Thảm Lãng sắc mặt nhất hân:” Chính là Tằng tiêu đầu cho người mang hài tử rời đi?”

Thiếu phụ đáp:” Đúng.”

Vương Liên Hoa sắc mặt cũng trầm xuống. Thiếu phụ đỡ dẫn tiếp nhận tiểu hài, nhưng lại khẽ cười lên, tươi cười của nàng tràn ngập bi ai, giống như một đóa tường vi nở trong cơn mưa lạnh, tịch mịch, cô độc, xinh đẹp.

” Đều đã chết..... Đều đã chết.....”

Thiếu phụ nhẹ nhàng hát, làn điệu du dương ôn nhu, phiêu phiêu ở núi rừng yên tĩnh, lại cực kỳ quỷ dị bi thương.

Nàng ôm tiểu hài trong ngực, đi tiến lên.

Phía trước là vách núi đen.

” Thiếu phu nhân!” Thảm Lãng kinh hãi, muốn đi ngăn đón nàng.

” Không cần lại đây!”

Thiếu phụ kêu to, trở lại nhìn bọn họ.

” Trường An, hoàng cung, chính đại quang minh.” Lưu lại vài tử này, nàng lui từng bước.

” Phu nhân!” Thảm Lãng hướng nàng đánh tới.

Nhưng hết thấy đều đã quá muộn.

Nàng chậm rãi đi về phía sau.

Khi Thảm Lãng bắt được tay nàng, hai chân của nàng đã rời mặt đất.

Quần áo bay lên, bị sương mù nồng hậu dần dần nuốt hết.

6. Chương 6

Trường An, hoàng cung, chính đại quang minh.

Tám chữ.

Hơn mười mạng người.

Thảm Lãng ngây ngốc đứng ở vách đá.

Từ sinh đến tử, chỉ có một bước.

Chân hấn bước một nửa ra ngoài nhai, nếu có người ở sau lưng đẩy nhẹ hấn một cái thôi, hấn sẽ tan xương nát thịt.

Gió đang thổi.

Hấn đứng yên lặng thật lâu, thẳng đến khi hắc ám nuốt hết chút ánh sáng cuối cùng nơi chân trời, Vương Liên Hoa rốt cục hỏi hấn:” Người tính làm sao bây giờ?”

Là lựa chọn tiếp tục truy tìm hung thủ, mau chóng rửa sạch oan khuất? Hay là truy tra bí mật sau lưng loạt chuyện này?

Khi hỏi ra câu này, kỳ thật Vương Liên Hoa đã đoán được đáp án.

Cái trước, đơn giản.

Cái sau, gian nguy.

Hắn lẳng lặng nhìn Thẩm Lăng, nhìn cái bóng của hắn chiếu vào trên mặt đất, nhìn bóng dáng hắn dưới ánh trăng lược hiển thê lương.

” Đi Trường An.” Thẩm Lăng từ vách đá lui về, một bên ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt vận khí, một bên vừa nói.

Vương Liên Hoa đi lên hỏi:” Thương thế của ngươi như thế nào rồi?”

Thẩm Lăng nói:” Đừng lo, chỉ trúng có một chưởng, khí huyết có chút rối loạn mà thôi.”

Vương Liên Hoa nói:” Có nhìn ra hắn là người phái nào không?”

Thẩm Lăng lắc đầu nói:” Nội lực mạnh mẽ, nhưng không giống võ học Trung Nguyên.”

Vừa mới dứt lời, chợt thấy một cỗ xúc cảm ấm áp nhả nhụi hoạt tiến y nội, đứng ở bụng.

” Ngươi làm cái gì!” Thẩm Lăng túm lấy tay y, sắc mặt hơi hơi phiếm hồng, gương mặt lại đối mặt với gương mặt tuấn mỹ đến mức khiến hô hấp của kẻ khác bị đình trệ.

Vương Liên Hoa cười đến sáng lạn:” Đương nhiên là giúp ngươi chữa thương.”

Quả nhiên, ở trên tay y có một cỗ nội lực chậm rãi đẩy mạnh trong cơ thể Thẩm Lăng, khí huyết Thẩm Lăng nhất thời THUẬN không ít.

Một lát sau, y buông tay ra, nhìn chằm chằm khuôn mặt Thẩm Lăng phiếm hồng, cười nói:” Trầm huynh đồ mặt thật đáng yêu hơn so với bình thường.”

Y khẽ cười khiêu khích, Thẩm Lăng lại càng dam giới (1), đơn giản bỏ qua một bên, không nhìn y nữa.

(1): Dam giới: Dam giới đi khắp khếnh. Sự gì sinh lăm cái lời thôi khó biện cho rành lẽ được, tục gọi là dam giới.

Vương Liên Hoa cũng không tái đùa hắn nữa, nghiêm mặt nói:” Trường An, hoàng cung, chính đại quang minh, chớ không phải là chỉ tầm biến chính đại quang minh ở chính điện chứ?”

Thẩm Lăng đáp:” Phải làm.”

Vương Liên Hoa nhú mi:” Cái này cũng không dễ làm.”

Thẩm Lăng cười nói:” Không nghĩ tới trên đời còn có việc mà Vương công tử cho rằng ‘không dễ làm’.”

Vương Liên Hoa trừng mắt với hắn:” Đường đường trang chủ ‘Nhân Nghĩa sơn trang’ lại cùng vương đại ma đầu ta vào cung ăn trộm, chỉ sợ chỉ cần quá hai ngày, giang hồ sẽ bùng nổ tin đồn, nói Vương Liên Hoa ta lừa gạt Thẩm Lăng ngươi, đến lúc đó chẳng phải là đem mũi nhọn chĩa về hướng ta?”

Thẩm Lăng cười, nói:” Nếu đúng như thế, Thẩm Lăng tất nhiên sẽ không để cho bọn họ tổn thương ngươi.”

Vương Liên Hoa nhìn hắn:” Thật sao?”

Thẩm Lăng gật đầu nói:” Thật.”

Nguyệt ẩn vào tầng mây, bốn phía bỗng nhiên minh ám không ít, duy độc ánh mắt Vương Liên Hoa là phi thường sáng ngời, lóe quang mang phức tạp.

Từ từ thở dài một tiếng, ngồi xuống một bên, nhắm mắt, không nói.

Kinh đô Trường An.

Đế vương chi đô, dưới chân thiên tử, phồn hoa này sao có địa phương nào sánh bằng, tiểu thương, thương nhân, đại nhân, tiểu đồng, chính xác là người đi như nước, rất náo nhiệt.

Nếu không phải người bên cạnh quá mức nổi bật, Thẩm Lăng thật muốn du lịch một phen.

Y khẽ lay động quạt giấy, vẻ mặt thản nhiên, bất giác khiến các cô nương các tiểu thư chú ý, thản nhiên nói: "Nữ tử ở Trường An quả thực diễm lệ."

Thẩm Lăng đành phải nói: "Sắc trời không còn sớm, chúng ta vẫn nên tìm gian khách *** rồi nghỉ ngơi thôi."

Vương Liên Hoa thấy hần một bộ quần bách, cười trêu nói: "Thẩm đại hiệp khẩn trương như vậy, chớ không phải là sợ bị người nhận ra?"

Bị y đoán trúng tâm tư, Thẩm Lăng chỉ đành nhếch miệng cười khổ. Năm đó vô lâm đại hội, quần hùng lập hần làm vô lâm minh chủ, tiếc rằng hần không còn lòng dạ nào với giang hồ, cũng không muốn để Thất Thất đi theo mình quá lo lắng đề phòng từng ngày, cố ý từ chối, liền nói từ nay về sau phong kiếm quy ẩn, không hỏi đến việc giang hồ. Hiện giờ tự hủy lời thề, chỉ ngóng trông sự tình có thể sớm ngày chấm dứt, có thể tránh người hữu tâm cũng tránh tai mắt giang hồ.

Vừa vào An Lai khách sạn, *** tiểu nhị thấy bọn họ quần áo bất phàm, vẻ mặt tươi cười chào đón: "Nhị vị khách quan là ở trọ hay là ăn cơm?"

Vương Liên Hoa nhìn thoáng qua mọi nơi, sáng sủa sạch sẽ, nước sơn hồng đồ cũng tỏa sáng, cũng là sạch sẽ lộng lẫy, nhân tiện nói: "Chuẩn bị cho chúng ta hai gian phòng hảo hạng tốt nhất."

Điểm tiểu nhị lộ vẻ mặt khó xử nói: "Vị công tử này, ngài tới không khéo, khách *** chỉ còn một gian phòng hảo hạng."

Thẩm Lăng đang muốn nói đổi gian khách *** nhỏ một chút cũng được, đã thấy Vương Liên Hoa tựa tiểu phi tiểu nhìn hần một cái, đổi *** tiểu nhị nói: "Vậy một gian cũng được."

"Hảo, ta xin đi chuẩn bị phòng cho hai vị, bên này, thỉnh." Điểm tiểu nhị bật người đáp, nghênh bọn họ lên lầu.

Thẩm Lăng chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo sau.

Phòng cũng rất rộng, đẩy ra cửa sổ có thể nhìn ra đường cái. Điểm tiểu nhị đem rượu và thức ăn đưa lên sau thì liền lui xuống, hai người vây quanh cái bàn đối ẩm. Rượu là hảo tửu, nữ nhi hồng lâu năm, ngửi hương rượu thôi cũng đủ say lòng người. Thẩm Lăng một ly tiếp một ly, uống vừa vội lại mau. Vương Liên Hoa cười nói: "Chớ không phải là Trầm phu nhân ở nhà không cho người uống rượu chứ?"

Thẩm Lăng nói: "Ta cần thêm can đảm."

Vương Liên Hoa ngạc nhiên nói: "Thêm can đảm? Chẳng lẽ một hồi có hổ báo sài lang muốn tới sao?"

Thẩm Lăng nói: "Nếu thật sự là hổ báo sài lang, ta sẽ không lo lắng."

Vương Liên Hoa nói: "Ta thật ra muốn biết chuyện gì có thể làm cho trang chủ Nhân Nghĩa sơn trang 'thêm can đảm' đó."

Thẩm Lăng ngẩng đầu nhìn hần: "Hoàng cung."

Vương Liên Hoa sửng sốt, hỏi: "Đêm nay?"

Thẩm Lăng gật đầu: "Đêm dài lắm mộng, không bằng sớm đi làm việc."

Vương Liên Hoa cầm chén rượu rót đầy cho mình, ngửa đầu uống hết.

"Ta đây cần phải uống nhiều một chút."

Tầm viễn chính đại quang minh kia chính là nơi để di chiếu truyền ngôi của Lịch Đại hoàng đế, nghĩ thôi cũng đều biết thủ vệ có bao nhiêu nghiêm túc. Xem ra rượu này uống là đúng rồi, đêm nay không thể không "Kính động". Vương Liên Hoa thẳng ngoắc ngoắc nhìn hần: "Người cũng biết lần này nếu đi, người không thể có đường rút lui chứ"

Thẩm Lăng thở dài nói:” Phải điều tra rõ chân tướng, núi đao biển lửa cũng chỉ là điều phải vượt thôi.”

Vương Liên Hoa cười ha ha vài tiếng, nói:” Có Trầm huynh cùng bồi, thiên hạ còn có địa phương đi không được sao? Tại hạ kính người một ly.”

Hai người nâng chén, uống một hơi cạn sạch.

Vào đêm.

Hai bóng đen quỷ mị phi trên tường cao, giống như hai phiến lá bị gió thổi, không hề gây tiếng động. Hai thủ vệ đã cầm đèn ***g đi qua, hai người nhanh chóng ẩn đến trong rừng cây, nhìn thủ vệ đi xa mới hai chân tiếp đất, nhảy lên nóc nhà.

Ngói lưu ly bóng loáng như gương, người bình thường ngay cả đứng cũng không vững, bọn họ lại chạy như trên đất bằng, đi như bay nhanh, trong nháy mắt liền lướt qua vài tòa cung điện. Bốn phía chính điện có tầm hơn mười người canh giữ nghiêm cẩn.

Thẩm Lăng hạ giọng nói:” Ta dẫn dắt thủ vệ rời đi, người đi lấy đồ vật.” Đang muốn nhảy xuống, bị Vương Liên Hoa một phen giữ chặt.

” Cẩn thận một chút.” Trong bóng đêm, đôi mắt y sáng như ánh sao, làm cho trong lòng Thẩm Lăng động dậy khó hiểu. Hắn khẽ gật đầu, nhảy xuống nóc nhà, cố ý làm ra tiếng vang rất lớn, lập tức đưa tới phần lớn thủ vệ chú ý.

Mắt thấy một bóng đen bay qua, bọn thị vệ nào dám chậm trễ, một bên hô to” Có thích khách”, một bên đuổi theo.

Những người này đều chỉ là làm phận sự của mình, tức là vô thâm cừu cũng vô đại hận, Thẩm Lăng tự nhiên không muốn đả thương, ỷ vào khinh công trác tuyệt ở đình thai lâu các nhảy qua nhảy lại như khiêu vũ, nghĩ thầm rằng, giờ phút này Vương Liên Hoa hẳn đã vào chính điện, thủ vệ tuy nhiều, nhưng mình cũng có thể ứng phó. Đang cân nhắc, chợt thấy một cổ gió mạnh màu xanh đánh úp từ phía sau, không khỏi chấn động, người tới nội lực không phải là nhỏ! Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, hắn sững sốt một cái liền xoay người tránh đi, dừng ở một tòa núi giả trên trong ao, người nọ cũng dừng lại.

Cạnh bờ đã bị thị vệ vây quanh ba tầng ba lớp, đèn ***g đem bốn phía chiếu sáng như ban ngày.

Chờ thấy rõ ràng bộ dáng người nọ, Thẩm Lăng kinh hãi, sao lại là hắn?

” Phích lịch thủ ” Lôi Cương.

Vài năm trước mình cũng từng cùng hắn có duyên gặp mặt, người này cũng là một trang hảo hán, một đôi thiết xanh đi khắp thiên hạ, nghĩa danh uyên bác. Hai năm trước nghe nói hắn gặp được kỳ ngộ, đột nhiên quy ẩn giang hồ, vì thế chính mình còn tiếc hận hồi lâu. Hiện giờ tái kiến, lại là ở nơi thâm cung đại viện nội, một thân quan phục, bộ dáng phúc hậu, khí phách năm đó lại vẫn không giảm.

7. Chương 7

Lôi Cương liền ôm quyền nói:” Tại hạ Lôi Cương, các hạ ban đêm xông vào hoàng cung, không biết là bằng hữu nơi nào?”

Nhân sinh hà xử bất tương phùng (1), bất quá lần gặp lại này cũng thật là khó xử, Thẩm Lăng trong lòng kêu khổ không ngừng.

(1) Trong đời, thiếu gì chốn có thể gặp nhau. Có thể sẽ còn gặp lại nhau, vậy hãy giữ cho quan hệ được tốt đẹp, thân thiện.

Thấy hắn không lên tiếng, hai chân Lôi Cương dùng sức một bước, thân mình giống như tên rời khỏi cung.

Thẩm Lăng không dám chậm trễ, rồi lại không muốn lấy kiếm làm thương cố hữu, chỉ phải tay không đỡ chưởng. Hai chưởng chạm nhau, chưởng lực của Lôi Cương mặc dù nhân cao mã đại kinh người, nội lực cũng không bằng Thẩm Lăng, lập tức đã bị đánh bay ra ngoài, liên tiếp đánh ngã rất nhiều thủ vệ.

Không xong! Thẩm Lăng thầm kêu, mới vừa rồi chính mình không kịp phòng bị, toàn lực chống đỡ, chỉ sợ hiện tại hấn bị thương không nhẹ.

Lôi Cương bỏ ra thị vệ giúp đỡ hấn, áp chế huyết khí quay cuồng, lớn tiếng kêu lên:” Cung tiến thủ, chuẩn bị!”

Thẩm Lăng cả kinh.

Cả kinh không phải mấy trăm trăm người hướng mình bắn cung, mà là Lôi Cương.

Con người kia sắt đá thà rằng chết trận cũng không nguyện mượn tay người khác, cứ nhiên bằng một chưởng liền lui. Nếu đổi lại trước kia, biết rõ là chịu chết, hấn cũng sẽ không chút do dự xông lên, vinh hoa phú quý thật có thể tiêu đi hùng tâm tráng chí của một người sao?

Cung tiến thủ đã vẫn sức chờ phát động, tay Lôi Cương ở giữa không trung vung lên, vô số mũi tên nhọn phá không gào thét mà đến.

Thẩm Lăng bay lên trời, thoáng chốc kiếm quang bắn ra bốn phía, như pháo hoa trên bầu trời đêm.

” Mãn thiên hoa vũ?” Lôi Cương kêu sợ hãi một tiếng. Đợi lấy lại *** thần, mấy trăm mũi tên đã rơi trên mặt đất.

Thanh âm Lôi Cương phát run:” Người..... Người là.....”

Nói còn chưa nói ra, một bóng đen khác lại bay đến trên núi giả.” Đi!” Y khẽ gọi một tiếng, lôi kéo Thẩm Lăng, ẩn vào trong bóng đêm nồng đậm.

Lôi Cương thì thảo tự nói:” Sao có thể là hấn”

Trở lại khách ***, hai người thay y phục dạ hành, Vương Liên Hoa đem một tấm da dê khối màu vàng phóng tới trên bàn.

” Là bản đồ.”

Thẩm Lăng mở ra nhìn thoáng qua:” Cực bắc sa thành? Địa phương hoang vắng như vậy sẽ có cái gì?”

Vương Liên Hoa buông tay nói:” Có lẽ là tuyệt thế thần binh, có lẽ là khuynh thành tài phú, có lẽ là thiên hạ tuyệt học, lại có lẽ cái gì cũng không có.”

Thẩm Lăng thở dài:” Xem ra chỉ có thể đi thêm một chuyến.”

Vương Liên Hoa cười nói:” Ta thật ra thực tò mò, nơi này đến tột cùng cất giấu cái gì vậy.”

Thẩm Lăng nói:” Tại hạ cũng kỳ quái, lần này Vương công tử sao không cầm đồ vật này mà đi “

Lấy tác phong nhất quán của Vương Liên Hoa là vì tư lợi làm việc, có thể quay đầu lại tìm hấn, thật đúng là ngạc nhiên. Chỉ thấy y cầm tấm da dê phóng tới gần ánh đèn, lẩm bẩm:” Đúng vậy, vì cái gì nhỉ.” Thẩm Lăng nhin không được cười lên một tiếng, người này mặc dù tính cách bất thường, nhưng cũng thực đáng yêu.

” Thẩm Lăng, ngươi cười cái gì?” Vương Liên Hoa nào nói.

Bộ dáng tức giận như thế, chẳng phải càng giống như hài đồng? Ý cười trên mặt bất giác càng sâu.

Vương Liên Hoa trừng hấn liếc mắt một cái, ở bên cạnh bàn ngồi xuống, tự nghiên cứu bản đồ.

” Bản đồ này có thể cất giữ bảo vật đó, Thẩm đại hiệp có hứng thú không?”

Thẩm Lăng lắc đầu, thản nhiên nói:” Thôi, Vương công tử tự mình thu lấy là được rồi.”

Vương Liên Hoa giương mắt hỏi:” Không sợ ta cầm rồi chạy?”

Thẩm Lăng cười nói:” Ngươi vừa rồi không đi, về sau liền sẽ không lại đi.”

Trên tấm da dê này là cái gì, ai cũng không biết, cùng lắm chính là bí mật đủ để xưng bá giang hồ, nhưng ánh mắt Thẩm Lăng liếc nó cũng giống như nhìn trang giấy tối bình thường mà thôi, không mang theo một tia tham niệm, người vô dục vô cầu như vậy, trên đời liệu còn được bao nhiêu?

Thiên hạ này nếu thực sự để cho Vương Liên Hoa bội phục, cũng chỉ có hắn đi.

Bình minh, ngoài phòng, hai con khoái mã rời đi.

Trà liêu thực đơn sơ, mấy mảnh gỗ ghép thành cái bàn, bàn gỗ cũng không có trải gì, những người đến thì ngồi cũng rời rạc.

Đường Thiên Hàng đi qua còn chưa xuống ngựa, tiếng nói đã vang lên:” Mau lấy Hồ hảo trà đến.

” Đến đây ” Tiểu nhị một bên lau bàn, một bên cho rót trà cho hắn, bồi cười nói ” Khách quan ngài muốn dùng gì nữa?”

Đường Thiên Hàng cầm lấy bát trà, uống 1 hơi cạn sạch, miệng nói:” Mang hai cân thịt bò, một bình Thiêu Dao Tử, vài cái bánh bao đến đây.”

Tiểu nhị vung khăn mặt, hướng bên trong hô to, đang muốn rời đi, lại bị Đường Thiên Hàng giữ chặt.

” Huynh đệ, hỏi thăm chuyện này, đường tới Hồng Diệp trấn còn bao xa?”

Tiểu nhị chỉ hướng một cái tiểu lộ hoang trảng bên trái:” Ngài đi hướng này, nếu cước trình mau, trời tối là có thể tới rồi.”

” Cảm tạ.” Hắn vút cho tiểu nhị hai lượng bạc vụn, nghe một tiếng vó ngựa từ xa chạy đến, ngẩng đầu liền thấy bụi đất mù trời do hai con tuấn mã phi nhanh mà ra, trước khi hắn kịp phản ứng lại, bát trà trong tay đã bị phủ một tầng bụi thì không nói, trên mặt, đều đầy bụi đất, không khỏi giận đến sắp phát hỏa, vỗ cái bàn quát:” Chạy nhanh như vậy, các người vội vàng đầu thai sao!”

Bụi đất dần tán, hai bóng người chiếu trên đất, đột nhìn rõ ràng, bất giác khiến người sửng sốt.

Một xanh một trắng, hảo tuấn!

Thẩm Lăng xoay người xuống ngựa, ôm quyền nói:” Thật có lỗi thật có lỗi, tại hạ nhất thời đi quá nhanh nên không khống chế được, mong rằng huynh đài thứ lỗi.”

Tuy người đầy bụi đất rất chật vật, thấy hắn khiêm khiêm hữu lễ, Đường Thiên Hàng cũng không nói gì nữa, vỗ vỗ tro bụi trên người nói:” Thiên can vật tảo (1), huynh đệ vẫn phải chú ý chút đi.”

(1) Ý là trời nắng nên mọi vật khô hạn, nhiều bụi

Thẩm Lăng mỉm cười, nhìn về phía Vương Liên Hoa đã lập tức ngồi xuống uống trà.

Hắn thật không biết người này suy nghĩ cái gì.

Rõ ràng dọc đường đi rất tốt, lại đột nhiên lấy roi ngựa quất ngựa của hắn, con ngựa chấn kinh một đường chạy như điên, y lại ở phía sau làm mặt quỷ cười to chạy theo. Nếu không phải dừng lại đúng lúc, chỉ sợ là muốn vọt thẳng vào quán trà này mất.

Cảm nhận được ánh mắt hắn, Vương Liên Hoa ngẩng đầu cười, trong mắt lộ vẻ giảo hoạt.

Y cười không sao cả, lại làm cho Đường Thiên Hàng nháy mắt thất thần.

” Về sau đừng ở chỗ này đùa, cũng may trên đường không người, bằng không liền nguy rồi.” Thẩm Lăng ở bên cạnh y ngồi xuống, nói.

Wương Liên Hoa chớp mắt nhìn hắn:” Thẩm đại hiệp thật hảo tính tình.”

Thẩm Lăng không đi để ý đến y, cầm lấy cái bánh bao cùng nước trà, ăn.

Đêm đó cùng Lôi Cương chiến một trận, hắn đã nhìn ra mình là ai, trên đời không có thứ ngăn được tin đồn, việc mình ban đêm xông vào hoàng cung phỏng chừng hiện tại đã muốn bị người thêm mắm thêm muối ở trên giang hồ truyền bá rộng rãi, sau này muốn sống ngày yên ổn cũng khó.

Nghĩ vậy, không khỏi thở dài một tiếng. Từng là một hán tử huyết khí phương cương như vậy, cũng sẽ vì vinh hoa mà khom lưng, bị an nhàn làm mất đi ý chí.

Trên giang hồ, không bao giờ ... nữa sẽ có ” Phích lịch thủ ” Lôi Cương, kia chẳng qua là một kẻ mất đi ý chí làm thần tử cho hoàng đế mà thôi.

Thế sự vô thường, ai có thể dự đoán được đâu?

Vậy mình thì sao?

Mấy năm trước giục ngựa đi khắp giang hồ hưởng thú tiêu dao, bây giờ cũng thành thứ xa vời khó quay lại, phải không?

Vương Liên Hoa nhìn hắn một cái, hướng tiểu nhị hô:” Tiểu nhị ca, thành trấn phụ cận gần nhất đi hướng nào?”

” Gần nhất có một trấn nhỏ tên Hồng Diệp, nhị vị cũng đi nơi đó sao?”

Người nói chuyện không phải tiểu nhị, là Đường Thiên Hàng.

Hắn bưng bát rượu hướng bàn Thảm Lãng ngồi xuống, ánh mắt lơ đãng xẹt qua mặt Vương Liên Hoa, mới dừng ở trên người Thảm Lãng.

Thảm Lãng ôm quyền đáp:” Đúng là, tôn tính đại danh của huynh đài?”

Đường Thiên Hàng tự báo họ danh sau, nói:” Ta vừa lúc cũng đi Hồng Diệp trấn, đường kia cũng không dễ đi, người đi lần đầu rất dễ bị sai sót, nhị vị nếu không ngại, chúng ta kết bạn mà đi đi.”

Thảm Lãng nhìn về phía Vương Liên Hoa, đã thấy y một bộ biểu tình nghe thấy như không nghe thấy, chỉ lo cúi đầu cắn bánh bao.

” Vậy làm phiền đường huynh dẫn đường.” Thảm Lãng đành phải nói.

” Không biết nhị vị xưng hô như thế nào?” Hỏi là Thảm Lãng, ánh mắt nhìn lại là Vương Liên Hoa.

Thảm Lãng bịa một cái danh:” Tại hạ Trình Lượng, vị này chính là.....”

” Lí Vân.” Vương Liên Hoa cũng nói theo.

Đường Thiên Hàng mặt lộ vẻ vui sướng:” Hạnh ngộ hạnh ngộ.”

Hôn minh.

Hoang vắng.

Con đường uốn éo ngoằn ngoèo đi về phía trước, chỉ ngẫu nhiên có một vài người cúi đầu vội vàng đi qua

Thấy hai người thần sắc kinh ngạc, Đường Thiên Hàng giải thích:” Hồng Diệp trấn chỉ có thể đến bằng còn đường này thôi, người tới thường là thương khách, hơn phân nửa là trụ một đêm liền đi, bình thường lại ở khách *** nghỉ ngơi, rất ít đi ra đi lại.”

Vương Liên Hoa ý cười ngâm ngâm nói:” Đường huynh hiểu biết như thế, chứ không phải là khách quen?”

Đường Thiên Hàng cười gượng nói:” Chúng ta là dân buôn bán, tùy tiện xông nam xông bắc, nhưng thật ra vẫn phải tính toán đường đi. Phía trước không xa có gian khách ***, chúng ta trụ trước rồi tính sau đi.”

Khách *** không lớn, thậm chí có chút rách nát, nhưng thật ra có rất nhiều người đang ngồi, tiểu nhị chạy tới chạy lui, nghe được động tĩnh liền gấp gấp hướng ba người trẻ tuổi mới tới.

” Tiểu nhị, chuẩn bị 3 gian phòng sạch sẽ.” Đường Thiên Hàng kêu lên.

Vương Liên Hoa lại nói:” Hai gian liền đủ, ta cùng với ‘Trình’ huynh trụ một gian.”

Hắn nhấn mạnh chữ ” Trình”, tựa tiểu phi tiểu nhìn phía Thảm Lãng, cực kỳ ám muội. Đường Thiên Hàng cười có chút cứng ngắc:” Ha ha, tốt lắm. Chúng ta ăn cơm trước đi.”

Tiểu *** nơi thiên dã chỉ có mấy thứ điểm tâm bình thường, rượu cũng không có mùi vị gì cả. Qua loa ném qua, ba người đều tự trở về phòng.

” Nơi này thật kỳ quái.” Vừa vào cửa, Vương Liên Hoa nhân tiện nói.

Thẩm Lăng đỡ xuống bọc hành lý, hướng ngoài cửa sổ nhìn thoáng qua:” Thực tĩnh.”

Wương Liên Hoa quay đầu lại hướng hân cười:” Đường Thiên Hàng kia thật ra kẻ thú vị.”

” Gặp phải người sẽ không thú vị.” Thẩm Lăng thở dài.

Trên bàn có đèn dầu, bắc đèn là mới, dầu thấp cũng tràn đầy.

” Đêm nay, sẽ không an bình.” Vương Liên Hoa chìa tay đẩy đẩy bắc đèn, thản nhiên nói.

8. Chương 8

Đêm nay quả nhiên không thể an bình.

Khi một đám người xông vào từ cửa sổ, ngọn đèn trong phòng bỗng sáng lên dọa bọn họ nhảy dựng.

Wương Liên Hoa mặc quần áo chỉnh tề ngồi trước bàn, dùng một cây ngân châm nhỏ ra bắc đèn, ánh lửa dần dần sáng hơn, chiếu sáng cả gian phòng ở. Thẩm Lăng khoanh tay đi từ chỗ tối đi ra, nhìn chăm chăm trung niên hân tử cầm đầu, nói:” Nguyên lai là Triệu môn chủ Quân Lâm môn, không có từ xa tiếp đón.”

Triệu Nguyên quá sợ hãi:” Các người như thế nào.....”

Wương Liên Hoa chỉ vào ngọn đèn nói:” Người là nói dầu thấp bằng mê hồn hương sao? Tại hạ bất tài, cái khác không dám nói, đối y thuật độc kinh vẫn rất tâm đắc, tiểu kỹ xảo này cũng chỉ có thể dùng để lừa tiểu hài tử.”

Thẩm Lăng nói tiếp nói:” Triệu môn chủ nghĩ muốn lừa, cũng nên giả trang cho giống một chút. Điểm tiểu nhị kia cước bộ nhẹ nhàng, bật hơi hùng hậu, vừa thấy liền biết là kẻ luyện võ. Điểm cũng dọn dẹp rất sạch sẽ, một gian khách *** được khách thập phương lui tới nhiều như vậy, rất sạch sẽ ngược lại không được tự nhiên.”

Triệu Nguyên cười lạnh một tiếng nói:” Thẩm Lăng, ta thật xem thường người. Bất quá, một đồng bạn khác của người tựa hồ không cảnh giác bằng các người.”

Đồng bạn?

Đường Thiên Hàng!

Hai người mang theo Đường Thiên Hàng hôn mê bất tỉnh từ ngoài cửa tiến tới. Triệu Nguyên rút dao để ở cổ hân, âm thanh lạnh lùng nói:” Giao bản đồ ra.”

Thanh danh của Quân Lâm môn ở trên giang hồ mặc dù không vang dội bằng Thất Đại môn, nhưng thực lực cũng không kém, nhất quyết không phải chỉ là một tiểu phái nhỏ nhỏ, lại dùng đến thủ đoạn dùng loại mê hương này. Thẩm Lăng thở dài một tiếng nói:” Tin tức của Triệu môn chủ thật linh thông.”

Bả đao Triệu Nguyên chìa ra phía trước, lạnh lùng nói:” Ít nói nhảm! Các người nếu không giao, ta liền giết hân, chết cùng muốn hân theo bồi!”

Thẩm Lăng nhìn về phía Vương Liên Hoa.

Y rất là nhân nhã uống trà, giống như chuyện phát sinh ở nơi này cùng y một chút quan hệ cũng không có.

Thẩm Lăng đã đoán được y muốn nói gì.

Quả nhiên, Vương Liên Hoa chậm rãi mở miệng nói:” Một người không liên quan gì cả, người muốn giết cứ giết.”

Đúng rồi, bất quá là một người không liên quan, sao có thể vì cứu hấn mà giao ra bản đồ chứ? Mặc dù sớm dự đoán được, cũng vẫn không ngăn được trong lòng nguội lạnh.

Y có thể khoan tay đứng nhìn, mình không thể.

Nhưng kiếm có nhanh thế nào cũng nhanh không bằng trường đao đang đặt trên cổ.

Cửa sổ mở rộng ra, gió lạnh sù sù, thổi tắt cả nến, khói đèn diêu tán trong phòng, trong phòng dần dần có thêm một cỗ hương khí.

Mê hồn hương.

Mặc dù gió thổi rất nhẹ, nhưng cũng làm cho vài môn hạ Quân Lâm công lực kém cõi môn lung lay sắp đổ.

Triệu Nguyên đương nhiên không nắm chắc có thể thắng Thảm Lãng, đó chính là kiếm khách đệ nhất nha, giằng co một trận, hấn không có một chút phần thắng.

” Thảm Lãng, uống người là đại hiệp, lại ngay cả tánh mạng bằng hữu cũng không cần.” Triệu Nguyên không đếm xỉa đến ” Hảo, đêm nay ta gặp hạn, vậy để hấn chôn cùng ta đi!”

Dứt lời hấn giơ lên đao hướng cổ Đường Thiên Hàng bổ tới.

” Dừng tay!” Kiếm Thảm Lãng cũng đã muốn đâm ra.

Bọn họ đều rất nhanh, có người so với bọn hấn nhanh hơn.

Vương Liên Hoa.

Tay hấn đứng ở giữa không trung.

Đao cách Đường Thiên Hàng chỉ có một tấc liền ngừng lại, Triệu Nguyên lại bạo đột, thân thể cứng còng, giữa hầu có một ngân châm mỏng manh cắm vào nhưng lại phá da phá thịt xuyên qua phía sau.

Thảm Lãng ngạc nhiên dừng lại.

Trong tay Vương Liên Hoa không biết khi nào lại nhiều thêm mấy cây ngân châm, y tà liếc, nói:” Ai còn muốn thử không?”

Mười mấy môn đệ như tỉnh lại từ trong mộng, ném Đường Thiên Hàng xuống rồi nhảy ra cửa sổ mà chạy.

Vương Liên Hoa đứng lên, thấy vẻ mặt Thảm Lãng ngạc nhiên nhìn mình, mới nói:” Người này tuy là nhất môn chi chủ, nội lực cũng không cao lắm. Mê hương trong phòng mặc dù bị gió thổi nhẹ, nhưng vẫn có thể khiến động tác của hấn chậm lại.”

Thảm Lãng nhìn Triệu Nguyên đã ngã xuống mất mạng:” Người có thể nắm chắc sẽ thắng đao của hấn sao?”

” Ta so với người cách hấn gần hơn, cho nên ta nhanh hơn người!”

” Nếu chậm?”

” Hấn chết.”

Thảm Lãng có điểm dở khóc dở cười nhìn Đường Thiên Hàng hôn mê bất tỉnh:” Người liền đem mạng của hấn cá cược thế sao?”

Vương Liên Hoa cười đến vô tâm vô phé:” Cứu hấn là không muốn cho người hối hận. Nếu là bình thường, sinh tử của hấn ta liệu liếc đến.”

Y nói tuyệt tình, Thảm Lãng lại hận không nổi, chỉ có thể cười khổ.

” Trời sắp sáng, chúng ta đi thôi.” Vương Liên Hoa cầm lấy hành lí, nói.

Thảm Lãng gật đầu, khiêng Đường Thiên Hàng lên.

Vương Liên Hoa nhú mày:” Người muốn dẫn hấn đi?”

Thẩm Lãng một bên đi ra ngoài, một bên nói:” Đã bị chúng ta liên lụy, đưa hấn phóng tới ngoại trấn, tránh cho hừng đông bị người phát hiện lại phải ra quan.”

Sáng sớm hôn ám, hỗn độn một mảnh.

Mê được hạ không ít, Đường Thiên Hàng còn đang hôn mê.

Thẩm Lãng đem hấn phóng tới bụi cỏ một bên, thở dài.

Xoay người lên ngựa, phi nhanh mà đi.

Phương đông dần dần để lộ ra, một trận tiếng vó ngựa vọng lại ở sáng sớm.

Chuyện tốt không ra tới cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm.

Thiên hạ rất lớn, nhưng tốc độ truyền bá tin tức cũng chẳng nhỏ.

Thẩm Lãng” Ban đêm xông vào hoàng cung” đã rơi vào tai người ở Nhân Nghĩa sơn trang, nhưng đến đó đã thành ” Cầu kết Vương Liên Hoa, vào cung trộm đồ, giết hại vô lâm đồng đạo”.

Hùng Miêu Nhi mau hồng mắt.

Năm ngày, Thẩm Lãng mất tích năm ngày.

Chu Thất Thất hai mắt phù sưng, vẻ mặt cực kỳ mệt mỏi, ngẩng đầu nhìn Hùng Miêu Nhi một cái, hốc mắt liền lặn xuống giọt lệ.

” Đại ca, hấn có thể đã xảy ra chuyện hay không?”

Hùng Miêu Nhi luống cuống, vội hỏi:” Không có, lấy võ công Thẩm Lãng, trên đời này ai có thể tổn thương hấn, nhất định là yêu nhân Vương Liên Hoa kia thiết kế hãm hại hấn.”

Vừa nghe tên Vương Liên Hoa, Chu Thất Thất khóc lớn hơn nữa.

Nàng rất hiểu Vương Liên Hoa, người kia tươi cười có thể so sánh với dương quang chói lọi, tâm địa so với rắn rết càng độc ác hơn, một khắc trước còn đang chuyện trò vui vẻ, trong nháy mắt đã giơ tay chém xuống, đoạt mệnh người nhanh đến mức người bị giết còn chưa kịp nhắm mắt một cái. Tâm địa Thẩm Lãng thuần hậu, dù là kẻ đại gian đại ác nhưng không đến vạn bất đắc dĩ thì hấn cũng không nhẫn tâm giết, nếu thật sự là cùng Vương Liên Hoa ở một chỗ, chẳng phải là tánh mạng kham ưu?

Lệ của nàng càng nhiều, Hùng Miêu Nhi càng gấp, tay chân luống cuống đầu đầy đổ mồ hôi, chi ngô nửa ngày lại nói không ra một câu an ủi.

Mắt thấy Chu Phú Quý từ ngoài cửa đến gần, rốt cục dừng khóc, chào hỏi:” Cha, người quan phủ nói như thế nào?”

Chu Phú Quý đi đến đường thượng ngồi xuống, đem một hộp gỗ lim phóng tới trên bàn, thở dài thật mạnh.

Sắc mặt Chu Thất Thất trắng nhợt, run giọng hỏi:” Phủ doãn đại nhân không chịu thu lễ?”

Chu Phú Quý lắc đầu nói:” Trương đại nhân nói, nếu chỉ là án về năm mạng người Tăng Trọng, hấn có thể trình báo triều đình rằng do tranh cãi giang hồ, kể từ đó quan phủ sẽ không nhúng tay. Nhưng Thẩm Lãng cùng Vương Liên Hoa xông vào hoàng cung, động đến lại là..... Lại là.....”

” Là cái gì?” Hùng Miêu Nhi vội la lên.

Chu Phú Quý đáp:” Di chiếu truyền ngôi phía sau tám biển chính đại quang minh ở Chính điện.”

Hùng Miêu Nhi cả kinh kêu lên:” Di chiếu bị trộm?”

Chu Phú Quý lắc đầu nói:” Không có, nhưng vị trí đã bị người di động qua. Dù là đồ vật nào cũng phải tru di cửu tộc nha. Cũng may ta cùng với triều đình cũng giao tế hơn mười năm, cũng nhận thức được vài đại thần quyền cao chức trọng, triều đình cũng nể mặt mũi Chu gia chúng ta, việc này sẽ không liên lụy đến cao thấp Chu gia, chính là Thẩm Lãng này gây họa thật lớn.”

Chu Thất Thất hét lớn:” Sẽ không, Thẩm Lãng sẽ không làm như vậy!”

Chu Phú Quý từ trong ngực lấy ra tờ giấy, để đến trên bàn:” Triều đình thông tập bố cáo đều đã hạ, Hoàng Thượng hạ lệnh giết chết, nghe nói ngay cả đại nội thị vệ đều xuất động.”

Vừa thấy bức tranh, Chu Thất Thất lão đảo một cái, suýt nữa ngã trên mặt đất.

” Giang hồ có tin đồn, nói Thảm Lãng cùng Vương Liên Hoa cầm trong tay là bản đồ ẩn dấu thiên đại bí mật, phải đi tới quan ngoại.” Chu Phú Quý lắc đầu thở dài ” Hiện giờ võ lâm chỉ sợ cũng đã dốc toàn bộ lực lượng, vì bảo vật mà đấu tới người chết ta sống, trăm năm nay phát sinh còn ít sao?”

Hùng Miêu Nhi vỗ án, hét lớn:” Ta đi tìm Thảm Lãng để hỏi rõ ràng!”

Chu Thất Thất kéo lấy hần, nói:” Đại ca, ta cũng phải đi.”

Hùng Miêu Nhi xua tay nói:” Việc này phải từ từ, cũng không biết có bao nhiêu hung hiểm đang chờ, người vẫn là ở Nhân Nghĩa sơn trang đi.”

” Không, ta muốn đi.” Chu Thất Thất lau lệ, vẻ mặt kiên quyết ” Ta nhất định phải đi.”

Nàng từ nhỏ đã được nuông chiều, nói cái gì thì là cái đấy, chuyện nhận định phải làm, mười đầu ngón tay cũng không ngang bằng. Chu Phú Quý bắt đầu thở dài một tiếng, nói:” Miêu Nhi, người liền mang nàng đi thôi, cũng miễn cho nàng một người ở trong trang suy nghĩ miên man.”

Hùng Miêu Nhi nhìn Chu Thất Thất một cái, chỉ phải gật đầu.

Chu Phú Quý vỗ vỗ bờ vai của hần, trịnh trọng nói:” Dọc đường phải bảo hộ Thất Thất, nếu gặp phiền toái, cứ việc đi tìm Chu Kỳ Tiển trang, Nhân Nghĩa sơn trang cùng Thanh nhi cứ để ta coi sóc, các người yên tâm.”

9. Chương 9

Vương Liên Hoa nhìn chằm chằm bức họa trong tay đến thất thần.

Đó là thứ y mới đoạt từ một kẻ đưa tin hô ” Tám dặm khẩn cấp, người không phận sự tránh ra “

Đương nhiên, y vốn không phải muốn cướp hai tờ giấy này, mà là chán ghét vó ngựa kia khiến y một thân đầy bụi, kết quả rất không khách khí đem người đưa tin kia cả người lẫn ngựa té xuống hôn mê.

Tờ giấy này liền rơi xuống trong bụi cỏ, mở ra, bay ra, bay tới dưới chân y.

Họa công thực không đáng khen tặng, mấy cái nét vẽ liền vẽ ra cái mặt thực thô, làm cho Vương Liên Hoa luôn coi trọng ngoại hình rất tức, rất muốn tìm họa công kia tính sổ.

Thảm Lãng trầm tư nói:” Xem ra hán tử trung niên kia giết cả một nhà cũng vì bản đồ này.”

Vương Liên Hoa thân thủ sờ sờ tám da dê giấu ở trong ngực, nói:” Chẳng lẽ thật ẩn dấu cái gì hi thế chi bảo?”

Thảm Lãng lắc đầu nói:” Nói vậy nhưng không người nào biết được.”

Vương Liên Hoa im lặng sau một lúc lâu, nói:” Hán tử kia xuất hiện kỳ quái, chỉ sợ không phải một người, phía sau màn vẫn có độc thủ.”

Thảm Lãng nhíu mày nói:” Nhưng chủ mưu chưa bao giờ xuất hiện quá.”

Vương Liên Hoa cười lạnh một tiếng:” Bản đồ ở tay người và ta, hần định sẽ không đứng nhìn bàng quan, tổng sẽ có lúc lộ ra dấu vết.” Suy tư một lát, đột nhiên kêu lên:” Giang hồ hiện tại chỉ sợ đã muốn loạn thành một đoàn.”

Thảm Lãng biết hàm nghĩa của y, thực tự nhiên nói:” Người nọ tất nhiên đã muốn thả ra tin đồn, nói người với ta cầm bảo vật trong tay. Trong chốn giang hồ, hạng người duy lợi là có khối người, sao lại buông tha cơ hội này?”

Vương Liên Hoa vỗ tay cười to:” Cái này thật thú vị.”

Thẩm Lăng thở dài một tiếng, lời nói lộ vẻ tiêu điều:” Vương công tử, người với ta hiện tại chẳng những là địch của cả võ lâm, còn tội phạm quan trọng bậc nhất của triều đình đó.”

Vương Liên Hoa lại cười thoải mái:” Thẩm đại hiệp hối hận?”

Thẩm Lăng lắc đầu, thở dài:”Đã đáp ứng người phải tìm ra chân tướng, liền sẽ không đổi ý.”

Vương Liên Hoa hiện lên một tia kì quái trên mặt, đảo mắt liền nói:” Nếu Trầm phu nhân cũng không hiểu thì sao?”

Nhớ tới Thất Thất, ánh mắt Thẩm Lăng nhất thời mềm xuống:” Dù người trong thiên hạ đều oan uổng ta, Thất Thất nàng cũng sẽ tin tưởng ta.”

Vương Liên Hoa cười lạnh, cũng không thêm nói.

Thẩm Lăng trong lòng biết hẳn đối việc năm đó vẫn đang có khúc mắc, cũng khó trách y bày ra vẻ mặt như thế, nhẹ nhàng cười, cũng liền đi theo.

Hai người yên lặng đi được một đoạn đường, chỉ thấy vài nông trang xanh biếc, bao quanh là tre trúc, ngẫu nhiên có thể nghe gà gáy chó sủa, một dòng suối nhỏ trong vắt chảy qua, tiếng nước róc rách dễ nghe, tràn ngập hơi thở tươi mát.

Vương Liên Hoa giữ chặt ngựa, quay đầu nói:” Người với ta đã bị thông tập (bị người biết hết), sợ là không thể tái lưu bộ dáng thế này mà đi nữa.”

Thấy thần sắc y giảo hoạt, trong lòng Thẩm Lăng ứa ra hàn khí:” Vương công tử lại có chủ ý gì?”

Vương Liên Hoa từ trong bao quần áo lấy ra một cái hộp gỗ bẹp, ở trước mặt Thẩm Lăng lắc lắc, nói:” Dịch dung.”

Muốn nói thuật dịch dung, Vương Liên Hoa nếu nói mình thứ hai, thiên hạ sẽ không ai dám nói mình thứ nhất. Thẩm Lăng kiến thức qua bản lĩnh này của y rồi, xuất thần nhập hóa lấy giả đánh tráo, dù là người tối thân cận, cũng không nhất định có thể nhận ra được. Hiện giờ bốn bề đều là địch, người trên giang hồ nhận được mặt bọn họ cũng thực không ít, bộ dáng như thế mà hành tẩu xác thực không dễ, dịch dung thật vẫn có thể xem là một cái hảo biện pháp, liền gật đầu đáp ứng.

Vương Liên Hoa kéo hẳn tới bên dòng suối ngồi xuống, trêu ghẹo sau một lúc lâu, mới đưa một mảnh lạnh lẽo dị thường mà mỏng manh phủ lên mặt hắn.

” Tốt lắm, nhìn xem.”

Vương Liên Hoa vỗ vỗ tay, rất là đắc ý.

Nhìn thấy hình ảnh phản chiếu trong nước, Thẩm Lăng suýt bị hù dọa.

Chỉ thấy một kẻ thần tình dữ tợn, một vết sẹo lớn kéo dài từ miệng tới tận mang tai, lệ khí mười phần, nhìn kiểu gì cũng là 1 tên côn đồ.

Vương Liên Hoa niết cằm hắn, ngữ khí ngả ngớn:” Thẩm đại hiệp không hài lòng sao?”

Thẩm Lăng đành phải cười khổ nói:” Ta thực vừa lòng.”

Vương Liên Hoa cười ha ha vài tiếng, vui đầu làm cho mình. Không quá một nén hương công phu, tên côn đồ thứ hai xuất hiện

” Chúng ta một bộ thể này, nếu làm cho người ta nhìn thấy, còn không phải là nhượng bộ đối phương sao, thoát đến vô tung vô ảnh?” Nhìn y đối dòng nước nhìn quanh, một bộ cực kỳ vừa lòng, Thẩm Lăng không khỏi bật cười.

Vương Liên Hoa cười nhạo nói:” Cái này chẳng phải đúng lúc sao?”

Biết y làm việc cổ quái, cũng không ần lễ thường mà làm, Thẩm Lăng cũng tập mãi thành thói quen, nhân tiện nói:” Dọc đường này không có mai phục, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút cho thỏa đáng.”

Vương Liên Hoa nhìn hần:” Thảm đại hiệp không phải đã nói phải bảo hộ ta chu toàn sao?”

Thảm Lăng nói:” Nếu ta sống, tất nhiên sẽ che chở ngươi.”

Vương Liên Hoa ghé thân tới gần hần, một đôi mắt phượng sáng mắt lưu chuyển, nhưng khuôn mặt lại còn đỏ, nhìn cũng thật quý dị. Chính là ánh mắt kia mang mỉm cười, phong tình dưới mi mắt ẩn hiện, không khỏi làm cho tim Thảm Lăng đập nhanh.

” Có những lời này của Thảm đại hiệp, còn có cái gì để lo lắng.”

Thảm Lăng thầm than một tiếng, nhìn tới người này thì thật sự hồn xiêu phách lạc, thật sự là ác ma đầu thai sao?

Vương Liên Hoa đột nhiên nhú mi, nhìn xung quanh:” Thảm Lăng, ngươi có cảm thấy rất quái lạ hay không?”

Thảm Lăng sửng sốt, theo ánh mắt hần nhìn lại.

Thôn trang thực tĩnh, tĩnh đến kì lạ.

Đang là thời gian buổi trưa, không phải nên có nông phu về ăn cơm sao? Sao lạnh lẽo như thế? Ngay cả nửa điểm khói bếp cũng không gặp.

Vương Liên Hoa nhìn hần cười:” Ngươi nói trong thôn này còn người sống không?”

Trong thôn không có người sống.

Thi thể bốn năm tám đứng ở khắp mọi nơi, có hần tử đang cần cái cuốc chuẩn bị về nhà, có nông phu đang chọn đồ ăn, có phụ nhân mang theo giỏ trúc, thậm chí có hải đồng đang vui chạy trốn tìm, bọn họ cứng còng nằm trên mặt đất, về mặt trên mặt chưa sửa, nhưng lại giống như đột nhiên dừng lại ở khoảng khắc gặp tử thần.

Vương Liên Hoa cúi người đi kiểm tra một trận, nói:” Là trúng độc mà chết, sau khi cứng còng, cứng như gỗ khô, chắc chắn trúng ‘thất ***’.”

Y nhắc lên ống tay áo của một người trong đó, trên cánh tay rõ ràng có bảy điểm đen:” Xem, đó là dấu hiệu lưu lại của ‘thất ***’ chỉ độc.”

” Thất ***.....” Thảm Lăng thì thào lặp lại một lần, đột nhiên đề cao âm lượng ” Đó không phải độc môn bí được của Tây Vực độc tiên tử Thủy Linh Lung sao?”

Vương Liên Hoa nói:” Đúng vậy, người hạ độc đúng là Thủy Linh Lung.”

Sắc mặt Thảm Lăng hơi đổi:” Không nghĩ tới, ngay cả nàng ta cũng đến đây.”

Vương Liên Hoa nhìn mọi nơi:” Xem ra Thủy Linh Lung không lưu người sống.”

Thảm Lăng cả giận nói:” Dân chúng vô tội, nàng vì sao phải lấy tánh mạng bọn họ?”

Vương Liên Hoa thở dài:” Tự nhiên là muốn nói cho chúng ta, nàng đã đến đây.”

Thảm Lăng ôm lấy một hải đồng chưa đến sáu tuổi, bi thương nói:” Là ta hại bọn họ.”

Mặc dù không hy vọng xa vời dọc đường có thể thuận buồm xuôi gió, lại không nghĩ rằng sẽ có động tĩnh lớn như vậy. Lúc trước ở trong Hồng Diệp trấn, Triệu Nguyên chết chưa hết tội, nhưng dân chúng hương dã nào có tội gì, lại cũng vì bọn họ không duyên cớ mất tánh mạng, Thảm Lăng chỉ cảm thấy ngực dâng lên một cỗ tức giận kích động, thẳng hướng ót, cơ hồ làm cho hần không thể khống chế, bị thống đến nước mắt chảy xuống. Thấy hần như thế, Vương Liên Hoa thầm than một tiếng, đề lại cánh tay hần nói:” Ngươi chớ bi thương, cừu này chúng ta hướng Thủy Linh Lung đòi lại là được.”

” Các ngươi đang làm cái gì!”

Một tiếng quát chói tai đột ngột vang lên.

Hai người đưa mắt nhìn lại, bất giác sửng sốt.

Tăng y, lí hải, tay cầm trường côn, đứng là mười tăng nhân của Thiếu Lâm. Lão tăng cầm đầu thân hình cao lớn, vẻ mặt uy nghiêm chính phái chỉ cùng, đang giận dữ trừng mắt bọn họ.

Thẩm Lăng trong lòng cả kinh, đây chẳng phải là Đạt Ma đường thủ tọa Giả Thích đại sư sao?

Giả Thích hai tay tạo thành chữ thập, niệm phật hiệu, nói:” Đây bắt quá là dân chúng tầm thường, các ngươi lại giết bọn họ không còn một mạng, hai vị thí chủ không khỏi rất tàn nhẫn đi?”

Thanh âm hần không lớn, lại trung khí hùng hậu, nói năng có khí phách, nghe vào trong tai như cổ lôi. Thẩm Lăng kính nể nhất là thái độ làm người của Giả thích, biết hần cũng không phải hạng người giả nhân giả nghĩa, lập tức tiến lên:” Đại sư minh giám, người trong thôn này cũng không phải ta giết.”

Một tiểu tăng vội vàng chạy tới nói:” Sư phó, những người này đều là trúng độc mà chết.”

Giả Thích tức giận, kêu lên:” Phạm vi trăm dặm trừ hai ngươi ra, không có người khác, nhìn các ngươi diện mạo như thế, cũng không chính phái nhân sĩ!”

Vương Liên Hoa cười lạnh nói:” Thích giả ma ni tổ sư cũng diện mạo hung ác, chẳng lẽ hần cũng là ác nhân sao? Đại sư trông mặt mà bắt hình dong như thế, uống tu vi.”

Giả Thích có thái độ làm người chính phái cực kỳ, tính cách lại chịu không nổi bị chọc giận, giờ phút này nghe y khiêu khích như thế, làm sao có thể chịu được, lập tức quát:” Ngươi là hung thủ giết người, cũng xứng cùng Phật tổ đánh đồng! Để ta tróc các ngươi trở về Thiếu Lâm, để cho phương trượng đại sư định đoạt.”

Dứt lời, một chưởng đã bổ ra, thẳng bức Vương Liên Hoa mà đến.

Kim cương chưởng mạnh mẽ, một trong thất thập nhị tuyệt kĩ Thiếu Lâm.

Một chưởng đá vụn, nhị chưởng đoạn nham.

Giả Thích hơn mười năm tu vi nội lực, chưởng này xuất ra, quả nhiên là như tia chớp. Thẩm Lăng vội đến trước người Vương Liên Hoa, theo bản năng nhấc tay tương đối, ngạnh sinh sinh thay y đỡ một chưởng này, tay phải nháy mắt bị tê liệt. Một chưởng này của Giả Thích tuy chưa dụng hết toàn lực, nhưng là dùng tới thất phân công lực, không nghĩ tới được người diện mạo thô lậu như thế tiếp được, sắc mặt không khỏi rùng mình nói:” Các hạ nội lực kinh người, không biết là cao thủ môn phái nào?”

10. Chương 10

Thẩm Lăng lấy lại bình tĩnh, cười nói:” Tại hạ bắt quá là vô danh tiểu bối, không đáng nhắc đến. Nhưng những người này quả thật không phải chúng ta giết chết, còn thỉnh đại sư minh tra.”

Giả Thích thấy hần mặc dù bên ngoài hung ác, nhưng ngôn ngữ cung kính, cử chỉ hữu lễ, liền cũng hợp thủ nói:” Tức là như thế, các ngươi theo ta tới Thiếu Lâm, phương trượng đại sư chắc chắn trả lại một cái công đạo cho nhóm ngươi.”

Thẩm Lăng lộ vẻ khó xử:” Ta còn có chuyện quan trọng trong người, sợ là không thể đáp ứng đại sư.”

Giả Thích giận tái mặt nói:” Các hạ thật không muốn sao?”

Thẩm Lăng lắc đầu nói:” Thứ tại hạ khó có thể tòng mệnh.”

” Hảo! Các hạ tự cam đoan lạc, lão nạp hôm nay chỉ có thay trời hành đạo.” Thấy mình hảo ngôn hảo khuyên bảo mà đối phương lại không chút nào cảm kích, Giả Thích quát to một tiếng, hợp với mười đệ tử Thiếu Lâm cùng nhau tiến tới.

Ngân châm của Vương Liên Hoa đã muốn nơi tay, lại nghe Thẩm Lăng đối y nói” Đây là hiểu lầm, đừng tổn thương tánh mạng bọn họ “, đành phải thu hồi ngân châm, dùng tay không kháng địch. Nhân số bọn họ mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng là Thiếu Lâm Đạt Ma viện vũ tăng, mỗi người đều mang tuyệt

kỹ, hơn nữa Giả Thích nội lực hùng hậu, Thẩm Lăng lòng có bản khoăn không muốn bọn họ nguy tới tánh mạng, mới vừa rồi lại bị một chưởng, hai đấm khó địch bốn tay, dây dưa lâu dài khó tránh khỏi sẽ rơi xuống thế hạ phong.

Tánh mạng người khác có trọng yếu thể nào, cũng không quan trọng hơn tánh mạng bản thân! Đại sự chưa xong, tội gì tuyệt mệnh như thế? Vương Liên Hoa rút ra ngân châm trong ngực, vận kinh bắn ra ngoài.

” Không cần!” Thẩm Lăng hô, thân thể ở trước mắt Vương Liên Hoa vọt qua.

Thứ thứ thứ ngân châm đều bay vào thân thể hắn.

Mọi người đều kinh ngạc.

Thẩm Lăng lão đảo

” Thí chủ ” Giả Thích kêu to, bước chân lên muốn tiếp lấy.

Có người nhanh hơn.

Vương Liên Hoa.

Hắn khiêng trụ Thẩm Lăng, nhún người nhảy lên lưng ngựa, quất ngựa phi như bay.

” Sư phó, chúng ta truy sao?”

Giả Thích nhìn thân ảnh bọn họ dần dần đi xa đặc, sắc mặt ngưng trọng phức tạp, rất lâu chưa lên tiếng.

Người có rất nhiều truyện bất lực.

Tỷ như nói quy luật tự nhiên, tỷ như nói sinh tử luân thường.

Hoa nở cũng có lúc tàn, mỹ nhân cũng khó tránh tuổi già.

Xuân hạ có đẹp, cuối mùa vẫn đều hiu y thuật tái ***, cũng cứu không được người mà tử thần muốn mang đi.

Vương Liên Hoa cảm thấy, chính mình cứu không được Thẩm Lăng.

Ngân châm đâm vào thân thể đã dùng nội lực bức ra, miệng vết thương cũng thượng được cầm lại máu. Ánh lửa đem sơn động thành một mảnh vàng óng ánh, duy độc sắc mặt hắn trắng bệch như thuốc phiện chưa chế. Nội lực cuộn cuộn không ngừng mà đưa vào trong cơ thể hắn, Vương Liên Hoa đầu đầy mồ hôi, sắc mặt y cũng trắng bệch như hắn.

Hắn nếu chết thực thì làm sao bây giờ?

Không! Thẩm Lăng, ngươi không được chết, ngươi phải còn sống cho ta!

Tăng thêm lực đạo trên tay, đem càng nhiều chân khí tiến vào thân thể hắn. Trước mắt một trận thiên hôn địa chuyển, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, phun lên mặt đất. Nhẹ buông tay, Thẩm Lăng mềm nhẹ té lên người y.

Vương Liên Hoa từng ngụm từng ngụm thở phì phò, thử vận công, lập tức tim đau thắt lại. Y đã hao phí nhiều chân khí, nếu còn cố gắng chữa thương, chắc chắn sẽ tổn thương đến chính mình..

Chống lên thạch bích để đứng vững, cúi đầu nhìn Thẩm Lăng đang hôn mê.

Rõ ràng là đại địch lớn nhất của mình, để cho hắn chết thì có sao đâu?

Quản hắn làm chi?

Lau máu tươi khoe miệng, Vương Liên Hoa tự giễu cười, nhưng mà..... Không bỏ xuống được hắn.

” Thẩm Lăng nha Thẩm Lăng, chẳng lẽ đời trước ta nợ ngươi phải không.....” Y nhặt lên một cây đuốc, đi ra khỏi sơn động.

Trong thâm sơn này, có lẽ sẽ có thảo dược khởi tử hồi sinh.

Gió núi gào rú, nguyệt quang lại đặc biệt sáng ngời, chiếu rọi vào trong rừng, lờ mờ thấy được rõ ràng..

Vương Liên Hoa không biết mình đi rồi bao lâu, quần áo trên người bị nhánh cây kéo rách nát, vừa nghĩ đời này cũng không có khi nào chết vật như vậy, một bên ở trong lòng thầm mắng Thẩm Lăng.

Người nếu dám chết trước khi ta về, ta nhất định đem người lột sạch quần áo ném tới trên đường cho người ta xem!

Xoay chuyển tầm mắt, một chút tử quang (ánh sáng tím) rơi vào mi mắt.

Đó là một đóa hoa nhỏ màu tím, quật cường sinh trưởng ở trên vách đá, đắm chìm dưới ánh trăng, phát ra màu tím lộng lẫy .

Nguyệt Kiến Hoa! Vương Liên Hoa kinh hãi đến mức mắt đều sáng lên.

Nguyệt Kiến Hoa, hoa như tên, màu sắc ban ngày rất ảm đạm, không chút nào thu hút, tới buổi tối rồi mới có thể ở dưới ánh trăng phiếm ra tử quang, lại thường sinh trưởng ở vách núi đá, rất khó ngắt lấy, nhựa cũng là kì được chữa thương tốt nhất.

Vương Liên Hoa nở nụ cười.

Thẩm Lăng nha Thẩm Lăng, mệnh người quả nhiên không tuyệt.

Thẩm Lăng tỉnh lại đã là sáng sớm ba ngày sau.

Vương Liên Hoa nghĩ, nếu hắn không tỉnh lại, mình liền tát cho hắn hai cái, bỏ hắn xuống chân coi như bao cát.

Kết quả, hắn liền tỉnh.

Ánh mắt lo sợ không yên ở trong sơn động dạo qua một vòng, mới thu lại trên người Vương Liên Hoa.

Vương Liên Hoa thật muốn đi lên đá cho hắn hai chân, để trả thù cho ba ngày hôm nay. Thế mà tay mới đụng vào hắn, lại là nhẹ nhàng mà nâng hắn dậy, lại đem chân khí quán nhập trong cơ thể hắn.

Tỉnh không có nghĩa là sẽ không có sự, công hiệu của Nguyệt Kiến Hoa trong cơ thể hắn vẫn phải dụng nội lực để thúc đẩy mới được.

Sau một lúc lâu, Vương Liên Hoa thu chuyển, sắc mặt Thẩm Lăng tái nhợt khôi phục một chút huyết sắc.

” Vương công tử, người.....” Thẩm Lăng khó khăn mở miệng.

Vương Liên Hoa trừng mắt hắn:” Người làm ta mất mát thành nội lực, nếu muốn chết, ta liền đem người ra uy lang.”

Thẩm Lăng suy yếu nhếch miệng cười cười:” Phải, tại hạ nhất định sẽ chết.....”

Hắn đương nhiên sẽ không chết.

Ở lại sơn động ở vài ngày, thân thể Thẩm Lăng dần dần kháng phục.

Thương thế tuy rằng nặng, cũng may nội lực hắn thâm hậu, hơn nữa Vương Liên Hoa điều phối được thảo, đảo mắt thì đã tốt rồi hơn phân nửa.

Thẩm Lăng thử vận công, miệng vết thương đau đau mông manh, liền quay đầu nhìn Vương Liên Hoa nói:” Đa tạ Vương công tử đã nhiều ngày chiếu cố, chậm trễ lâu ngày, hôm nay chúng ta tiếp tục lên đường đi đi.”

Vương Liên Hoa nhìn hắn, không đầu không đuôi toát ra một câu.

” Ta vì cái gì phải cứu người chứ?”

Không để cho Thẩm Lăng có cơ hội trả lời, lại tiếp tục nói:” Người vì cái gì phải cứu bọn họ?”

Bọn họ, đương nhiên chỉ tăng nhân Thiếu Lâm.

Thẩm Lăng cầm lấy bội kiếm, nhẹ giọng nói:” Người nếu giết bọn họ, liền kết thù với Thiếu Lâm, sau này ở trên giang hồ cũng sẽ sống không khá giả.”

Vương Liên Hoa trầm ngâm một lát, ngẩng đầu nói:” Ngươi là cứu ta?”

Thấy Thảm Lãng không đáp, Vương Liên Hoa vọt đến trước mặt hắn, nói:” Vậy ngươi vì cái gì cứu ta?”

Mắt y rất đẹp, không biết là do ánh mắt trời hay không, ý cười của y rất ấm áp.

Thảm Lãng quay đi ..., nói:” Đi thôi.”

Vương Liên Hoa cười ha ha:” Chúng ta tuy là địch dung cùng tăng nhân Thiếu Lâm giao thủ, nhưng Giả Thích không phải kẻ đầu đường xó chợ, đợi hắn nghĩ lại võ công chúng ta, sẽ đoán ra chúng ta là ai. Thảm đại hiệp cứu họ nhưng họ vẫn sẽ coi ngươi là đại địch, ngươi không hối hận sao?”

Thảm Lãng nhìn y vì hao phí nội lực mà sắc mặt có vẻ tái nhợt, lắc đầu nói:” Ta nói phải che chở ngươi, sẽ không đổi ý.”

11. Chương 11

Thiên Hương lâu.

Đây là tửu lâu tốt nhất trong trấn nhỏ này.

Chu Thất Thất an vị ở lầu hai, dựa vào ban công, trên bàn là một vò trạng nguyên hồng, mấy món điểm tâm.

Rượu còn chưa mở ra, đồ ăn cũng chưa động.

Nàng lẳng lẳng nhìn chằm chằm người đến người đi trên đường lớn, cau mày, mặt mang vẻ buồn rầu, tuy là cải nam trang, thần sắc như vậy lại cực giống nữ nhân gia. Thấy Hùng Miêu Nhi đầu đầy đổ mồ hôi đi về phía nàng, liền khẩn cấp đứng dậy.

” Đại ca, nghe được gì chăng?”

Hùng Miêu Nhi cầm lên vò rượu, ngửa đầu uống một hơi.

Chu Thất Thất nóng nảy, dậm chân nói:” Đại ca, ngươi nói chuyện đi a.”

Hùng Miêu Nhi hoãn lại, nói:” Bọn họ quả thật là đi hướng này.”

Chu Thất Thất vui vẻ nói:” Thật sao? Còn bình an?”

Hùng Miêu Nhi nói:” Bất quá, đột nhiên không có bóng dáng.”

Chu Thất Thất sững sốt:” A? Đại ca, lời này ý gì?”

Hùng Miêu Nhi ở bên cạnh bàn ngồi xuống nói:” Theo lý thuyết lấy diện mạo hai người Thảm Lãng cùng Vương Liên Hoa, trên đường dù có trăm người, liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra hai người bọn họ, chính là bọn họ lại ở vùng này mất tích.”

Chu Thất Thất vội la lên:” Chớ không phải là bị quan phủ bắt chứ?”

Hùng Miêu Nhi liên tục xua tay:” Không có, chỉ bằng đám quân triều đình võ công tam chân miêu, muốn bắt Thảm Lãng còn sớm trăm năm.”

Chu Thất Thất gật đầu đáp:” Vậy bọn họ là.....”

Hùng Miêu Nhi vỗ cái bàn nói:” Vương Liên Hoa quỷ kế đa đoan, chắc chắn y lại dùng tà môn ngoại đạo gì tránh đi ánh mắt mọi người.”

Chu Thất Thất cúi đầu trầm tư.

Lấy thủ đoạn Vương Liên Hoa, muốn lừa gạt mọi người thì có trăm ngàn biện pháp, vậy cũng tốt, ít nhất có thể tránh thoát truy tung của triều đình cùng giang hồ, Vương Liên Hoa người này tuy rằng quái đản cổ

quái, nhưng hiện giờ y cùng với Thảm Lãng ngồi ở cùng chiếc thuyền, nói vậy sẽ không gia hại hấn, chính mình mặc dù tìm không được hấn, nhưng ít ra cũng biết hấn an toàn. Nghĩ như thế, nhất thời tâm hoãn không ít, thời dài.

Thấy sắc mặt nàng hơi hoãn, Hùng Miêu Nhi mang đồ ăn đến trước mặt nàng.

” Thắt Thắt, người ăn chút đồ ăn đi, để lấp bụng, Thảm Lãng trở về nếu nhìn người gầy, còn không đem ta ra xử sao.”

Chu Thắt Thắt xì một tiếng nở nụ cười, cảm giác thấy bụng đói, liền vui đầu ăn.

Nhị vị lão giả tập tễnh bước vài Thiên Hương lầu.

Chỉ thấy bọn họ có chòm râu bạc dài, khuôn mặt đầy nếp nhăn, thân mình run run méo mó, giống như ngay sau đó sẽ bị té thật mạnh trên mặt đất, chính là đáy mắt của họ lại rất khác, lão giả áo trắng ánh mắt giáo hoạt sáng ngời, lão giả áo xanh cũng là vẻ mặt bất đắc dĩ.

Tiểu nhị nghênh bọn họ đến trong một phòng trang nhã ngồi xuống, cầm rượu và thức ăn sau đóng cửa lui ra ngoài.

Lão giả áo trắng đột nhiên cười to.

Tiếng cười thanh thúy không kèm chế được, không phải Vương Liên Hoa thì là ai?

” Thảm Lãng, người giả trang thành lão tiên sinh cũng thật giống nha.”

Thảm Lãng lắc đầu cười khổ, rõ ràng là bốn bề thọ địch, người này lại vẫn còn chạy vào trong thành, nói là bản thân y vì cứu hấn nên phải ở trong sơn động mất mấy ngày, nếu không đi hít thở không khí một chút, chỉ sợ là muốn mốc meo. Đây cũng liền thôi, còn chọc ghẹo người, dịch dung hai người bọn họ thành bộ dạng như vậy, bắt phải khom lưng đi đứng run rẩy loạng choạng, khiến thất lưỡng hấn đều đau mỗi.

Vương Liên Hoa nhìn hấn cười:” Bộ dáng như thế này, dù là Trầm phu nhân hiện tại ở trước mắt, cũng không thể nhận ra.”

Thảm Lãng vươn tay rót chén rượu, cúi đầu nhìn hình ảnh trong chén, nói:” Ngay cả ta cũng không nhận ra bản thân nữa là.”

Vương Liên Hoa chắc chắn vài tiếng:” Thảm đại hiệp là ở khích lệ tại hạ tay nghề cao siêu sao?”

Y cố ý khiêu khích, Thảm Lãng làm sao không biết, ngoài miệng lại cười nói:” Đúng đúng, thuật dịch dung của Vương công tử xuất thần nhập hóa, trong thiên hạ đâu ai có thể so sánh được.”

Lời này của Thảm Lãng đương nhiên không có ý khác, thuần túy khen ngợi, nhưng nghe ở trong tai Vương Liên Hoa liền bất đồng, nghĩ hấn cố ý đùa cợt, thừa nhận không cam lòng, không thừa nhận thì tâm càng không cam, nhưng tìm không ra lời phản bác, chỉ phải oán hận trừng mắt liếc hấn một cái, vui đầu uống rượu.

Hai người nếm qua rượu cùng thức ăn qua loa, chuẩn bị đi ra.

Thảm Lãng đẩy cửa ra, một thân ảnh lao tới đụng vào hấn.

” Ôi—” Nghe thấy thanh âm này, không chỉ Thảm Lãng, ngay cả Vương Liên Hoa đều sửng sốt. Tuy là phần nam trang, nhưng khuôn mặt này, mày kia, không phải Chu Thắt Thắt thì là ai?

” Thắt.....” Thảm Lãng nghẹn lời, mắt thấy sẽ lao ra, Vương Liên Hoa liền kéo lấy ống tay áo hấn lắc đầu.

” Thắt Thắt, người không sao chứ?” Hùng Miêu Nhi chạy vội lại đây, đỡ lấy nàng vội la lên ” Lớn như vậy sao còn hấp tấp thế.”

Chu Thắt Thắt vỗ vỗ quần áo, cười nói:” Không có việc gì không có việc gì. Vị đại gia này, có đụng thương ngài hay không?”

Thảm Lãng lắc đầu không lên tiếng.

Hùng Miêu Nhi lấy hành lí trên tay Chu Thất Thất, nói:” Chúng ta cũng nên đi thôi, trên đường cố gắng nghe ngóng hành tung của bọn họ.”

” Đại gia, chúng ta đi.” Chu Thất Thất đối bọn họ cúi đầu hành lễ, cùng Hùng Miêu Nhi đi xuống lầu.

Thẩm Lăng đột nhiên đè nặng cổ họng, kêu lên:” Hai vị.”

” A?” Hùng Miêu Nhi nghi hoặc quay đầu.

” Một đường hung hiểm, thỉnh cẩn thận một chút.” ánh mắt Thẩm Lăng phức tạp nhìn bọn hắn chăm chăm, trịnh trọng nói. Hùng Miêu Nhi mặc dù có cảm giác quái dị, nhưng cũng chưa nghĩ nhiều, chỉ đối bọn họ nói câu tạ ơn, liền cùng Thất Thất rời khỏi cửa.

” Không nghĩ tới bọn họ lại đuổi tới.”

Đi trên một con đường nhỏ không người, Vương Liên Hoa thở dài,” Trầm phu nhân đối với người thật sự là tình thâm ý trọng. Có thể tử như thế, Thẩm Lăng, người thật sự là thiên hạ đệ nhất may mắn.”

Thẩm Lăng chau mày, vẻ mặt ưu sầu, cũng vô tâm cùng y đấu võ mồm, chỉ lo đi tới phía trước.

Vốn định trước gạt bọn họ, đem sự tình giải quyết xong thì lại quay về Nhân Nghĩa sơn trang giải thích, không nghĩ bọn họ lại đuổi tới. Con đường phía trước đến tột cùng có bao nhiêu hung hiểm còn chưa biết, hai người kia lại làm việc luôn luôn lỗ mãng, hiện giờ lại không thể cùng họ đồng hành , điều này làm sao khiến hắn an tâm cho được?

Vương Liên Hoa tự nhiên biết trong lòng hắn nghĩ gì, cũng không tái chọc hắn, nghiêm mặt nói:” Mục tiêu của giang hồ cùng triều đình đều là người với ta, chỉ cần chúng ta không cùng bọn họ chạm mặt, bọn họ tự nhiên sẽ an toàn.”

Thẩm Lăng giận dữ nói:” Cũng chỉ có thể làm như vậy.”

Vương Liên Hoa thẳng ngoắc ngoắc nhìn hắn cười.

” Lần tới ta sẽ đem Thẩm đại hiệp dịch dung thành bạch diện thư sinh thì tốt hơn hay là đại tài chủ mới tốt nha.”

Thẩm Lăng một đầu mồ hôi lạnh:” Vương công tử cũng đừng tái chọc ghẹo tại hạ.”

Vương Liên Hoa chọn mi nói:” Người khác cầu ta dịch dung, ta còn khinh thường không thèm làm đó. Thẩm Lăng, người hắn phải tự hào mới đúng “

Thẩm Lăng bất đắc dĩ nói:” Đúng nha, thật muốn đa tạ Vương công tử.”

Vương Liên Hoa giục ngựa đi nhanh vài bước, đột nhiên liền ngăn trở đường đi của hắn.

” Người lại muốn làm cái gì?” Thẩm Lăng bắt đầu cảm thấy đau dạ dày.

Vương Liên Hoa vui cười nói:” Thương thế trên ngực người còn chưa tốt, xuống ngựa, ta giúp người đổi được.”

Thẩm Lăng bị thương ở ngực, muốn đổi được phải cởi quần áo.

Nam nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, huống hồ là ở cởi quần áo trước mặt một đại nam nhân, theo lý thì không có gì đáng xấu hổ, nhưng Vương đại công tử này lại khoanh tay cười tủm tỉm nhìn chăm chăm hắn, ánh mắt mở ám khiến người bị nhìn là hắn không được mấy tự nhiên.

Cầm được đến trước mặt hắn ngồi xuống, đỡ chút thủy được rat ay, sát qua chỗ thương ở ngực.

Miệng vết thương rất nhỏ, mặt ngoài đã muốn khép lại, nhưng ngân châm đâm rất sâu, dưới da vẫn phải cẩn thận điều trị. May mắn không có độc, bằng không mệnh của Thẩm Lăng chính là có đến mười Vương Liên Hoa cũng cứu không lại.

Nghĩ vậy, bất giác cười ra tiếng.

Thẩm Lăng a Thẩm Lăng, kết quả là còn không phải muốn ta cứu người.

Y cười đắc ý, tựa hồ đã hoàn toàn quên là chính mình làm hấn bị thương.

Thẩm Lăng rất là xấu hổ, nhắm chặt mắt.

Vương đại công tử cũng cười đủ rồi, đổ chút thuốc bột lên tay, hướng ngực hấn mà xoa. Thấy bộ dáng hấn như thế, liền quái khang quái điều nói:” Thẩm Lăng, ngươi sao không nhìn ta? Chớ không phải là thẹn thùng chứ?”

Biết rõ y là cố ý nói như thế, cũng chỉ đành mở mắt ra.

Đáy mắt kia chứa đầy giảo hoạt tựa tiểu phi tiểu, vẻ mặt tà khí, làm cho trong lòng Thẩm Lăng không khỏi nhảy dựng lên.

Vương Liên Hoa đã xoa xong được, cầm mảnh vải sạch sẽ thay hấn băng bó.

Cơ thể nghiêng về phía trước, tay lại vòng qua sau lưng hấn, tư thế này thoát nhìn giống như là cả người y đều ngã vào trong ngực Thẩm Lăng.

Những sợi tóc đen nhánh rũ lên bờ vai hấn, hơi thở ấm áp phun vào giữa cổ, tay một lần lại một lần xoẹt qua, rốt cục dừng ở trước ngực hấn, tỉ mỉ thắt lại mảnh vải.

Rũ mắt xuống, lông mi thật dài nhẹ nhàng rung động, dù cho là điêu khắc sư tài giỏi bậc nhất cũng không thể khắc ra mỹ quan hoàn mỹ như vậy.

Tuy y đúng là nam nhân, một nam nhân không hơn không kém.

Thẩm Lăng mạnh mẽ lấy lại *** thần.

Đúng vậy, y là nam nhân, sao mình lại nhìn một nam nhân đến thất thần?

Trúng tà phải không?

” Tốt lắm.”

Vương Liên Hoa vỗ vỗ tay, đứng lên nói.

Dưới chân là đá cuội tròn vo, y cũng không chú ý nhiều, cơ thể trượt đi, hướng ngược hướng ngã xuống.

” Cẩn thận!”

Thẩm Lăng kêu sợ hãi một tiếng, túm tay y kéo trở về, liền khiến Vương Liên Hoa lao thẳng vào trong ngực hấn.

Chương 12

Vương Liên Hoa nổi giận.

Y đây giao du với không ít hoa khôi, ôm vô số nhụy ngọc ôn hương, hôm nay cư nhiên lại bị một người nam nhân ôm.

Là nam nhân còn chưa tính, nam nhân này cư nhiên còn là Thẩm Lăng!

Thẩm Lăng này cư nhiên còn cao lớn hơn y rất nhiều!

Một phen dùng sức đẩy hấn ra, đang lo nghĩ muốn hay không đập cho hấn hai cước, đột nhiên sững sốt.

Ánh mắt xẹt qua bả vai Thẩm Lăng, thẳng tắp dừng ở phía sau hấn.

Y nghĩ rằng cả đời này cũng không gặp được chuyện nào khó kham như hiện tại.

” Thẩm Lăng, ngươi tốt nhất đừng quay đầu lại.”

Thẩm Lăng đương nhiên quay đầu lại.

Cho nên hấn nhìn rất rõ hai người đang đứng sau lưng trọn mắt há hốc mồm nhìn mình.

Chu Thất Thất cùng Hùng Miêu Nhi.

Biểu tình của họ rất giống như nhìn thấy có tảng đá cực lớn đang hướng đầu bọn họ đổ xuống.

Hai đại nam nhân ôm nhau cũng thực bình thường, vấn đề là Thẩm Lăng xiêm y không chỉnh, Vương đại công tử vì tức giận mà khuôn mặt đỏ lên, thoạt nhìn càng giống..... Càng giống.....

Hùng Miêu Nhi thật sự không chịu nổi muốn hét lên, đè nén cổ họng kêu lên:” Thẩm Lăng, người đang làm cái gì!”

Thẩm Lăng có khổ ngôn:” Thất Thất, Miêu Nhi, ta.....”

Chu Thất Thất cắn chặt môi, ngh chính mình gần dặm xa xôi chạy đến, thật vất vả thấy người trong lòng, lại là ở tình cảnh như thế, lập tức vừa thẹn vừa giận, gơ chân bỏ chạy.

” Thất Thất—” Thẩm Lăng muốn đuổi theo, lại nghe Vương Liên Hoa vội gọi một tiếng.

” Thẩm Lăng!”

Đột nhiên dừng cước bộ, sững sờ ở tại chỗ.

Hùng Miêu Nhi đương nhiên không biết trong lòng hắn có nỗi khổ, thấy hắn lại vì một tiếng kêu to của Vương Liên Hoa liền không đuổi theo Thất Thất, giận dữ kêu lên:” Thẩm Lăng, người thật sự mặc kệ Thất Thất sao!”

” Miêu Nhi, ta.....” Thẩm Lăng muốn nói lại thôi, vẻ mặt chua xót.

Tâm nhãn của Hùng Miêu Nhi rất tốt, nghĩ chuyện gì cũng thẳng tắp, cũng không muốn quanh co lòng vòng, thấy thần sắc Thẩm Lăng như thế, liền đem này tức giận đầy ngập đều tát đến trên người Vương Liên Hoa, nghĩ rằng yêu nhân này chắc chắn đã dùng quỷ kế mê hoặc Thẩm Lăng, mới làm cho hắn như thế, lập tức gơ chưởng liền hướng y chụp đến. Vương Liên Hoa đang an ổn đứng, không né không tránh, chỉ thấy Thẩm Lăng vọt đến trước mặt y, Hùng Miêu Nhi thu thế không được, một chưởng này ngạnh sinh sinh đánh ở ngực Thẩm Lăng.

” Thẩm Lăng, người!” Hùng Miêu Nhi quá sợ hãi ” Người lại lấy mệnh che chở y!”

Thẩm Lăng che ngực, nói:” Miêu Nhi, an toàn của Thất Thất giao cho người, thay ta bảo hộ nàng.”

Hùng Miêu Nhi biến sắc, cười to vài tiếng, bi thương nói:” Hảo hảo hảo, Thẩm Lăng, người vì Vương yêu nhân này mà kết oán với toàn giang hồ cũng không nói, hiện giờ ngay cả huynh đệ thê tử đều không để ý, coi như Hùng Miêu Nhi ta nhìn lầm người!”

Dứt lời, vừa chuyển đầu hướng phương hướng Chu Thất Thất, chạy vội đi.

Cầm điếu ăn hoàng liên, có khổ nói không nên lời, chắc là chỉ tình cảnh của hắn bây giờ?

Thẩm Lăng ngã ngồi trên hòn đá, lắc đầu, cười khổ càng sâu.

Wương Liên Hoa đem tầm mắt chuyển bốn phía, nói một vấn đề đột nhiên nghĩ đến .

” Bọn họ sao biết chúng ta ở trong này?”

Rõ ràng là thấy bọn họ rời đi, mới đi một con đường nhỏ khác, sao lại trở về đây?

Wương Liên Hoa nói ra nghi vấn thứ hai mà cả hai đang nghi vấn trong lòng:” Chớ không phải là có người cố ý nói cho bọn họ?”

Sững sốt một lúc lâu, hai người đột nhiên trầm miệng một lời kêu lên.

” Chẳng lẽ chúng ta vẫn bị theo dõi?!”

Lời vừa ra khỏi miệng, hai người nhất thời cảnh giác.

Hoang sơn dã lĩnh, bốn phía là cỏ dại loạn thạch, gió thổi qua một trận liền tạo ra âm thanh sào sạc sào sạc.

Nơi này muốn giấu người thì cũng dễ dàng như giấu một con kiến trong này.

Thẩm Lăng trầm giọng nói:” Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta đi.”

Lấy tu vi nội lực của hai người bọn họ, tuyệt đối không thể không cảm thấy có người theo dõi.

Nhưng hàng ngày lại không có phát hiện.

Người này chắc chắn là cao thủ khinh công thiên hạ tuyệt vô cận hữu (Có 1 không hai)

Nhưng theo Thẩm Lăng biết, có khinh công đệ nhất thiên hạ chính là thần trộm Dương Cửu Ảnh, chính mình cũng đã từng cùng người này giao thủ qua, đuổi theo cũng hai ngày một đêm, tuy nói không thể vượt qua Dương Cửu Ảnh nhưng so ra với thần trộm này thì hắn cũng không chậm bao nhiêu. Nếu là hắn đi theo phía sau Thẩm Lăng, quả quyết không có khả năng phát hiện không được.

Còn có một loại khả năng, chính là người này có năng lực nguy trang rất mạnh.

Hắn sớm nghe người ta nói qua, Nhật Bản có một loại kỳ môn thuật, xưng là” Nhẫn”, tập thứ này sẽ giúp người ta có thể ẩn vụ bên trong vạn vật, cùng hòa hợp nhất thể, làm người bị theo dõi không thể phát giác.

Chẳng lẽ thật là Nhật Bản nhẫn thuật?

Ảnh nén ở tiểu *** mờ nhạt, giường cũng là một cỗ nắm móc.

Vương Liên Hoa bịt mũi nhứ mày, thấy Thẩm Lăng ngồi ở bên cạnh bàn vẫn còn nghĩ đến xuất thần, liền kêu lên:” Thẩm Lăng, ta không cần ở nơi này!”

Thẩm Lăng buồn thanh nói:” Trường hợp đặc biệt, Vương công tử, người chịu đựng một chút đi.”

Vương Liên Hoa quát:” Thẩm đại hiệp có thể chịu được, ta lại không nguyện ở tại chỗ ổ cỏ bần hê hê này.”

Thẩm Lăng nhướn mày, mặt mang vẻ giận:” Nếu đã khinh thường Thẩm mỗ, cần gì tìm ta đồng hành.”

Vương Liên Hoa không nghĩ y sẽ phản bác, sắc mặt lạnh lùng, ngoài cười nhưng trong không cười:” Thẩm Lăng, người đừng quên, đi đến bước này, người cũng chiếm một nửa. Nếu không phải người, chúng ta có thể bị cô lập hoàn toàn thể này sao?”

Thẩm Lăng cười lạnh nói:” Cô lập hoàn toàn? Ha ha, hảo một cái cô lập hoàn toàn! Ta hiện tại sẽ đi tìm Thất Thất trở về!”

Dứt lời, đứng dậy, liền hướng ngoài cửa đi đến.

” Thẩm Lăng.”

Vương Liên Hoa ở sau lưng gọi hắn,” Người thật phải đi sao?”

Cánh cửa đã mở, Thẩm Lăng hơi hơi quay đầu lại, nói:” Vương công tử, kho báu cũng thế, tuyệt học cũng tốt, đều tùy người giữ đi, ta chỉ cần Thất Thất liền hảo.”

Vương Liên Hoa cắn răng nói:” Hảo, Thẩm Lăng, người đi dương quan đạo của người, ta đi độc mộc kiều của ta, từ nay về sau cùng người không can hệ.”

[Dương quan đạo: Con đường dễ dàng = Độc mộc kiều: Cầu khỉ / Con đường gian nan. Nghĩa là mỗi người một đường]

Thẩm Lăng không thêm nói lại, chạy vội ra cửa phòng, đảo mắt biến mất ở trong bóng đêm.

Hung hăng đóng sầm cửa phòng, Vương Liên Hoa một chưởng chụp ở trên bàn gỗ.

Cách cách—

Chiếc bàn kia trong chốc lát vỡ tan

Thu thập xong đồ vật, Vương Liên Hoa cũng không quay lại nhìn gian khác *** tới một lần.

Phong hắc nguyệt cao, giục ngựa được hơn phân nửa đêm, càng chạy càng hoang vắng, đừng nói khách ***, ngay cả gian nông trại cũng không gặp.

Vương Liên Hoa ghen một bụng hỏa, ở trong lòng hung hăng mắng Thẩm Lăng.

Nghĩ tới y cũng đường đường là công tử Lạc Dương, cảm y mỹ thực, cơ thiếp thành đàn, người khác thấy y đều phải hạ nửa giọng, không nghĩ có ngày lưu vong như thế? Phải trốn tránh người khắp nơi không nói,

còn gác lại cao sàng noãn chằm ở Vân Mộng các chạy đến vùng hoang vu này sống kiểu màn trời chiếu đất, đây đều là do tai *** Thảm Lãng kia làm hại!

Càng ngày càng giận, càng giận mắng càng ngoan, đối là việc chính y kéo hẳn vào chuyện hồn thủy này đã sớm quên không còn một mảy.

Thầm mắng đến cao hứng, đứng lên kêu to:” Thảm Lãng, người hồn dẫn này!”

” Người có muốn hồn dẫn này chết không?” Một thanh âm đột ngột bỗng nhiên từ phía sau truyền ra.

” Quỷ a” Là ý tưởng đầu tiên mà Vương Liên Hoa nghĩ tới, hướng phía sau nhìn lại, so với quỷ càng đáng sợ, vô cây đại thụ kia lại bong ra từng màng, từ bên trong chui ra một thân ảnh.

Toàn thân đen thui, ngay cả đầu đều bị thật kín, chỉ lộ ra một đôi *** quang bắn ra bốn phía.

Người nọ nhấn mạnh câu nói như vừa nãy :” Người có muốn là Thảm Lãng tử hay không?”

Vương Liên Hoa kêu lên:” Nguyên lai người là kẻ theo dõi chúng ta!”

Người nọ hi hi ha ha kéo xuống khăn bị mặt, nói:” Không nhớ rõ ta sao, Vương công tử.”

12. Chương 12

Hé ra diện mạo thực anh tuấn.

Mây kiếm mất sáng, anh khí mười phần, đi trên đường sẽ có biết bao nữ tử hoan nghênh.

Vương Liên Hoa nhìn hẳn cười lạnh:” Các hạ thâm tàng bất lộ, mắt ta thật xem nhầm rồi.”

Đường Thiên Hàng ha ha cười nói:” Người với ta trước đây chưa từng gặp, Vương công tử dù không phòng bị cũng là lẽ thường tình.”

Vương Liên Hoa lạnh giọng nói:” Các hạ khổ tâm hãm hại, đến tột cùng muốn như thế nào?”

Đường Thiên Hàng nói:” Đương nhiên là vì bảo đồ.”

Vương Liên Hoa nói:” Người có thừa bản lĩnh này, cần gì làm nhiều việc như vậy, là muốn tự mình tìm phiền toái sao?”

Đường Thiên Hàng vươn tay chỉ mặt y quơ quơ, nói:” Nếu để bọn thuộc hạ vào cung trộm bảo đồ, thân phận nếu bại lộ, triều đình truy tra xuống dưới, đối ta chính là trăm hại mà không một lợi. Trung Nguyên có câu, kêu ‘ người tại giang hồ, thân bất do kỷ’, nếu ta tìm vài võ lâm cao thủ, buộc bọn hắn không thể không ra tay, mà ta ở sau tái từ tay bọn họ đoạt bảo đồ, chẳng phải là dễ hơn nhiều?”

Vương Liên Hoa nói:” Cho nên người tìm tới chúng ta?”

Đường Thiên Hàng gật đầu nói:” Đúng.”

Vương Liên Hoa tiếp tục nói:” Đầu tiên người tìm đúng thời cơ giết một nhà Tăng Trọng, bức ta cùng với Thảm Lãng bắt tay vào điều tra, thiết kế đem án mạng giá họa cho chúng ta. Lại cố ý để thoát Thiếu phu nhân Tăng gia, dẫn ta cùng Thảm Lãng đến cứu viện, mục đích đem câu nói kia nói cho chúng ta biết. Người biết rõ ta cùng Thảm Lãng đánh nhau mấy năm mà không phân rõ thắng thua được, mà Thảm Lãng với tâm địa hồn hậu, quyết sẽ không mặc kệ, liền để chúng ta vào cung trộm đồ, phủ tay tất cả tội danh, hay cho một kẻ ngư ông đắc lợi.”

Đường Thiên Hàng vỗ tay cười nói:” Vương công tử thật sự không hổ danh, rất thông minh.”

Vương Liên Hoa cười lạnh nói:” Nếu như thế, người vì sao phải thiết kế bức Thảm Lãng rời đi?”

Đường Thiên Hàng đáp:” Vì người.”

Vương Liên Hoa lấp bắp kinh hãi:” Ta?”

Trong bóng đêm, ngữ khí Đường Thiên Hàng đột nhiên trở nên ái muội:” Dung nhan Vương công tử như thế, lại là thân nam nhi, thật sự quá đáng tiếc a.”

Vương Liên Hoa luôn luôn cảm giận kẻ đem y so với nữ nhân, nhú mày chán ghét nói:” Người muốn từ trong tay ta đoạt bảo đồ, cũng không quá dễ dàng.”

Đường Thiên Hàng nhìn y nói:” Ta nếu nói muốn cùng người liên thủ thì sao?”

Vương Liên Hoa ngẩn ra:” Liên thủ?”

Đường Thiên Hàng nói:” Người ta liên thủ cùng tìm bảo vật, nắm thiên hạ trong tay, chẳng phải hoàn mỹ sao?”

Vương Liên Hoa ngạc nhiên nói:” Bảo đồ này đến tột cùng ẩn dấu cái gì vậy?”

Đường Thiên Hàng nói:” Người có từng nghe qua ‘ thần uy đại pháo’ chưa?”

Vương Liên Hoa nói:” Đường nhiên nghe qua, nghe nói một pháo có thể bình định một tòa thành trì, uy lực vô cùng. Bất quá chung quy chỉ là vật trong truyền thuyết, không thể tin.”

Đường Thiên Hàng lắc đầu nói:” Không, thế gian này thực sự tồn tại thần uy đại pháo, chúng được chôn ở vị trí trên bản đồ.”

Vương Liên Hoa bắt giác thân thủ hướng trong ngực sờ sờ:” Lời này thật sao?”

Hai mắt Đường Thiên Hàng tỏa sáng, vẻ mặt hưng phấn:” Nếu chúng ta tìm được thần binh, lấy tài lực nhân lực của ta, lại thêm trí tuệ Vương công tử, không đến vài năm, thiên hạ đều do người cùng ta nắm giữ, trở tay che hết mưa lật tay phủ hết mây, người người phải cúi đầu dưới chân chúng ta, chẳng phải tuyệt vời sao?”

Vương Liên Hoa cười lạnh nói:” Nguyên lai các hạ không chỉ muốn giang hồ, mà là cả thiên hạ.”

Đường Thiên Hàng nói:” Quyền lợi, địa vị, tiền tài, mới là nam tử hán đại trượng phu suốt đời sở cầu!”

Vương Liên Hoa nói:” Nếu ta không đáp ứng?”

Đường Thiên Hàng sắc mặt lạnh lùng:” Tử.”

Vương Liên Hoa cười to:” Ta, Vương Liên Hoa cũng không dễ uy hiếp, người muốn giết ta, chẳng lẽ ta sẽ chờ người đến giết?”

Đường Thiên Hàng cũng cười to theo:” Ta giúp người loại bỏ Thảm Lãng, người sẽ trở thành đệ nhất giang hồ, người với ta cùng chấp chưởng thiên hạ, hưởng hết vinh hoa phú quý,cuộc mua bán này bất kể theo hướng nào, đối Vương công tử cũng đều là trăm lợi mà không một hại, Vương công tử là người thông minh, ắt phải biết lựa chọn như thế nào.”

Vương Liên Hoa cúi đầu trầm tư.

Đường Thiên Hàng lại nói:” Thảm Lãng chết đi, giang hồ sẽ không còn ai có thể địch nổi người, đó không phải là điều Vương công tử người muốn sao?”

Vương Liên Hoa cúi đầu thì thầm:” Điều này thực mê người.”

Đường Thiên Hàng nói đầy tự tin:” Vương công tử không có lý do gì cự tuyệt.”

Vương Liên Hoa nói:” Đích xác không có.”

Đường Thiên Hàng vui vẻ nói:” Vậy.....”

13. Chương 13

Vương Liên Hoa ngẩng đầu, cười tươi như hoa:” Chính là ta càng muốn cự tuyệt.”

Này thực giống như phụ nhân dạo phố mua đồ ăn, có người chẳng những tặng không cho nàng đồ ăn, còn cho thêm mấy lượng bạc.

Sẽ có người cự tuyệt sao?

Đương nhiên sẽ không.

Nhưng Vương Liên Hoa là Vương Liên Hoa, thiên hạ chỉ có một Vương Liên Hoa.

Cho nên y nói” Không”.

Sắc mặt Đường Thiên Hàng rất khó xem, tuy rằng trời thực tối, nhưng lúc này sắc mặt hắn tuyệt đối còn đen hơn trời đêm.

Hắn cảm thấy chính mình bị đùa giỡn.

Nói cả nửa ngày, nói đến cảm xúc mãnh liệt, nước miếng đều phun, đến cuối cùng vẫn là hai chữ: Cự tuyệt.

Hắn nhanh chóng rà soát lại những tư liệu điều tra được về Vương Liên Hoa trong đầu.

Trừ bỏ một phần lớn tán thưởng tài hoa, vẻ ngoài của y, tính cách y tóm gọn chỉ tám chữ: tự tư tự lợi, âm hiểm xảo trá.

Người như vậy, có lý do gì cự tuyệt yêu cầu mà hắn đưa ra?

Nhưng y lại cự tuyệt.

” Vương công tử, ngươi đã nghĩ tường tận chưa?” Dè xuống lửa giận trong lòng, Đường Thiên Hàng trầm giọng nói.

Vương Liên Hoa cười nói:” Đường công tử tuổi còn trẻ, lỗ tai không phải điếc đi, chẳng lẽ không nghe rõ?”

Đường Thiên Hàng cả giận nói:” Ngươi.....!!”

Vương Liên Hoa từ trong lòng ngực xuất ra tấm da dê, ở trước mặt hắn lắc lắc:” Đường công tử muốn giết ta rồi tái đoạt bảo đồ?”

Gió thổi, lá rơi

Sát khí đã hiện.

Đường Thiên Hàng trong tay xuất ra ám khí, phá không trừ phong, gào thét mà đến.

Vương Liên Hoa sớm có phòng bị, chiết phiến trong tay đảo qua, liền đem ám khí hung mãnh kia đều đánh rớt.

” Xem ra Đường công tử trừ bỏ dáng vẻ kiêu ngạo bên ngoài, công phu cũng thực không ra sao.” Vương Liên Hoa thu phiến, nhàn nhã cười trên nói.

Đường Thiên Hàng cười lạnh nói:” Khuôn mặt ngươi xinh đẹp thế này, nếu làm bị thương, thật có chút đáng tiếc. Nếu ta đem thủ cấp hoàn chỉnh cắt bỏ, dùng được lưu lại, cất chứa trong phòng, ngày ngày ngắm nhìn, Vương công tử ngươi thấy sao?”

Lời này của hắn thực ghê tởm, nội tâm Vương Liên Hoa cực giận, trên mặt lại duy trì mỉm cười:” Đường công tử có ham mê này thực làm người nghe kinh sợ.”

Đường Thiên Hàng cười quái dị nói:” Như thế Vương công tử sẽ vĩnh viễn thuộc về ta, không phải sao?”

Vừa dứt lời, hắn búng tay một cái, một thân ảnh nhanh chóng bay tới, dừng ở giữa bọn họ. Thấy rõ người tới, Vương Liên Hoa biến sắc, đúng là tên sát thủ giết người như thái rau kia a.

” Ô Khốc, đem đầu Vương công tử đưa đến đây.” Đường Thiên Hàng dựa trên cây, thoải mái nói.

Hán tử được gọi là Ô Khốc biểu tình chờ đợi, một thanh đại đao dưới ánh trăng ẩn hiện huyết quang. Chỉ có đao từng giết qua vô số người mới có thể xuất hiện huyết sắc như có như không thế này. Vương Liên Hoa cảm giác được áp lực vô hình, người này dung mạo thô kệch, trong giang hồ mặc dù không nổi danh nhưng ngày hắn cùng Thẩm Lăng đoạt một kiếm, nội lực võ học rõ ràng không dưới Thẩm Lăng, tuy rằng không muốn thừa nhận, về võ công mà nói, mình đích xác không bằng Thẩm Lăng.

Người trước mắt, thân ảnh cao lớn như sơn bàn, tiêu tức sát khí từ trên người hắn toát ra, kinh động chim chóc trong rừng mọi nơi bay ra chạy trốn.

Khóe miệng Đường Thiên Hàng mỉm cười, đáy mắt lộ ra quang mang hưng phấn lại tàn nhẫn, giống như đã nhìn thấy đầu Vương Liên Hoa thành vật phẩm xinh đẹp nhất trong phòng ngủ của hắn.

Đao đã đến.

Bất luận kẻ nào nhìn thấy khí đao thế này, đều tin tưởng nó có thể bổ đôi một ngọn núi.

Đao kia liền thẳng tắp hướng cổ y bổ tới.

Đinh—

Đốm lửa đột nhiên xuất hiện sáng ngời, lại dần biến mất.

Cổ Vương Liên Hoa không phải rên mà thành, đương nhiên không có khả năng va chạm ra tia lửa.

Chấn trước người y chính là một thanh kiếm.

Thanh kiếm phát ra ánh sáng xanh nhạt.

Kiếm của Thẩm Lăng.

Kiếm của Thẩm Lăng.

14. Chương 14

Đường Thiên Hàng giống như gặp quỷ trường mắt nhìn Thẩm Lăng.

Thanh sam, trường kiếm, nghênh nguyệt mà đứng.

Hắn chỉ đứng đó, trên mặt mang theo tươi cười khinh đạm khiêm tốn, nhưng khí thế kia lại đủ để ngạo nghễ thiên hạ.

“Đường công tử, lâu ngày không gặp.”

Sắc mặt Đường Thiên Hàng xanh mét: “Nguyên lai các người đã sớm thông đồng với nhau thiết kế cái cục diện này để ta bước vào.”

Thẩm Lăng cười nói: “Dĩ kỳ nhân chi đạo hoàn dã kỳ nhân chi thân(1), như nhau thôi.”

Vương Liên Hoa vỗ tay cười ha hả: “Đường công tử cũng thực nghe lời, đem chân tướng chuyện tình nói nhất thanh nhị sở (đầy đủ, rõ ràng), giúp chúng ta giảm đi không ít rắc rối.”

Lời này của y cực kì châm chọc, nghe vào tai Đường Thiên Hàng giống như bị kim đâm vào tai, trên mặt một trận xanh một trận trắng. Ô Khốc nhìn chằm chằm Thẩm Lăng, hai mắt nguyên bản trầm tịch (tĩnh mịch) toát ra *** quang, tựa tiểu báo đang nhìn con mồi của mình. Đường Thiên Hàng cũng không dám lại hành động thiếu suy nghĩ nữa, kiếm thuật của Thẩm Lăng trên thiên hạ có một không hai, Vương Liên Hoa quỷ kế đa đoan, trận thế hai đối hai này tuy mình không phải chịu thiệt nhưng chắc chắn sẽ là một phen đấu ác liệt. Bảo khổ đồ còn đang trong tay bọn họ, mặc dù triển đấu, cũng không nhất định có thể cướp được từ trong tay họ, nếu mạo muội để lộ thực lực của chính mình, ngược lại sẽ bất lợi. Lộ trình đi quan ngoại còn lâu dài, có rất nhiều thời gian để làm chuyện này, người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, tội gì vì tranh giành nhất thời mà làm hỏng toàn bộ kế hoạch?

Nghĩ vậy, tức giận trong lòng liền tiêu biến, ngược lại lộ ra tươi cười.

“Vương công tử, tại hạ thật thích ngươi, một ngày nào đó sẽ cướp đi ngươi cùng bảo khổ đồ một lượt.”

Câu nói vừa dứt, đảo mắt một cái liền ngay cả Ô Khốc kia cũng cùng biến mất không còn bóng dáng

Vương Liên Hoa tức giận đến muốn muốn mắng tục, y đường đường là một đại nam nhân cư nhiên lại bị một nam tử khác đùa bỡn, vũ nhục như thế y làm sao chịu được. Nhưng trước mắt trừ bỏ Thẩm Lăng thì không còn người nào nữa, liền không chút khách khí đem lửa giận ngập trời trút thẳng lên người Thẩm Lăng, hung hăng đập hất một cước.

Thẩm Lăng ăn đau, kêu lên: “Vương công tử, ngươi.....”

Vương Liên Hoa trừng mắt nói: “Ngươi không phải muốn đi tới chỗ Thẩm phu nhân sao, sao còn không đi!”

Lời vừa rồi nói ở khách *** tuy có chút quá mức, nhưng vì dẫn Đường Thiên Hàng cần câu đành cố ý nói, y lần này nhắc tới, thuần túy là bởi cố ý tìm Thẩm Lăng gây chuyện, hảo hảo xả ra khẩu tức giận trong lòng thôi.

Thẩm Lăng hiển nhiên hiểu được tâm tư của y, cười khổ một tiếng: “Nếu có thể làm Vương công tử người giận, liền cứ đánh vài cái đi.”

Vương Liên Hoa thật sự giơ chưởng đánh về ngực Thẩm Lăng, khi sắp chạm đến người hắn, lại chỉ nhẹ nhàng chạm vào rồi nhanh chóng thu tay lại.

“Tính khí ngươi thật khiến người chán ghét.”

Vừa xoay người đi được vài bước, lại quay đầu nói: “Lời hắn vừa nói ngươi đều nghe rõ?”

Thẩm Lăng gật đầu: “Người này thật sự rất dã tâm.”

Vương Liên Hoa nói: “Hắn cùng với Ô Khốc kia hẳn đều là người Đông Doanh (Nhật bản xưa).”

Thẩm Lăng nói: “Nếu nhị môn thần uy đại pháo rơi vào trong tay họ, chẳng những là vô lâm trung nguyên, ngay cả thiên hạ này cũng tránh không được tao ương rồi.”

Vương Liên Hoa cười lạnh vài tiếng, nói: “Loại chuyện cứu nước cứu dân này là trách nhiệm của Thẩm đại hiệp ngươi, cùng ta một chút can hệ liên quan cũng không có.”

Thẩm Lăng sớm đoán được y sẽ nói thế, đang muốn mở miệng, lại nghe thấy y nói tiếp: “Bất quá tiểu tử Đường Thiên Hàng này, ta không đem hắn chém thành mười tám khúc, ném xuống sông uy ngư mới là lạ!”

Thẩm Lăng không khỏi bật cười.

Đường Thiên Hàng hiển nhiên sẽ không cứ như vậy mà bỏ cuộc, một đường này nhất định sẽ theo đuổi không bỏ, nếu muốn bắt hắn, bản đồ này nhất định là mỗi câu tốt nhất, kể từ giờ, Vương Liên Hoa đương nhiên sẽ cùng mình đồng hành, đoạn lữ trình này của hai người vẫn phải tiếp tục a.

Trên thế gian này nước mắt nữ nhân thật sự là thứ tối có thể khiến cho nam tử thủ túc vô thố (bó tay, không biết làm sao).

Hùng Miêu Nhi ngồi cũng không xong, đứng cũng không được, nói cũng không phải, không nói cũng không phải, ở trong phòng quẹo trái quẹo phải, chỉ có thể trừng mắt nhìn chằm chằm Chu Thất Thất đang khóc rống trên giường.

Nước mắt không thể ngừng lại sao?

Khóc đã nửa ngày, chẳng những không ngừng lại, ngược lại còn càng ngày càng mãnh liệt.

“Thất Thất, có lẽ chỉ là hiểu lầm..... “Chi chi ngô ngô phun ra một câu, nói được một nửa liền không nghĩ ra được thêm cái gì nữa.

Chu Thất Thất từ trên giường ngồi dậy, hai mắt đỏ bừng kêu gào: “Nếu là hiểu lầm sao không tìm ta giải thích?”

Hùng Miêu Nhi lại nói một câu: “Thẩm Lăng có lẽ có nỗi khổ.”

Chu Thắt Thắt ngửa đầu hỏi: “Nỗi khổ? Nỗi khổ gì?”

Hùng Miêu Nhi lâu lâu mờ mờ, nói: “Hắn hiện tại là tội phạm bị truy nã, sợ liên lụy chúng ta.... “

Lời này của hắn rất không chắc chắn, thuần túy thốt ra chỉ để an ủi Thắt Thắt. Có điều mới nói tới miệng, ý nghĩ lại thay đổi lập tức, vô dùi kêu lên: “Khẳng định là như vậy, nhất định là thế! Thảm Lãng hiện tại là tội phạm quang trọng của triều đình, hắn sẽ liên lụy chúng ta, mới có thể làm vậy!”

Chu Thắt Thắt nhảy dựng lên, nói: “Lời này của đại ca là thật sao?”

Hùng Miêu Nhi mãnh liệt gật đầu: ” Thắt Thắt, trên đời này còn ai có thể hiểu biết Thảm Lãng hơn ta sao? Hắn tình nguyện một mình chịu ngàn vạn cái ủy khuất, cũng sẽ không để người bị người làm hại, chúng ta phải tin tưởng hắn mới đúng.”

Chu Thắt Thắt lấy tay áo lau lệ: ” Đại ca nói đúng, Thảm Lãng hiện tại bốn bề thọ địch, ta còn hoài nghi hắn, thực không xứng đáng làm thê tử hắn.” Bất lấy cánh tay Hùng Miêu Nhi vội vàng la lên: “Đại ca, chúng ta lập tức đi tìm hắn đi. Cho dù là núi đao biển lửa, ta cũng muốn cùng hắn một chỗ.”

Tuy là đêm hôm khuya khoắt, nhưng tình hình Hùng Miêu Nhi cũng rất nóng nảy, cầm lên tay nải trên bàn liền nói: “Hảo, chúng ta lập tức xuất phát!”

“Đường công tử lần này đúng là chặt vật.”

Thủy Linh Lung phong tình vạn chủng dựa trên thân cây, hướng Đường Thiên Hàng đang đi đến chỗ mình cười cười.

Sắc trời dần sáng lên, rặng mây đỏ nơi hướng đông tươi đẹp như hỏa, tươi cười trên mặt nàng cổ tình mị như nước, cùng thái dương lúc tăng sáng tương tự như một, có vẻ kỳ yêu dã.

Đường Thiên Hàng ngồi xuống bên cạnh nàng, nói: “Khoe tài nhất thời chỉ là dũng, đây không phải điều anh hùng làm. Tiên tử thông minh như thế, hắn không phải không rõ đi?”

Thủy Linh Lung cười khẽ vài tiếng, tiếng cười ngọt ngào như hoa quế cao mới ra lò, thân mình nghiêng qua, ngã vào trong lòng Đường Thiên Hàng.

“Có muốn ta giúp ngươi tiêu trừ hỏa khí không?”

Đường Thiên Hàng vươn tay nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa mặt nàng, tay trượt xuống ngực nàng, làm Thủy Linh Lung cười duyên không thôi.

“Nhưng ta đối với một lão bà gần năm mươi tuổi không có hứng thú.” Hắn cúi xuống ở bên tai nàng, nhẹ giọng nói.

Thủy Linh Lung biến sắc, từ trong ngực hắn nhảy dựng lên. Đường Thiên Hàng cười ha ha: “Diện mạo của ngươi mặc dù kiều nộn như thiếu nữ, kỳ thực đã già đến nỗi có thể làm mẫu thân của ta đi? Nghe nói độc tiên tử vì muốn giữ gìn mỹ mạo, mỗi ngày phải giết một thiếu nữ, lấy máu đó uống, quả nhiên làm người nghe phải kinh sợ a.”

Thủy Linh Lung thích chưng diện thành si, vì giữ gìn dung nhan không tiếc đại giới gì, tuổi chân thật trở thành tối kỵ của nàng, người bên ngoài nếu nhắc tới, nàng chắc chắn sẽ giết người đó cho thống khoái, lời này của Đường Thiên Hàng tất nhiên là chọc nàng cực nộ, nhưng quan hệ trước mắt của hai người là có lợi hai bên, không thể ra tay với hắn, chỉ phải cười lạnh, nói: “Người cũng không nên quên chuyện người đáp ứng ta trước đó.”

Đường Thiên Hàng cười nói: “Ta biết, ngươi muốn Thảm Lãng.”

Thủy Linh Lung nói: “Nếu đã biết, ngươi vì sao còn muốn hợp mưu với Vương Liên Hoa giết hại Thảm Lãng?”

Đường Thiên Hàng nói: “Muốn giết hắn là một chuyện, giết được hắn hay không lại là chuyện khác. Tiên tử yên tâm, ngươi muốn của ngươi, ta lấy thứ của ta, thứ chúng ta muốn không giống nhau, tuyệt không xung đột.”

Thủy Linh Lung lạnh lùng nhìn hắn nói: “Tốt nhất là như thế, bằng không ta tuyệt đối không bỏ qua cho người.”

Đường Thiên Hàng cười to nói: “Đây là hiển nhiên, độc tiên tử hạ độc giết người trong vô hình, tại hạ làm sao dám đắc tội ni. Lời nói vừa rồi có chút mạo phạm, tiên tử đại nhân đại lượng, chắc sẽ không cùng ta tính toán đi.”

Thủy Linh Lung cười như hoa xuân, thần sắc nơi đáy mắt lại làm cho người ta sợ hãi cực độ: “Hai người này sẽ do ta đối phó, sẽ không làm phiền Đường công tử phải lo lắng, miễn tổn thương hòa khí hai bên.”

Đường Thiên Hàng gật đầu cười nói: “Có tiên tử xuất mã, còn cần ta lo lắng sao?”

Thủy Linh Lung hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Đường Thiên Hàng nhìn theo bóng dáng nàng cười lạnh.

Lão bà này tuy làm người ta ghê tởm, nhưng cũng có chỗ hữu dụng. Nếu không phí người nào của mình mà lại đoạt được bảo khối đồ, chẳng phải là chuyện rất tốt đẹp sao?

(1) Dĩ kỳ nhân chi đạo hoàn dã kỳ nhân chi thân: Ý của câu này nghĩa là lấy đạo của người đối lại đạo của người, kỳ nhân thì đối xử như kì nhân mà kẻ xấu thì đối xử khác kỳ nhân, gần như câu đi với bụi mặc áo cà sa đi với ma mặc áo giấy của mình

15. Chương 15

Thẩm Lăng đang ngồi trong trà lâu, bồi Vương đại công tử uống trà.

Hắn thật sự không rõ, rành rành bốn bề đang thọ địch, người này thế nào còn có thể nhàn nhã như vậy?

Trà là hảo trà, cực phẩm bích loa xuân, khó được địa phương gần sát đại mạc này lại có thể có hảo trà như vậy. Bất quá nếu trong chén biến thành rượu, hẳn nguyện ý vui vẻ chịu đựng.

” Người.” Vương Liên Hoa đột nhiên bính ra một chữ.

Thẩm Lăng ngạc nhiên nói:” Người nào?”

” Nữ nhân.”

Tầng trên trà lâu có vài nữ tử tuổi nhỏ, diện mạo thanh tú đang ngồi, minh lý ám lý không ngừng đem ánh mắt liếc qua bên này. Gặp Thẩm Lăng nhìn phía các nàng, lập tức đỏ bừng mặt. Cũng khó trách, bọn họ một cái ngọc thụ lâm phong, một cái khí vũ hiên ngang, cô nương nhà ai thấy cũng sẽ xuân tâm đại động.

” Đối đầu kẻ địch mạnh, Vương công tử thật không quên phong hoa tuyết nguyệt.”

Wương Liên Hoa buông chén trà, hướng hắn trông lại:” Ta nói chính là một nữ nhân có độc.”

Thẩm Lăng cả kinh:” Độc tiên tử?!”

Wương Liên Hoa đem ánh mắt hướng về người đến người đi trên đường, nói:” Thẩm đại hiệp nói nàng sẽ ở na?”(^o^ ta thích chữ na)

” Ta tình nguyện nàng vĩnh viễn sẽ không xuất hiện.” Nhớ tới nữ nhân ” Độc tiên tử” đã hơn năm mươi, diện mạo vẫn như thiếu nữ, Thẩm Lăng tự thân một trận ác hàn. Mấy năm trước chính mình từng kiến thức qua thủ đoạn chính người của nàng, kia quả thực muốn sống không được. Sau bị giang hồ chính phái truy đuổi, trốn về Tây Vực, rồi chưa tái xuất hiện ở Trung Nguyên.

” Nàng đã tới, có lẽ sớm ở bên người chúng ta.” Vương Liên Hoa đem ánh mắt chuyển qua mặt từng người trong trà lâu, chậm rãi nói.

Thẩm Lăng nhíu mày nói:” Nàng không phải nhân vật dễ đối phó.”

” Thắm đại hiệp cho rằng bản lĩnh sử độc của tại hạ không bằng nàng?”

” Chưa từng tỷ thí qua, không dám vọng ngôn.”

” Chúng ta đây đến đồ một phen.”

” Đánh cuộc gì?”

Vương Liên Hoa ánh mắt giảo hoạt:” Lần này cùng độc tiên tử đối trận, nếu ta thắng, người phải đáp ứng với ta một việc.”

Thẩm Lăng hỏi:” Nếu thua?”

Vương Liên Hoa ha ha cười:” Nếu thua, chúng ta còn mệnh sao?”

Thẩm Lăng lắc đầu cười khổ:” Ta đây nhưng thật hy vọng công tử thắng.”

Vương Liên Hoa ánh mắt lạng lạng nhìn hắn:” Thắm đại hiệp nguyện cùng ta đồ một ván?”

Thẩm Lăng nói:” Chỉ cần không phải việc thương thiên hại lí, tại hạ đáp ứng.”

Vương Liên Hoa cười nói:” Người là đại hiệp đương thời, ta làm sao dám nhượng người làm chuyện thương thiên hại lí. Đến lúc ta nghĩ ra, sẽ nói sau không muộn. Bất quá ta có thể cam đoan, tuyệt không trái với nhân cách Thắm đại hiệp.”

Chạng vạng, hai người ở Mã thị mua một chiếc xe ngựa. Kéo xe là hai con ngựa lão luyện, cao lớn *** trắng, tối thích hợp hành tẩu ở sa mạc.

Trên đường quay về khách ***, mua thêm vài túi da mang nước, đổ đầy nước vào liền đưa lên xe ngựa.

” Bao nhiêu đây phỏng chừng đủ uống một tháng.” Vương Liên Hoa vỗ vỗ tay, quay đầu lại nói ” Người nói độc tiên tử có thể hay không hạ độc trong nước của chúng ta?”

Thẩm Lăng buông màn xe, nói:” Nàng là người cao ngạo, tự nhận độc nhất vô nhị, tuyệt không ra tay lần thứ hai. Cho nên thời cơ nàng ra tay, là thời điểm đã nhận định có thể một kích tất thắng.”

Vương Liên Hoa cười nói:” Người thật hiểu nàng, là người quen cũ?”

Thẩm Lăng nói:” Trái lại, đã giao thủ.”

Vương Liên Hoa tiến sát, nói:”Chỉ từng giao thủ, đơn giản như vậy? Ta nghe nói độc tiên tử xưa nay thích tuần mỹ nam tử.”

Lúc trước độc tiên tử đích xác muốn luyện hắn thành được nhân cho nàng sử dụng, nhưng việc này tuyệt đối không thể nói cho Vương đại công tử, ho khan vài tiếng nói:” Cần thận phải là Vương công tử mới đúng.”

” Có Thắm đại hiệp, ta ngược lại thực yên tâm.” Vương Liên Hoa ha ha cười, xoay người vào khách ***.

Bóng lưng hắn bị ánh tà chiều kéo thật dài, chiếu đến bên chân Thẩm Lăng, ầm ầm có thể thấy vạt áo tung bay.

Nhưng thực cao ngạo lại *** thuần.

Một chiếc xe, hai người.

Một mảnh đại mạc cát vàng vô biên vô hạn.

Người phụ cận đều nói, đó là địa phương có thể vào nhưng không thể ra, dù giá cao tới đâu, cũng không ai nguyện ý dẫn đường.

Cho nên, chỉ đành đi theo hướng người đi trước.

Vương Liên Hoa nói đi thẳng hướng bắc, lại nhìn thấy một tòa thành trì bỏ hoang.

Địa phương xa như vậy, ngay cả cư dân bản xứ cũng không biết ở đâu, thật sự tồn tại sao?

Nghi vấn thì nghi vấn, đường vẫn phải đi.

Ánh mặt trời chiếu trên cát, khiến không khí nóng bỏng như hỏa thiêu, phẳng phất da thịt trên người đều bị nướng cháy.

Vương Đại công tử khẳng khẳng lái xe, mới đi không quá vài dặm đường, như bị nướng đến đầu choáng mắt hoa, cả người vô lực, được Thẩm Lăng kéo vào trong xe sau, mới thoáng hồi phục khí lực.

Hắn vốn được nuôi dưỡng thành thói quen, trải qua không được cũng bình thường. Thấy y môi trắng bệch, cả người đỏ mồ hôi, Thẩm Lăng tâm sinh vài phần thương tiếc, uy y uống chút nước, mới nói: "Vẫn là ta làm đi."

Vương Liên Hoa bĩu môi, không để ý đến hắn. Vốn muốn tỏ rõ phẩm chất anh hùng, không ngờ khiến Thẩm Lăng coi thường mình, không nghĩ nhanh như vậy chống đỡ không nổi, trong lòng ít nhiều có chút quần bách. Thẩm Lăng cười, đem túi nước đưa cho y, chui ra ngoài xe.

Trong xe chỉ ít so với ngoài xe mát mẻ hơn, nghỉ ngơi một lát, Vương Liên Hoa khôi phục được chút khí lực, liền nói: "Một đường này cũng lạ, chẳng những không có người của quan phủ, ngay cả Đường Thiên Hàng cũng không thấy bóng dáng."

Thẩm Lăng nói: "Quan phủ tìm không thấy chúng ta cũng là bình thường, nhưng Đường Thiên Hàng không xuất hiện, thật sự cổ quái vô cùng."

Vương Liên Hoa nhìn ra bên ngoài, nói: "Nói không chừng hắn tránh ở chỗ tối."

Thẩm Lăng cười nói: "Chỗ tối cũng được, ngoài sáng cũng thế, muốn tới tóm lại vẫn phải tới."

Vương Liên Hoa hừ lạnh một tiếng nói: "Người ngược lại rất minh bạch."

Thẩm Lăng nói: "Tận hưởng lạc thú trước mắt, đây chẳng phải tác phong Vương công tử sao?"

Vương Liên Hoa cười rộ lên: "Hảo hảo, Thẩm Lăng, đợi khi việc này chấm dứt, ta mời người uống ba ngày ba đêm."

Thẩm Lăng cũng cười: "Tại hạ chờ rượu của Vương công tử."

Sa mạc ban đêm rất lạnh, lạnh tận xương.

Gió mang theo hạt cát tạt ở trên mặt, đau như đao cắt.

Xe ngựa dừng ở dưới thạch nham, đợi đến khi Thẩm Lăng nhặt củi trở về, Vương Liên Hoa sớm lùi vào thạch biên lạnh run.

Đợi lửa đốt lên, trong nồi chữ canh thịt dê, phiêu ra một trận hương khí thấm nhân.

Thẩm Lăng lấy trong xe ngựa ra hai bát, múc đầy canh đưa cho Vương Liên Hoa. Đầu ngón tay khẽ chạm, đúng là dị thường băng lãnh.

Hắn từ nhỏ lưu lạc thiên nhai, khổ ải gì cũng ném qua, lúc này mặc dù lạnh, nhưng vẫn trụ được. Vương Liên Hoa không giống thế, ban ngày nóng đốt người, ban đêm lại lạnh đến tận xương, loại chênh lệch như mức nước của sông so với biển đối với y mà nói không nghi ngờ là khổ hình.

Thở dài, chìa tay ôm lấy y

Vương Liên Hoa cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Thẩm Lăng, ngươi làm cái gì vậy?"

Thẩm Lăng nhìn y nói: "Chung quy so với đông lạnh đến sinh bệnh thì tốt hơn."

Vương Liên Hoa nổi giận: "Ngươi cho ta là nữ tử yếu đuối sao?"

Thẩm Lăng chỉ phải cười khổ: "Vương công tử có gì nói vậy, Thẩm mỗ tổng không thể nhìn công tử chịu lạnh mà chẳng quan tâm đi." Ánh lửa ánh vào trên mặt hắn, chiếu ánh mắt lóe tia ôn nhu lại kiên định, không khỏi làm người ta tâm sinh ấm áp.

Vương Liên Hoa ngồi xuống bên người hắn, ngẩng đầu khẽ liếc nhìn hắn, chậm rãi đem thân mình tiến sát vào lòng hắn.

Y vốn cao không bằng Thảm Lãng, giờ phút này vì dựa vào, hơi thở ấm áp phun ở cổ Thảm Lãng, ma ma dương, làm lòng Thảm Lãng run lên.

Vươn tay nhẹ nhàng ôm bờ vai y, thiên hạ trong lòng run rẩy dần dần bình tĩnh.

” Thảm Lãng, người chớ đối đãi với ta như thế.....” Một câu nói mê nỉ non từ trong lòng phát ra. Cúi đầu nhìn lại, y đã ngủ thâm trầm. Biểu tình mệt mỏi vì gấp rút lên đường đã mất đi, chỉ đọng lại biểu cảm ngây thơ thuần khiết như hài đồng đang ngủ.

Lông mi run rẩy, môi muốn mở nhưng lại vẫn đóng lại

Y thật sự mỹ khiến người ta phải ai thán.

Thảm Lãng âm đạm cười, khẽ kéo y phục phủ kín người y.

Ánh trăng rọi trên cát, thanh lãnh như mộng.

16. Chương 16

Ngày hôm sau thời điểm Vương Liên Hoa tỉnh lại, Thảm Lãng đang thượng yên cho ngựa.

Tăng sáng dương quang không quá chói lóa, chiếu lên trên người thực ấm áp, cũng thập phần thoải mái.

Phóng tầm mắt nhìn lại, một mảnh cát vàng vô ngôn, tĩnh lặng, lại thê lương.

Nhìn như bình tĩnh, rồi lại dấu điểm bao nhiêu sát khí?

Có lẽ nhân sinh cũng như thế đi.

Bảo vật còn chưa xuất hiện, giang hồ tứ phía đã nổi lên phân tranh.

Chung quy là vật chẳng lành.

Nhìn bóng dáng Thảm Lãng bận rộn, bất tri bất giác hô gọi:” Thảm Lãng.”

Thảm Lãng quay đầu lại nhìn y.

Bạch ý phiêu nhẹ, tóc dài bị gió thổi như nhảy múa, khóe mắt ngày xưa tràn đầy phong lưu thêm chút ý mỉa mai, lúc này lại nổi lên tia đau thương khó hiểu.

Nhưng chỉ chợt lóe rồi biến mất.

Nhanh đến mức Thảm Lãng phân không rõ là ảo giác hay chân thật.

Hắn không nói lời nào, y cũng trầm mặc.

Qua loa ném chút lương khô, rồi tiếp tục đi hướng bắc.

Người không thể biết trước tương lai.

Đối chuyện chưa phát sinh, nếu sớm chuẩn bị tâm lý, ít nhất sẽ không luống cuống chân tay.

Lúc nhìn thấy hơn mười thi thể ngang dọc, bọn họ vẫn chưa thực kinh ngạc.

Kinh ngạc phải là kiểu chết của họ.

Có tứ chi quần quanh một khối, có tay cầm đao kiếm đâm lẫn nhau, hơn nữa là tứ chi chia lìa, không trọn vẹn không đầy đủ, vô cùng thê thảm, miệng vết thương trên người phi thường hỗn độn, không hề theo quy tắc gì, nhìn qua như là phát cuồng chém giết lẫn nhau mà chết.

” Là độc ‘ tiêu sầu.’” Vương Liên Hoa trầm mi nói.

Thảm Lãng quá sợ hãi.

Hắn biết” Tiêu sầu”.

Người ăn phải, lúc mới đầu sẽ liên tục thấy ảo ảnh, thần trí không rõ rồi sau đó thì phát điên phát cuồng, lục thân không nhận, gặp người liền sát, cho đến chết, mặt lại mang tươi cười quỷ dị. Năm đó độc tiên tử dụ dỗ mười kiếm khách trẻ tuổi đến chỗ của nàng, nhốt bọn họ ở một gian mật thất, rồi dùng kì độc này làm bọn họ tàn sát lẫn nhau, đợi đám người Thảm Lãng đuổi tới là lúc khắp nơi là phần còn lại của chân tay đã bị cắt lìa, tình cảnh khi đó giống như địa ngục nhân gian.

Tiêu sầu đích xác có thể tiêu sầu, người mất đi bản tính làm sao còn sầu?

” Nàng đến đây.” Thảm Lãng nhìn khắp xung quanh, cát vàng trải dài, tiếng gió nức nở, lại không một bóng người.

” Người không cảm thấy chúng ta như hai con mồi bị thợ săn nhìn trúng?” Thời điểm này còn có thể cười vân đạm phong khinh như thế, cũng chỉ có Vương Liên Hoa.

Thảm Lãng bắt đầu dĩ cười theo:” Nàng nhưng thật ra cực thích xem bộ dáng mỗi người giãy dụa trước khi chết.”

Vương Liên Hoa hứng thú nói:” Mỹ nhân độc địa hơn ta cũng thấy, nhưng giống nàng vừa ra tay liền đoạt đi mấy chục mạng người, thật đúng là tuyệt vô cận hữu(trước nay chưa từng có).”

Thảm Lãng khẽ thở dài:” Đáng tiếc hại những người này uống tánh mạng.”

” Là nàng tặng lễ gặp mặt cho chúng ta.”

” Lễ này không khỏi quá nặng rồi.”

Vương Liên Hoa ngồi vào trong xe, nói:” Binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn. Chạy nhanh đi thôi, mặt sau không biết còn bao nhiêu truy binh theo dấu. Nếu để bọn họ nhìn thấy, chúng ta lại phải gánh tội danh giết mấy chục mạng người nữa a.”

Chiếc xe càng lúc càng xa, ở trên cát lưu lại một đường thật dài vết bánh xe, dần dần lại bị cát bụi bao trùm.

Thái dương chính diện, ánh sáng chạm trên vết máu cùng thi thể, như một bức họa hấp dẫn mà thảm thiết.

Mạng người, thực yếu ớt.

” Thảm Lãng!”

Vương Liên Hoa thanh âm nghe như mèo bị giẫm phải đuôi, dọa Thảm Lãng nhảy dựng.

Dừng lại xe, vén rèm hỏi:” Làm sao vậy?”

Vương Liên Hoa nâng một túi nước lên:” Chúng ta sẽ khát chết ở chỗ này.” Dứt lời, đem túi nước ném ra ngoài xe.

Ở sa mạc, có cái gì so với nước quan trọng hơn? Thấy y tùy ý liền đem một túi nước lớn ném đi, Thảm Lãng cả kinh kêu lên:” Người làm cái gì vậy.....” Còn chưa có nói xong, đột nhiên dừng lại, mắt thấy cát đất bị nước trong ngấm vào, lại nháy mắt biến thành màu đỏ sậm, tựa một vùng máu biển đen, mang theo hương vị ngọt ngào nhưng nồng đến ngấy.

Khi Vương Liên Hoa đem tất cả nước, lương khô trên xe đều ném trên mặt đất, nhìn một vùng màu đỏ sậm, Thảm Lãng sắc mặt cũng trở nên giống nó, hết hồng lại hắc.

” Là ‘ huyết hải phiêu hương’?” Vương Liên Hoa nhẹ giọng nói.

Độc thời điểm nào hạ?

Đúng vậy, ngay lúc bọn họ rời xe ngựa xem xét thi thể.

Thế nhưng lại sơ hở.

Thi thể không phải ra oai phủ đầu, mà là nguy trang dẫn dụ bọn họ rời đi xe ngựa! Huyết hải phiêu hương vô dược khả giải(không có giải dược), chỉ cần một ít hẳn phải chết, khuyết điểm chính là mùi quá nồng,

rất dễ bị phát hiện. Độc tiên tử dùng loại dược này hạ độc, đương nhiên không phải muốn giết bọn họ, mà muốn hủy lương thực của bọn họ, để bọn họ không đường thối lui.

Thẩm Lăng cùng Vương Liên Hoa liếc mắt nhìn nhau.

Nàng vẫn đi theo bọn họ, thời khắc đều nhìn chăm chăm.

Mới vào sa mạc thì bình an vô sự, cố tình ở bọn họ hành tẩu mấy ngày không thể tái quay đầu thì hạ độc, chính là muốn chặt đứt đường lui duy nhất này.

Nàng muốn khi bọn họ thể lực kiệt quệ, một khắc kia liền một kích tất thắng.

” Hiện tại làm sao bây giờ?” Vương Liên Hoa cười không nổi.

Thẩm Lăng cười khổ một tiếng:” Tiếp tục đi.”

Quay đầu lại chính là tử lộ.

May mắn, phía trước có lẽ có thương đội, có lẽ có ốc đảo, có lẽ.....

Cái gì cũng có.

Không có thương đội, không có ốc đảo, thậm chí ngay cả cây tiên nhân chủng đều không có.

Trong mắt có thể nhìn thấy, chỉ có cát vàng, mênh mông vô bờ cát vàng.

Bọn họ đã gần ba ngày không uống một giọt nước.

Thái dương nóng rực, sa địa nóng lên, tựa như hai ma quỷ, ở rút cạn nước trên người bọn họ.

Đói thực đáng sợ, so với đói càng đáng sợ chính là khát khô.

Ngựa cước bộ càng ngày càng chậm, rốt cục gục đầu ngã quỵ trên mặt đất.

Thùng xe lật nghiêng, Vương Liên Hoa quăng ngã ra ngoài.

Y hai mắt nhắm nghiền, môi khô nứt, sắc mặt tái nhợt như đất, đã mất ý thức một thời gian.

” Vương công tử, Vương công tử.....” Thẩm Lăng gọi vài tiếng, cũng không thấy y có chút phản ứng gì.

So với Vương Liên Hoa, thể lực hần dù sao vẫn tốt hơn, thì giờ phút này cũng cả người vô lực, chỉ có thể miễn cưỡng bảo trì thanh tỉnh.

Hắn không sợ chết, lại chán ghét chờ chết.

Hiện tại cố tình phải chờ chết.

Hoặc là chết ở độc trong tay tiên tử, hoặc là..... Chết ở sa mạc.

Khẽ giật mình, hắn nghe được một trận tiếng cười, thanh thúy dễ nghe giống như chuông bạc, tán trong gió, như có như không.

Nàng đi rất chậm, trên mặt lộ ra tươi cười nhợt nhạt, y phục *** hồng ôm trọn thân thể uyển chuyển, giống một đóa tường vi nở trong sa địa.

Sa địa nhiệt khí hùng hực, khiến cho thân ảnh kia vừa mơ hồ lại hư ảo.

Thẩm Lăng tuyệt không quên khuôn mặt này.

Nàng đã muốn hơn năm mươi tuổi, vì cái gì ai nhìn thấy nàng, đều cho rằng nàng chỉ là thiếu nữ đôi mươi.

Thân hình xinh đẹp, phong tình quyến rũ, đủ để lôi kéo bất kì nam nhân nào xuống địa ngục

17. Chương 17

” Đã lâu không gặp, Thảm tướng công.”

Thanh âm ngọt mềm, tươi cười kiều my.

Thảm Lăng cười khỏ:” Tại hạ thật tình nguyện không gặp.”

Độc tiên tử từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt nhìn hấn thật câu hồn:” Thảm tướng công hảo không lương tâm, ta ở Tây Vực đối với ngươi chính là ngày nhớ đêm mong đấy.”

Thảm Lăng nói:” Ngày nhớ đêm mong làm thế nào đấy ta vào chỗ chết.”

Độc tiên tử cười quyến rũ nói:” Thảm tướng công sao đem lại nói ta nghĩ như thế chứ? Ta đối tướng công cuồng dại một mảnh chân tình, mấy năm qua một ngày cũng không từng quên.”

Thảm Lăng lắc lư lư mà đứng lên, nói:” Phân tình này của tiên tử, tại hạ chỉ sợ không nhận nổi.”

Độc tiên tử đi đến bên người Vương Liên Hoa, cúi đầu nhìn y:” Thật là một khuôn mặt xinh đẹp. Đẹp đến mức làm cho ta..... Hận không thể đem nó dập nát!” Trên mặt tươi cười đột nhiên nhất ngưng, ánh mắt trong nháy mắt trở nên oán độc vô cùng, một bàn tay chụp vào cổ họng y.

” Không cần!” Thảm Lăng muốn xông lên, bất đắc dĩ tình trạng kiệt sức, mới vừa động chân liền té trên mặt đất.

Tay ở khi tiếp xúc đến áo thì dừng lại lùi về, độc tiên tử quay đầu nhìn hấn, nói:” Thảm tướng công đối ai cũng đều là hữu tình hữu nghĩa như vậy. Nhưng ngươi cũng biết, ta bình sinh hận nhất, chính là người lớn lên đẹp hơn ta.”

Thảm Lăng chống tay ngồi dậy, thở dài nói:” Y là nam tử.”

” Là nam tử thì đừng nên đẹp như thế.” Nhân châu xoay động, trong mắt ác độc lại hốt lui, đảo mắt thay bằng ý cười nhu tình vô hạn “ Thảm tướng công nếu đáp ứng cùng ta đồng phó Tây Vực làm một đôi thần tiên quyến lữ, ta liền buông tha y.”

Thảm Lăng hỏi:” Nếu ta không đáp ứng?”

Độc tiên tử nói:” Ta đây trước hết giết y, cho ngươi ăn vào ‘ câu hồn tán ’ biến thành nô lệ của ta, mang ngươi quay về Tây Vực, đến lúc đó ngươi vẫn là của ta.”

Thảm Lăng than nhẹ một tiếng:” Xem ra tại hạ đã mất đi tự lựa chọn.”

Độc tiên tử cười như hoa xuân, tới gần Thảm Lăng nói:” Thảm tướng công là người thông minh, hấn là sẽ làm lựa chọn thông minh.”

Thảm Lăng suy sụp nói:” Dù người có thông minh đến đâu cũng trốn không được lòng bàn tay tiên tử.”

Độc tiên tử cười duyên vài tiếng nói:” Lần này nhập quan, Thảm tướng công ngươi này, ta nhất định phải có!”

Thảm Lăng nhìn nàng, ánh mắt ảm đạm:” Tiên tử có ý tốt, tại hạ nếu còn không đáp ứng, chẳng phải là rất không biết điều rồi sao?”

Độc tiên tử vui vẻ nói:” Ngươi đáp ứng?”

Thảm Lăng nói:” Tại hạ không muốn biến thành rối gỗ không hề hay biết gì, chỉ đành đáp ứng.”

Độc tiên tử vỗ tay cười nói:” Hảo hảo hảo, ngươi mau đem bản đồ trên người y lấy ra đi, sau khi giao cho Đường công ty, rồi quay về Tây Vực tiêu dao khoái hoạt.”

Thảm Lăng nhú mày nói:” Tại hạ khát quá.”

Độc tiên tử vội gỡ xuống túi nước trên người đưa cho hấn, nghĩ gì đó rồi lại rút trở về:” Thảm tướng công võ công tái thể, nếu uống nước khôi phục thể lực, ta ngăn cản không được, vẫn là điểm huyệt của ngươi trước đi.”

Dứt lời liền hướng trên người hần điểm xuống.

Thân mình đột nhiên cứng đờ.

Cứng đờ không phải Thảm Lãng, là độc tiên tử.

Nàng chỉ cảm thấy trên cổ có một trận đau rất nhỏ, làm như thế nào cũng nhúc nhích không được.

Vương Liên Hoa đứng ở phía sau nàng, cười đến như là tiểu hài tử thực hiện được trò đùa dai:” Người phạm vào hai trí mạng sai lầm. Nhất là không nên tới gần ta, nhị là không nên đưa lưng về phía ta.”

Y đi đến bên người Thảm Lãng, tiếp tục nói:” Người cũng cho ta đủ thời gian xuống tay với người, độc tiên tử.”

Độc tiên tử trừng lớn mắt, rất giống kẻ thấy quỷ:” Người..... Người.....”

Vương Liên Hoa giơ lên tay mình, giữa ngón tay mang theo một ngân châm, một giọt máu tươi đọng ở trên đầu ngân châm, ần ần có thể thấy được một ít phần mạt màu trắng trộn ở trong đó:” ‘Trần hồn’ vô sắc vô vị, sau khi dung nhập máu làm cho kẻ trúng độc toàn thân cứng ngắc không thể động đậy, ngũ tạng lục phủ dần dần đình chỉ, sau khi chết giống như thạch điêu. Tiên tử có từng nghe qua?”

Nàng khuôn mặt run rẩy, một đôi mắt ác độc đến cực điểm, trừng thẳng mắt hai người này.

Vương Liên Hoa lấy qua túi nước trong tay nàng, mở ra liền đổ xuống đất:” Trong nước này có trộn câu hồn tán đi? Lượng được mặc dù không nhiều lắm, uống nhiều vài lần lại vẫn sẽ làm người đánh mất tâm trí, biến thành cái xác không hồn. Người trước đó ăn giải được tất nhiên là không sợ, nhưng Thảm Lãng nếu uống nước xong, độc sẽ càng tích càng nhiều, tiên tử vì có được Thảm tướng công, đã phí tâm tư cũng không ít.”

Độc tiên tử đột nhiên cười ha hả, tiếng cười tiêm lệ giống như quỷ khóc:” Người cho là người thắng sao? Không, người thua! Không thủy không lương ở trong sa mạc hành tẩu, người có thể chống đỡ mấy ngày? Có các người hai kẻ chôn cùng ta, đáng giá, đáng giá!”

Vương Liên Hoa nhìn Thảm Lãng liếc mắt một cái, cười nói:” Ai nói chúng ta không thủy không lương?”

Độc tiên tử sắc mặt cứng đờ.

Y nhìn về phía xe ngựa nói:” Ở trước khi tiến vào sa mạc, chúng ta đã dự đoán được người sẽ xuống tay trên đường, liền ở đỉnh xe làm tường kép đặt thủy lương. Ba ngày qua chúng ta giả trang tốt không?”

Độc tiên tử động miệng, lại nói không ra một chữ.

Vương Liên Hoa đến gần nàng, đầu ngón tay nắm bắt mặt của nàng, đáy mắt tràn đầy châm chọc:” Cần thận nhìn kĩ mặt người, thật đúng là nếp nhăn trải rộng a. Chờ người chết, ta cho lập cái bia người, viết là độc lão tiên tử chi mộ, người thấy thế nào?”

Lời này hần nói ra là cố ý chọc giận nàng, nói vừa ngoan lại tuyệt. Chỉ thấy độc tiên tử hai mắt lại trừng thật lớn, tràn đầy vẻ oán độc, trên mặt dần dần mờ mịt tro tàn, tắt thở.

Thảm Lãng thở dài, nhẹ nhàng khép lại hai mắt. của nàng

Nàng vốn là nữ tử cực kì thích mỹ lệ, hóa thành thạch tổ nghìn đời không đổi như thế, cũng là thành toàn tâm nguyện bất lão của nàng.

Trục xe ngựa gãy thành hai đoạn, đã không thể lại dùng, cũng may ngựa chỉ hôn mê, cứu tính là được rồi.

Thảm Lãng một bên xóc lên tường kép trên đỉnh xe, sau khi lấy ra thủy lương, một bên gọi Vương Liên Hoa kêu y cứu tính ngựa.

Phía sau không hề phản ứng.

Nghi hoặc quay đầu lại, đã thấy Vương Liên Hoa té trên mặt đất.

” Vương công tử!” Thảm Lãng nâng y dậy, chỉ thấy hai mắt y nhắm nghiền, hơi thở mỏng manh, tìm mạch bác nhưng lại như người chết lúc có lúc không.

Vì có thể lừa gạt độc tiên tử, bọn họ chừng ba ngày nay chưa từng uống giọt nước nào, hẳn là kẻ từ nhỏ chịu khổ rồi, còn có thể giữ lại chút thể lực, nhưng Vương Liên Hoa đầu tiên là nội lực không bằng hẳn, thứ hai thể lực cũng không bằng hẳn, mới vừa rồi nghẹn một hơi cùng độc tiên tử độ sức, hao hết cận tồn thể lực trên người, buông lỏng liền chống đỡ hết nổi mà ngã xuống đất.

Thẩm Lăng cầm túi nước muốn ury uống nước, nước kia lại từ khóe miệng chảy ra.

Lấp lại mấy lần, nước mất không ít, y lại chưa uống được tý nào.

Cân nhắc một lát, đem nước ngâm trong miệng, cúi đầu hôn lên đôi môi lạnh lẽo, từng chút từng chút đổ nước vào trong miệng y.

Có lẽ là do khát quá lâu làm cho người ta không thể chống đỡ được sự hấp dẫn của nước, thiên hạ trong ***g ngược hẳn lại có chút không kiên nhẫn mà đem lưỡi tìm hiểu, nhẹ nhàng liếm qua môi bị dính nước của Thẩm Lăng.

Xúc cảm ướt mềm, làm cho Thẩm Lăng giống như điện giật mà ngẩng đầu lên.

Ngọt ở hôn mê, Vương Liên Hoa bị mất đi dễ chịu, đầu lưỡi liếm qua môi mình, khát cầu mà rên rĩ:” Nước..... Nước ...”

Bất đắc dĩ lại hôn lại y, đem nước đều đổ vào miệng y, lấp lại mấy lần mới ngừng lại.

Nguyên bản môi khô khốc nay lại khôi phục ướt mềm, hơn nữa hôn môi làm cho nó hơi hơi sưng đỏ, lại mê người muốn chết.

Thẩm Lăng nhin không được vươn ngón tay nhẹ nhàng sờ trớn.

Ấm áp mới vừa rồi khi lướt qua đôi môi mềm kia lại nảy lên trong lòng, một cỗ tình tố không hiểu từ đáy lòng dâng lên, tràn đầy toàn bộ thân thể.

Hắn hôn lên y, thật thật thiết thiết mà hôn, kinh nghiệm giống như xuân phong bàn.

” Ừm.....” Một tiếng rên rĩ cực kỳ rất nhỏ từ môi Vương Liên Hoa phát ra.

Như cảnh tĩnh, Thẩm Lăng đột nhiên bưng tĩnh, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, vội lùi lại mấy bước, thở không chừng.

Hắn là quân tử độc nhất vô nhị nổi danh trên giang hồ, giờ phút này thế nhưng..... Thế nhưng.....

Chẳng lẽ bản thân là điên rồi sao!

18. Chương 18

Thời điểm Vương Liên Hoa tỉnh, trời đã tối.

Y là bị lạnh mà tỉnh.

Một mảnh đen tuyền, không ánh lửa, cũng không thấy Thẩm Lăng.

” Thẩm Lăng!”

Vương Liên Hoa bị chính thanh âm của mình hoảng sợ.

Khàn khàn, tràn ngập hoảng sợ cùng lo lắng, giữa sa mạc trống trải nghe càng rõ ràng.

” Ta ở đây.” Thẩm Lăng ôm một ít cành khô đi tới, ánh trăng yếu ớt rọi lên vẻ mặt đầy mệt mỏi của hắn.

Vương Liên Hoa có chút không đành lòng, tiếp nhận củi rồi nói:” Người nghỉ ngơi một hồi đi, để ta đánh lửa.”

Thẩm Lăng tựa hồ thật sự mệt muốn chết rồi, dựa vào vách đá ngồi xuống, khép hờ mắt.

Trước mắt chậm rãi nổi lên ánh sáng, không khí lạnh băng cũng ấm thêm chút ít. Vương Liên Hoa lấy lương khô từ lưng ngựa, ngồi xuống bên người Thẩm Lăng đưa cho hắn.

” Người có tâm sự? Chẳng lẽ thương tâm vì độc tiên tử, hay người đối nàng có tình ý?”

Vương Liên Hoa *** thần không tởm, tiểu ý ngâm ngâm nhìn hắn. Ánh lửa ánh lên mặt y, phảng phất như cảnh trong mơ.

Thẩm Lăng không dám nhìn y, chỉ nói:” Có chút mệt thôi.”

Vương Liên Hoa nhìn bầu trời đêm, ánh trăng thanh lạnh.

” Nàng mặc dù không chuyện ác nào không làm, nhưng thật ra đối người một lòng say mê.” Không hề châm chọc, ngược lại tràn ngập ý vị tiêu điều “Nhưng nàng nếu không chết, thì chúng ta phải chết. Nhân sinh là một quá trình tàn nhẫn như vậy, giết hoặc bị giết, đều chỉ vì có thể kéo dài sinh tồn.”

Thẩm Lăng ngẩn ra, quay đầu nhìn y, đã thấy y cũng đang nhìn mình.

” Nếu ta cũng biến thành kẻ không chuyện ác nào không làm, người sẽ giết ta sao?” Đôi mắt trong vắt như có gợn nước lưu động.

Thẩm Lăng trong lòng giật mình, nói không ra lời.

Vương Liên Hoa nhẹ nhàng cười:” Nếu thực sự có một ngày, ta phải chết trong tay một người, ta hy vọng người kia là người.”

Tóc y xõa tung trên vai, có vài sợi buông xuống trán, theo gió nhẹ lay động, trong mắt giống như ẩn chứa nghìn loại tâm tư, phức tạp khiến người ta đau lòng. Thẩm Lăng chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt khí kích động trong lòng, cơ hồ muốn vươn tay ôm y, nhưng vẫn áp chế thương tiếc xao động trong lòng.

Hắn là người quá mức lý trí, lý trí đến mức phân không rõ đâu mới là ý tưởng chân chính của mình.

Chớp mũi bị kích thích bởi một cỗ mùi khét, quay đầu nhìn lại, thì thấy Vương Liên Hoa đem đồ vật gì đó ném vào đồng lửa.

Tựa hồ là..... tấm da dê?

Thẩm Lăng kinh hãi:” Người đốt cái gì?”

Vương Liên Hoa bình thản đáp:” Bản đồ.”

Thẩm Lăng chấn động:” Người đốt nó làm chi?”

Vương Liên Hoa nói:” Lộ tuyến đã khắc trong đầu ta, ai cũng không thể đoạt đi, vật này lưu hay không cũng không trọng yếu, ngược lại còn gây nguy hiểm. Muốn vĩnh viễn có được thứ gì, chỉ có tự tay hủy nó đi.”

Một câu văn đậm phong khinh, nghe vào tai lại hết sức kinh tâm.

Ngọn lửa thoáng bùng lên, Vương Liên Hoa kêu một tiếng sợ hãi, che ngón tay.

” Làm sao vậy? Đốt trúng tay sao?” Thẩm Lăng lo lắng kéo tay y qua xem xét.

Tay cực đẹp, tựa như nước suối trong vắt, ánh lửa chiếu lên gần như trong suốt.

Hai tay y đột nhiên ôm hắn, người cũng tiến vào lòng hắn.

Thẩm Lăng cả người cứng đờ, muốn đẩy y ra. Tay chạm vào bắp vai gầy nhỏ của y, trong lòng nhất thời không đành lòng, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy thân thể y vào lòng.

Ai cũng không nói gì.

Có lẽ giờ phút này vốn không nên nói chuyện.

Tĩnh.

Trắng sáng, lại thêm sắc trắng, đầy tịch mịch.

” Độc tiên tử đã chết.”

Thiếu nữ nằm trong lều trại, bạch y như tuyết, tôn thêm da thịt trong suốt, duy độc mái tóc đen như mực, từ cạnh tháp thả rơi xuống mặt đất.

Đường Thiên Hàng nâng lên rồi lại thả mái tóc ấy, thản nhiên nói:” Vốn cũng không trông cậy nàng có thể thành công.”

Thiếu nữ khẽ cười nói:” Nguyên lai ngươi cố ý để nàng đi chịu chết.”

Đường Thiên Hàng xua tay nói:” Chính nàng ta không nên đi. Nói đến thực buồn cười, nàng tự nhận là thiên hạ đệ nhất dụng độc, không nghĩ tới cuối cùng lại chết vì kịch độc.”

Thiếu nữ nói:” Ngươi đối với cái tên Vương Liên Hoa tựa hồ rất hứng thú.”

Đường Thiên Hàng cười nói:” Vương Liên Hoa người này, ta không thể không đoạt.”

Thiếu nữ miễn cưỡng nói:” Tùy ngươi đi, chỉ cần không ảnh hưởng đại sự là được.”

Đường Thiên Hàng nói:” Trung Nguyên có câu, kêu ‘đường lang bộ thiên, hoàng tước tại hậu’, để bọn hắn đi tìm bảo tàng, chúng ta chỉ cần đi theo phía sau, đúng thời cơ đoạt đi,ngươi ông đắc lợi, chẳng phải bớt việc?”

Thiếu nữ cười duyên nói:” Đại ca muốn không tổn nhân thủ, biện pháp này thực không tồi.”

Đường Thiên Hàng nói:” Đợi chúng ta tìm được đại pháo, trước tiên oanh diệt Thiếu Lâm Vũ Đang, làm cho võ lâm vì ta hành sự, bá chủ thiên hạ trong tầm tay.”

Thiếu nữ nói:” Lợi dụng người Trung Nguyên đoạt đi giang sơn người Trung Nguyên, cũng chỉ có đại ca nghĩ ra.”

Đường Thiên Hàng trầm giọng nói:” Huỳnh muội chúng ta vì mưu nghiệp lớn ẩn núp ở Trung Nguyên đã lâu, lần này chỉ cho phép thắng không thể bại.”

Thiếu nữ ngồi dậy trên tháp, ôm ôm Đường Thiên Hàng nói:” Ta cũng nên đi.”

Dứt lời đến rương y phục, lấy ra một bộ lam y thay vào, đảo mắt đã thành nữ tử Trung Nguyên thanh tú.

” Đại ca dùng tên giả ‘Đường Thiên Hàng’, không bằng đặt cho ta một cái đi.”

Đường Thiên Hàng đi đến bên người nàng, cao thấp đánh giá một lúc:” Người xưa nay thích hai màu lam bạch, không bằng gọi Lam Tuyết.”

” Lam Tuyết?”

Thiếu nữ cúi đầu niệm thanh, ngẩng đầu cười nói:” Thực dễ nghe.”

Đường Thiên Hàng vỗ bả vai nàng, trịnh trọng nói:” Ngươi phải cẩn thận.”

Thiếu nữ cười nói:” Hùng Miêu Nhi làm việc lỗ mãng, Chu Thất Thất lại làm việc không dùng đại não, hai người này còn không phải sẽ bị ta đùa bỡn ở trong tay sao. Đại ca cứ việc yên tâm, ta chắc chắn dẫn bọn họ đến gặp Thẩm Lăng, cũng không biết bọn họ có thể tìm được sa thành hay không.”

Đường Thiên Hàng cười to:” Bọn họ nhất định sẽ tìm được.”

Đích thật tìm được rồi.

Tìm được một thân cây.

Có lẽ không thể xem như một thân cây, nó đã khô héo không còn một mảnh lá, cành cây khô cứng hướng không trung mở rộng, giống một lão nhân già yếu dựa trước cái chết.

Vương Liên Hoa nhảy xuống lưng ngựa, ánh mắt sáng ngời:” Chính là nơi này!”

” Nơi này?” Thảm Lãng hoài nghi quan sát bốn phía, trừ bỏ khóa đại thụ không còn sức sống kia, chung quanh cái gì cũng không có.

” Có lẽ trên cây có cơ quan.” Vương Liên Hoa vội chạy lên.

Cái gì cũng không có.

Nó chỉ là một thân cây, một gốc cây chết héo.

Vương Liên Hoa kinh ngạc nhìn chăm chăm nó:” Trên bản đồ đánh dấu rõ ràng là nơi này, chẳng lẽ.....”

” Chẳng lẽ tòa thành kia đã bị vùi vào dưới cát?” Thảm Lãng nói tiếp.

Sa mạc biến hóa hàng vạn hàng nghìn, cổ thành trăm năm trước, nếu biến mất vô tung, chỉ có một lí do vùi sâu vào cát.

” Đáng giận!” Vương Liên Hoa một chưởng đánh vào thân cây.

Nhìn cây khô tưởng như gãy yếu không chịu nổi lại chỉ lay động vài cái, vẫn đứng thẳng như trước.

Hai người lấp bắp kinh hãi, một chưởng kia lực đạo không nhỏ, một bức tường cũng có thể bị đổ sụp.

Vương Liên Hoa nhìn chăm chăm vào mặt đất, lẩm bẩm nói:” Chẳng lẽ thật sự đã chôn xuống đất?”

Thảm Lãng thở dài, không biết là nên vui hay nên buồn. Mấy tháng đi chung đường, vài lần tưởng chết lại vẫn sống, kết quả cuối cùng chỉ tìm được một thân cây?

Hắn thật muốn ngửa mặt lên trời cười to.

Hắn không cười, Vương Liên Hoa cũng không cười.

Bọn họ đều nghe được một trận tiếng vó ngựa, bao vây một mảnh bốn phía cát vàng chạy vội đến.

” Thảm Lãng, Vương Liên Hoa, các ngươi trốn không thoát, còn không thúc thủ chịu trời!”

Người trên ngựa hô to.

19. Chương 19

Thật sự là nhà cũ gặp mưa suốt đêm, chuyện xấu luôn một chuyện lại một chuyện phát sinh.

Thảm Lãng nhìn hơn mười người chậm rãi xuống ngựa, cư nhiên là chưởng môn cùng đệ tử các danh môn đại phái trên giang hồ.

Hoa Sơn, Hành Sơn, Không Động, liên thiên hạ Cái Bang đệ nhất đại bang cũng có mặt.

Nếu thêm cả Vũ Dương cùng Thiếu Lâm, có thể tổ chức võ lâm đại hội.

Giang hồ dốc toàn lực, liều chết tranh đấu, đều nhắm mũi giáo vào vật được giấu đằng sau bản đồ.

Kết quả chỉ có một thân cây.

Thiên hạ còn gì so với chuyện này đáng buồn cười hơn?

Thảm Lãng rốt cuộc nhịn không được, cất tiếng cười to, cười đến cơ hồ chảy nước mắt.

” Chư vị tới thật nhanh nha.”

” Thảm Lãng, uổng ngươi được xưng là thiên hạ đệ nhất kiếm khách, cư nhiên cùng Vương Liên Hoa cấu kết làm việc xấu, giết người vô tội, thực xấu hổ cho võ lâm đồng đạo!” Có người chỉ vào hắn nói.

Thảm Lãng quay đầu lại nhìn thoáng qua Vương Liên Hoa, y thờ ơ lạnh nhạt, trên mặt không chút biểu tình, trong mắt lộ ý đùa cợt.

Lại có người kêu gào:” Người cùng y loạn giết người vô tội, vô cùng tàn ác, người người muốn trừng phạt!”

Còn có người kêu lên:” Vương Liên Hoa âm hiểm giả dối, giết người như ma, trời đất không tha, ta hôm nay sẽ thay trời hành đạo!”

Tiếng chửi rủa liên tiếp vang lên, giống như muốn đem tất cả tội danh trên thế gian đều tính trên người bọn họ.

Vương Liên Hoa nhếch môi cười lạnh:” Chư vị đều là đại anh hùng, mỗi người đều mang nặng đại nghĩa, xem ác như cừu, thực xứng danh hào kiệt xưa nay ít có, đại trượng phu. Thảm Lãng, người nói phải không?”

Lời y nói châm chọc đến cực điểm, tuy hỏi Thảm Lãng, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm lão nhân phía trước.

Vương Liên Hoa đem ánh mắt trên mặt bọn họ chuyển quá, tiếp tục nói:” Bất quá chư vị đại anh hùng từ thật xa đến, tựa hồ còn một câu chưa nói. Các người nếu nói không nên lời, thôi thì ta Vương ma đầu thay các người nói đi đem tàng bảo đồ giao ra đây.

Bốn phía tĩnh lặng.

” Hồn trưởng!” Một kẻ thân hình vạm vỡ mắng “ Chúng ta danh môn chính phái, sao có thể đem thứ này để vào mắt.”

Vương Liên Hoa bán híp mắt, trên mặt lộ vẻ khinh miệt:” Danh môn chính phái? Hừ hừ, bất quá là một đám háms lợi, ngụy quân tử.” Dừng một chút, đột nhiên vỗ tay cười to nói:” Bản đồ ngay trong tay ta, không bằng như vậy, các người trước giết hết những kẻ khác, giết đến còn lại một người, ta liền đem bản đồ thưởng cho hân, như thế nào?”

Một lão nhân quát:” Người này quỷ kế đa đoan, chớ nghe hân nói bậy, mọi người đồng tâm giết bọn hân!”

Có người hòa theo gây rối:” Yêu nhân, hôm nay là tử kỳ của người!”

Lời nói vừa dứt, có mấy người đồng thời xông lên.

Vương Liên Hoa sắc mặt lạnh lùng, từ đầu đến cuối chỉ đứng chưa hề động.

Thảm Lãng đã rút kiếm che trước mặt y.

Cát bụi quay cuồng, kiếm quang như hồng.

Thoáng chốc kiếm khí phá thiên, kiếm quang như vạn đạo thiểm điện tụ một khối, phút chốc phóng ra bốn phía.

Dày đặc như mưa, rực rỡ như hoa.

Bốn phía nhất thời một mảnh kêu rên.

” Mãn thiên hoa vũ!”

Có người sợ hãi hét lớn, những người kế tiếp muốn đánh tới vội lui ra phía sau.

Mười kẻ chạy lên trước nhất đều ngã xuống đất lăn lộn, kêu rên không thôi.

” Thảm Lãng, người thế nhưng xuống tay!”

“Nếu ta có tâm muốn giết các người, các người còn có thể đứng sao?” Thảm Lãng nhẹ nhàng cười, nhẹ buông tay, kiếm rơi vào cát.

Bọn họ vô tình, nhưng mình cũng không thể vô nghĩa, chung quy là tâm không đủ ngoan.....

Thôi, sinh tử tùy mệnh, người cuối cùng cũng phải chết, lại có gì đáng sợ? Chỉ là..... Thảm Lãng chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía Vương Liên Hoa.

Y vẫn nhìn hân, như trước nhếch môi chứa ba phần mỉa mai, hơi cười khinh miệt.

Nếu có thể cùng chết.

Nếu có thể cùng chết, nhân sinh còn gì đáng tiếc?

Bọn người kia thấy hấn đánh mất vũ khí, không biết ai hét lên một tiếng” Giết bọn họ”, lại vội vàng xông lên.

Lại đều đột nhiên dừng lại cước bộ.

Thanh âm, như tiếng sấm đình tai nhức óc.

Giống như thiên quân vạn mã phi nhanh, đến mức mặt đất cũng rung động.

Mọi người đều nhìn phía phát ra âm thanh.

Một bóng đen vô cùng lớn, xoay tròn phi nhanh hướng bên này mà đến.

Tất cả mọi người sửng sốt, không biết ai hô lên ” Là sa mạc long quyền phong!”

Tiếng kêu hoảng sợ như sấm bùng nổ, mới vừa rồi còn đờ đờ sát khí hơn mười người cuống cuống không phân rõ phương hướng, chạy trốn chết như diên.

Thẩm Lăng nhanh chóng đem Vương Liên Hoa đặt ở dưới thân, hai tay nắm chặt đại thụ chết khô kia.

Thoáng chốc, tiếng kêu thê lương, thảm thiết không ngừng vang lên. Thẩm Lăng chỉ cảm thấy vô số cát đá xoay quanh đánh vào trên người, như cuồng đao lợi kiếm xẹt qua, muốn đem hấn cắt nát. Hấn một tay vội ôm Vương Liên Hoa, một tay sống chết bám lấy thân cây, bàn tay truyền đến từng đợt bỏng rát, không dám lơ lỏng nửa điểm.

Gió lốc tới mau, đi cũng mau. Gió thổi yếu dần, chậm rãi hướng phương xa mà đi.

Đội hoàn toàn không còn cảm giác tốc độ gió, Thẩm Lăng mới buông Vương Liên Hoa ra, kinh hồn chưa định thở hổn hển.

Trừ bọn họ, bốn phía đã không còn một bóng người.

” Tay người?!” Vương Liên Hoa nắm hai tay hấn bị cọ sát đến nhiễm đầy máu tươi kinh hô.

” Không việc gì.” Thẩm Lăng lắc đầu nói “May có cây này, là nó cứu chúng ta một mạng.”

Wương Liên Hoa ngạc nhiên nói:” Đây rốt cuộc là cây gì, ngay cả long quyền phong cũng không thể may mắn đi động nó.”

Thẩm Lăng bất đắc dĩ cười một tiếng, long quyền phong cứu bọn họ từ tay những người đó, cây này lại bảo hộ bọn họ khỏi long quyền phong, trên đời không còn hai ân nhân so với chúng đáng ngạc nhiên hơn.

” Thẩm Lăng.....” Vương Liên Hoa đột nhiên thần sắc hoảng sợ nhìn hấn.

” Chúng ta có phải hay không bị trúng xuống?”

Thẩm Lăng sắc mặt kinh sợ.

Hấn rõ ràng cảm giác được thân thể bọn họ thân thể đang theo cát đất lưu động chìm xuống.

Cát lún! Ma quỷ khủng bố nhất sa mạc!!

” Đi!” Thẩm Lăng kéo Vương Liên Hoa muốn vận khí bay ra. Cát mền mại, đất không có điểm mượn lực, người còn chưa đứng lên, hai chân đã đạp vào khoảng không, cả người theo đó rơi xuống.

Mặt cát dần dần khôi phục yên tĩnh, như cái gì cũng chưa từng phát sinh.

Thấy Hùng Miêu Nhi đi vào khách ***, Chu Thất Thất vội vã nghênh đón.

” Đại ca, thế nào, nghe được sao?”

Hùng Miêu Nhi uống hết chén rượu lớn, mới nói:” Bọn họ đích xác đã tới nơi này, mua một chiếc xe hai con ngựa, còn rất nhiều nước cùng lương khô, hướng sa mạc đi tới.”

” Sa mạc?” Chu Thất Thất lắp bắp kinh hãi “ Đại ca sẽ không hỏi sai đi?”

Hùng Miêu Nhi lắc đầu nói:” Không có, dân bản xứ vừa nghe hai tuần mỹ nam tử, lập tức đã nghĩ đến họ. Không cần nghe đặc thù bọn Thẩm Lăng, tuyệt đối sẽ không sai.”

Chu Thất Thất cúi đầu trầm tư nói:” Bọn họ đi sa mạc làm gì.”

Hùng Miêu Nhi thần sắc ngưng trọng nói:” Nhất định là cùng bảo đồ giang hồ đồn đãi có liên quan. Người trên trần này nói, kể từ lúc họ đi, trước sau có gần trăm người đi vào sa mạc, nhưng đến nay chưa ai đi ra.”

Chu Thất Thất biến sắc kêu lên: “Gần trăm người, cũng không có một cái đi ra?”

Hùng Miêu Nhi trầm giọng nói:” Một cái cũng không có.”

Chu Thất Thất nhảy dựng, vội la lên: Chúng ta còn ngồi ở chỗ này làm chi? Ta muốn đi tìm Thẩm Lăng!” Nói xong liền hướng ngoài cửa đi tới.

Hùng Miêu Nhi ngăn nài lại, nói:” Sa mạc hung hiểm vô cùng, ngươi và ta đối với nó đều không biết tí gì, mạo muội xông vào là tự tìm đường chết.”

Chu Thất Thất đẩy hẳn ra, nói:” Ta mặc kệ, ta nhất định phải đi tìm Thẩm Lăng.”

Hùng Miêu Nhi làm sao không vội, nhưng Thẩm Lăng ủy thác an toàn Thất Thất cho hẳn, hẳn tuyệt đối không thể mang nài đi gặp nguy.

” Thất Thất, ngươi hãy nghe ta nói, này.....”

” Ta mang bọn ngươi tiến sa mạc.”

Một thân lam sam thiếu nữ thanh tú hướng bọn họ đi tới, vừa lặp lại một lần nữa:” Ta nguyện ý mang bọn ngươi tiến sa mạc.”

Hùng Miêu Nhi kỳ quái nhìn nàng:” Ngươi là ai?”

Thiếu nữ thi lễ, nói:” Tiểu nữ Lam Tuyết, là người trấn này, sinh ra nơi này, quen thuộc hoàn cảnh vùng này, nhị vị có thể yên tâm, theo ta dẫn đường, tuyệt không bị lạc phương hướng.”

Hùng Miêu Nhi cảnh giác nói:” Ngươi vì sao phải giúp chúng ta?”

Lam Tuyết trong mắt hàm lệ, thấp giọng nức nở nói:” Trước đó vài ngày đại ca của ta nhận lời người khác, dẫn theo một đám người mang đao kiếm tiến sa mạc, còn chưa có đi ra. Từ sau khi phụ thân qua đời, đại ca chính là thân nhân duy nhất của ta, mặc kệ thế nào ta cũng phải tìm được hẳn. Nhưng chỉ một mình ta, tuyệt đối không thể tìm được hẳn, vừa nghe hai người các ngươi nhắc tới, cũng là muốn đi tìm người, nếu cùng đi, nói không chừng có thể gặp đại ca của ta.”

Chu Thất Thất luôn luôn mềm lòng, thấy nàng vẻ mặt bi thiết, nhớ tới Thẩm Lăng hiện tại cũng chưa biết sinh tử, không khỏi cảm thấy đồng bệnh tương liên, nhân tiện nói:” Hảo muội tử, ngươi đừng khóc, đại ca ngươi sẽ không có việc gì, chúng ta cùng nhau đi.” Quay đầu lại hỏi Hùng Miêu Nhi “ Đại ca, ngươi nói được không?”

Hùng Miêu Nhi đối nữ nhân là không có nửa điểm biện pháp, gặp thiếu nữ gọi Lam Tuyết mi thanh mục tú này, một bộ mảnh mai, cũng không giống ác nhân, lòng lại đang lo lắng Thẩm Lăng, chỉ đành gật đầu đáp ứng

20. Chương 20

Thời điểm Thẩm Lăng mở mắt ra, hẳn nghĩ rằng mình đã tới địa ngục rồi.

Bốn phía xung quanh mọc lên những thạch tổ hình thù kì quái, toàn bộ là những vẻ mặt dữ tợn đáng sợ. Phía trên mặt đất dày đặc bạch cốt, cũng có một số ***g ngực bị đóng đinh lên cọc gỗ treo trên tường, tứ chi bạch cốt tan nát vỡ vụn không còn nguyên dạng.

Hắn động động tay chân, lập tức trên người truyền đến cảm giác đau nhức bỏng rát.

Người chết hẳn là không còn cảm giác được đau đớn đi.

Hắn dĩ nhiên còn sống.

Xoay chuyển ánh mắt, liền thấy được Vương Liên Hoa.

Y chỉ trừng ánh mắt nhìn bốn phía “Mệnh chúng ta thật lớn.” Thấy hắn bình yên vô sự, Thẩm Lăng thở phào nhẹ nhõm.

“Chẳng những mệnh lớn, còn thực may mắn.” Ánh mắt Vương Liên Hoa dạo quanh một vòng, sau đó dừng trên người hắn “Lốc xoáy kia thổi nguyên lên cả một tầng cát đỉnh dày, làm cho chúng ta rơi xuống dưới rồi.”

Xác thực may mắn, đại nạn không chết không nói, còn âm kém dương sai bị cát đưa đến phé thành trong truyền thuyết này, xem ra ngay cả ông trời còn trợ giúp bọn họ một tay a. Thẩm Lăng đưa tay chống đỡ muốn đứng lên, không ngờ tay vừa tiếp xúc với mặt đất liền đụng tới vết thương, đau đến kêu một tiếng sợ hãi.

Vương Liên Hoa xé đi một mảnh lý y sạch sẽ, kéo tay hắn qua vì hắn băng bó vết thương.

“Ít nhiều gì người cũng đã cứu ta một mạng.”

Y cúi đầu, lông mi thật dài che phủ nơi mí mắt hơi run rẩy, khuôn mặt vì bị gió cát thổi luyện trở nên phi thường tái nhợt, nhìn thấy vậy Thẩm Lăng không hiểu vì sao lại cảm thấy đau lòng.

Băng bó xong, Vương Liên Hoa bắt đầu xem xét kỹ lưỡng bốn phía.

“Nơi này thật cổ quái.” Dừng một chút, y cả kinh kêu lên “Ngũ hành mê trận!”

Thẩm Lăng ngạc nhiên nói: “Ngũ hành mê trận?”

Vương Liên Hoa gật đầu nói: “ Gạch trong căn phòng này được khảm dựa theo phương vị của kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, từng phương vị cũng có một tử môn (cửa chết), một hoạt môn(cửa sống), từng cơ quan liên kết với nhau, lúc mới nhìn sơ qua sẽ không nhìn ra được có gì khác thường, nhưng nếu đi nhầm một bước, sẽ động đến cơ quan trong trận, tuyệt không có cơ hội né tránh.”

Thẩm Lăng nhìn bạch cốt dày đặc bốn phía, nói: “Trách không được những người này phải chết thảm như vậy.”

Sắc mặt Vương Liên Hoa lộ ra vẻ bi thương: “Cửa động đã bị cát lấp đi, chúng ta chỉ có thể đi về phía trước, chỉ cầu đừng động đến bất kì cơ quan nào là được.”

Thẩm Lăng buồn cười nhìn y: “Người nếu không biết phương pháp giải trận, sao lại biết được tên trận này?”

Vương Liên Hoa cười ha ha vài tiếng nói: “Quả nhiên cái gì cũng không thể qua được mắt của người.”

Dứt lời hướng phía trước đi từng bước, quay đầu lại nói: “Đi theo bước chân của ta.”

Y thật cẩn thận giẫm lên từng khối gạch, cân nhắc tỉ mỉ từng bước một, bấm đốt ngón tay tính tính, sau đó mới bước lên khối tiếp theo. Cứ như thế lặp đi lặp lại, qua một lúc lâu sau, hai người liền bình an đi ra khỏi trận hình. Một con đường bằng đá từ từ xuất hiện, ở trước mắt bọn họ kéo dài lên trên cao.

“Thẩm huynh nói xem bên trong sẽ có cái gì?” Ánh mắt Vương Liên Hoa lượn lượn, tràn ngập hưng phấn.

“Hi vọng cái kia chỉ là tin đồn.”

Thẩm Lăng cười cười nhưng chẳng hề có cảm giác thoải mái.

Hành lang rất dài, tựa hồ như không còn thấy được điểm cuối cùng của hành lang.

Trên vách tường cứ cách một đoạn thì có treo một ngọn thủy *** đăng, tỏa ra quang mang trong suốt như ánh trăng.

Thẩm Lăng dừng lại nhìn nhìn ngọn đăng, trong mỗi ngọn thủy *** đăng đều có một khóa cực đại dẹt minh châu.

Chủ nhân của thành này quả thật không phải chỉ là xa xỉ bình thường.

Thủy *** đang điêu khắc *** xảo, hình như lê hoa (hoa lê), lưu quang tràn ngập không gian hoa mỹ đến không thể diễn tả, Thẩm Lăng nhin không được đưa tay muốn chạm vào.

“Không được chạm!” Vương Liên Hoa vội la, một phen túm lấy tay hắn, vì dùng sức quá mức nên làm cho cả thân mình hắn đung thăng vào vách tường.

Hắn ăn đau, nhíu mày nói: “Vương công tử làm cái gì vậy?”

Vương Liên Hoa nhặt lên một khối đá nhỏ, nhẹ nhàng ném tới thủy *** đang. Ngay khi viên đá va chạm ngọn đuốc, trong nháy mắt, phần ngọn đuốc vị viên đá chạm vào đột nhiên vỡ ra, từ bên trong chui ra một loạt cương thứ (miếng thép), chỉ khoảng nửa khắc lại lập tức rút về, khôi phục nguyên trạng. Trong chớp mắt điện quang hỏa thạch(nhanh như chớp), thấy rõ ràng một thứ sắc bén đâm vào mấy bạch cốt.

Thẩm Lăng kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

Vương Liên Hoa cười nói: “Nơi này bố trí cổ quái, trộn lẫn nhiều phương pháp kỳ môn, mỗi thủy *** đang đều có cơ quan tương liên, một cái chạm thôi cũng đủ kích hoạt, không biết đã có bao nhiêu bạch cốt vì nó mà chết. Không nghĩ tới Thẩm huynh cũng không chống nổi mê hoặc của trận bảo.”

Thẩm Lăng cười khổ một tiếng, nói: “Ta chỉ cảm thấy lê hoa này rất giống người.”

Thanh tú như nhau, thanh tuyết như nhau.

Vương Liên Hoa hừ một tiếng, liền xoay người bỏ đi. Bỗng quay ngược lại, giữ chặt tay Thẩm Lăng: “Vẫn là lời người đi, tránh cho người lại chạm loạn lung tung.” Sau khi nhìn thấy tươi cười ấm áp của Thẩm Lăng, trên mặt nóng bừng, lại nói: “Ta cũng không phải lo lắng cho người, ta chỉ là sợ người chạm vào cơ quan làm phiền hà tới ta thôi.”

“Vâng, vâng, Vương đại công tử.” Cười một tiếng, mặc cho y lời kéo đi.

Thẩm Lăng cũng không thích loại cảm giác này.

Đương nhiên, không phải chỉ Vương Liên Hoa lời kéo tay hắn.

Hắn không thích con đường này, con đường này tựa như không thể đi hết.

Bốn phía càng ngày càng tối, thủy *** đang chiếu sáng cũng ngày càng ít đi, đến cuối cùng chỉ có thể nhìn thấy bóng trắng chớp nhoáng của Vương Liên Hoa.

Hắn thậm chí hoài nghi, đây là thông lộ đến Địa ngục, cuối đường chính là Diêm La điện.

Mà con đường này cũng có thể coi là Đại Ngục lộ — chung quanh hành lang bao phủ đầy trận pháp cơ quan, không biết đã cần nuốt bao nhiêu tánh mạng con người rồi. Nếu không có Vương Liên Hoa dẫn đường, chính hắn cũng không dám xác định mình có đi tới được tận đây không.

Đối với bảo tàng, trong lòng Thẩm Lăng có một vụn cái nghi vấn, tỷ như vì sao bản đồ lại ở hoàng cung? Vì sao Đường Thiên Hàng lại đột nhiên xuất hiện trên giang hồ? Vì sao Vương Liên Hoa lại nguyện ý theo mình trôi nổi suốt, chạy tới đại mạc chim không để trứng này? Có thật chỉ là vì tò mò, vì dẫn Đường Thiên Hàng cắn câu không? Có khi nhin không được muốn hỏi ra tiếng, nhưng chung quy lại bị cặp mắt kia nhìn đến phải nuốt lại vào trong bụng. Sau thì trở lại bình thường, nhân sinh vốn có rất nhiều vấn đề, cần gì phải hiểu rõ hết mọi chuyện ni?

Có đôi khi hồ đồ một chút, chưa hẳn không phải là chuyện tốt.

Bóng trắng phía trước không hề báo trước dừng lại cước bộ.

“Điểm đánh dấu trong bản đồ chính là nơi này.” Thanh âm nghe ra có chút hưng phấn khó hiểu.

Thẩm Lăng ngưng mắt nhìn lại, mơ mơ hồ hồ một mảnh, tựa hồ là một phiến cửa đá.

“Thẩm Lăng, người nói xem, sau khi đẩy nó ra, bên trong sẽ bắn ra một mũi tên nhọn, hay là nhị môn thần uy đại pháo?” Bàn tay Vương Liên Hoa chỉ hướng cửa đá, hỏi.

Trong lòng Thảm Lãng bất giác căng thẳng, nói: “Để ta mở cho.” Dứt lời liền đưa tay đẩy thạch môn, Vương Liên Hoa cũng không tránh ra, cùng dùng sức đẩy. Hai người tựa hồ đánh giá cao độ nặng của thạch môn, nhẹ nhàng đẩy đẩy cũng có thể mở được, hai người bọn họ do dùng sức quá độ không thể thu thế, cả người ngã thẳng vào bên trong.

Ánh sáng.

Ánh sáng chói mắt.

Vì có khoảng thời gian dài phải ở trong hắc ám nên hai mắt không thể thừa nhận ánh sáng bất thành linh, nổi lên một trận đau rất, chưa kịp nhìn trạng huống chung quanh liền vội vàng nhắm lại.

Một lát sau, cảm giác bỗng rất dần biến mất, mới chậm rãi mở mắt ra.

Lại bị hình ảnh trước mắt làm cho kinh ngạc.

Vách tường bốn phía treo đầy thủy *** đăng giống hệt nơi bọn họ vừa đi qua, nhưng so sáng thì vẫn lớn hơn sáng hơn, chiếu sáng cả căn phòng giống như ban ngày, chính giữa là nhị môn cự đại đại pháo, thân pháo ô hắc tỏa sáng, hai bên tả hữu có hai thiết luân chống đỡ, được dạ minh châu chiếu sáng nên hào quang bắn ra bốn phía, trang nghiêm giống như thần khí.

“Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu.” (đi mòn gót giày tìm không thấy, khi tìm thấy lại không tốn chút công phu nào)

Vương Liên Hoa ha ha cười vài tiếng, tay khê vuốt ve bốn chữ to được khắc trên thân pháo.

–Thần Uy Đại Pháo.

21. Chương 21

Truyền thuyết là thứ căn cứ vào sự thật.

Cho dù bí mật có bị thời gian chôn giấu, đều sẽ có một ngày bị phơi ra trước ánh sáng.

Nhìn thi cốt bên trong cổ thành, nói vậy người đi tầm bảo (tìm bảo vật) cũng không ít đi.

Chung quy đều phải chết ở nơi này.

Nếu không phải Vương Liên Hoa *** thông kỳ môn ngũ hành, chính mình làm sao có thể đi tới tận đây?

Thảm Lãng thở phào nhẹ nhõm, một đường đã đi qua đều trong tình trạng tìm được đường sống trong chỗ chết, cuối cùng cũng không uổng phí công sức.

Thân kinh bị buộc chặt buông lỏng, liền cảm thấy toàn thân hỏa thiêu bỏng rát như bị phỏng, bất giác nhíu mi lại.

Vương Liên Hoa chú ý tới khác thường của hắn, hỏi: “Người làm sao vậy?”

Thảm Lãng miễn cưỡng cười cười, nói: “Không có việc gì.” Thấy Vương Liên Hoa đột nhiên đưa tay vạch ra y phục hắn, Thảm Lãng chột cả kinh, liền tục lui về phía sau: “Vương công tử làm cái gì vậy?”

Vương Liên Hoa trừng hắn, nói: “Đương nhiên nhìn xem thương thế của ngươi, chẳng lẽ lẽ muốn x người a.”

Thảm Lãng xấu hổ tới cực điểm, lại không biết làm sao, chỉ có thể nghe theo y, mặc y cởi y phục mình ra.

Vương Liên Hoa cười trừ: “Thảm đại hiệp còn thẹn thùng hay sao?”

Thảm Lãng chỉ đơn giản quay đầu đi không để ý y nữa.

Cảm giác ngón tay Vương Liên Hoa xẹt qua bả vai hắn, giống như cổ ý, nhẹ cọ xát trước ngực.

Rõ ràng là xúc cảm lạnh lẽo trơn mịn, vậy mà lướt qua chỗ nào thì lại dấy lên đám lửa cực nóng chỗ đó, theo ngón tay y đốt tới đáy lòng hần, khiến cho hần không thể không bắt lấy ngón ray đang không ngừng trượt tới trượt lui kia.

“Ta tự mình làm.”

Đoạt lấy kim sang được trong tay y, tùy tiện vẽ loạn trên người.

Miệng vết thương lớn nhỏ không đồng nhất đan chéo dày đặc, nghĩ có lẽ do lốc xoáy khiến cho cát đá cắt trúng. Được phần thấm vào huyết nhục, hơi đau đớn một chút, cuối cùng cũng làm cho xao động trong cơ thể hần bình ổn xuống.

Vương Liên Hoa chỉ cho rằng hần đang xấu hổ nên mới như thế, nói: “Nước cùng lương khô của chúng ta đều đã đánh mất.”

Thẩm Lăng không nhìn y, chỉ đáp: “Nơi cổ thành quỷ dị này, không biết có đường ra hay không.”

Vương Liên Hoa nói: “Nếu không có ni?”

Thẩm Lăng nói: “Nếu không có, cũng chỉ có thể cùng nhị đại pháo này chôn cùng thôi.”

Vương Liên Hoa buông tiếng thở dài, thấp giọng trả lời: “Chung quy đều do ta đem người vào đây.”

Ngữ khí tiêu điều, Thẩm Lăng nghe vậy trong lòng ngẩn ra.

Được đã bôi xong rồi, Thẩm Lăng mặc hảo quần áo, ngẩn đầu liếc y một cái.

Vương Liên Hoa nhìn hần, nơi đáy mắt nhãn thần thanh triệt hiện ra thần sắc phức tạp, si ngốc hỏi: “Thẩm Lăng, vì sao người phải che chở cho ta như vậy?”

Vì sao?

Thẩm Lăng bị hai tự này làm cho cả kinh, một đường đi này rất nhiều hung hiểm, mỗi lần đều là chưa kịp suy nghĩ gì đã đem y hộ phía sau mình, chưa từng bắn khoản tính mạng mình sẽ bị mất đi. Sự đối đãi liều mình như thế, chẳng lẽ chỉ là sự tương trợ lẫn nhau trên giang hồ sao?

Giật giật miệng, lại nói không ra lời.

Vương Liên Hoa cũng không hỏi lại.

Có một số việc, không hần cần phải có đáp án.

Thạch thất phi thường sáng, phân không rõ ngày và đêm.

Hai người cũng không biết đã nghỉ ngơi bao lâu, rốt cục khôi phục được chút thể lực, đi thăm dò vách tường bốn phía.

Sau một lúc lâu sờ sờ nhẹ gõ, nhưng không phát hiện được chút gì, ngay cả cửa vào khi nãy cũng không gõ ra ở nơi nào.

Có lẽ là do không có gió, hai người dần dần đổ mồ hôi đầy người, càng ngày càng cảm thấy khát phi thường.

Vương Liên Hoa dựa vào thân pháo ngồi xuống, thở không ra hơi nói: “Nơi này được xây chặt chẽ như vậy, chủ nhân hần phải là người kỳ tài có một không hai, nhưng lại không có tài liệu nào truyền lưu sang hậu thế, thật là đáng tiếc.”

Thẩm Lăng cười nói: “Thế ngoại cao nhân đời nào cũng có.”

Vương Liên Hoa hừ lạnh một tiếng nói: “Bất quá bản sự giết người của hần cũng thật cao, bạch cốt trong thành này không mấy vạn cũng mấy ngàn.”

Thẩm Lăng cảm khái nói: “Trên đời có mấy người có thể không màng danh lợi.”

Nói cái gì vì bảo vật mà xảy ra phân tranh, kỳ thật bất quá là người hảo danh đoạt lợi, thoát không được vòng tròn này.

Cùng bản đồ, thần khí, lại có quan hệ gì ni?

Nhớ tới trăm người truy giết hần ở sa mạc, nhớ tới bạch cốt xếp thành núi trong tòa thành này, Thẩm Lăng bi ai tới tận tâm, thật lâu không thể bình tĩnh lại.

Vương Liên Hoa liếc nhìn hần một cái, cũng lười nói thêm nữa, tay duỗi ra, lại đụng tới cái vật tròn tròn nổi lên. Nguyên lai là một viên thạch nhỏ bằng nắm tay khảm ở chính giữa thạch, một nửa lộ ra bên ngoài, đối diện với bánh xe của đại pháo. Trong lòng nổi lên tò mò, Vương Liên Hoa kiểm tra xung quanh một chút, phát hiện phía dưới từng cái bánh xe đều có một ít viên đá như vậy.

Đi xung quanh đại pháo mấy vòng, đưa tay sờ sờ viên thạch một hồi, lại ngẩng đầu nhìn khán thiên oa bản (trần nhà) một hồi, đầu tiên là khiếp sợ, sau đó trực tiếp cười to ra tiếng.

Thẩm Lăng tràn đầy mờ mịt nhìn y, cho dù trong phòng này không có đường ra, cũng không cần cười thành như vậy đi?

Lại nghe y nói: “Nguyên lai trần nhà làm từ một khối thạch đoạn lũng (rỗng ruột?).”

Thẩm Lăng bị lời nói của y làm cho kinh ngạc: “Lời này của Vương công tử giải thích như thế nào?”

Vương Liên Hoa chỉ chỉ mặt đất: “Những viên thạch này chính là bao vây lấy bánh xe, nếu có người nào muốn di động đại pháo, liền phải lăn những cái bánh. Nhưng một khi bánh xe di động liền cán lên những viên đá nhỏ kia, sức nặng này đủ để kích hoạt được cơ quan, trần nhà đoạn lũng kia sẽ vỡ xuống, đến lúc đó không chỉ là người, ngay cả đại pháo trong nháy mắt cũng sẽ trở thành một đồng sắt vụn.”

Thẩm Lăng giật mình: “Nói như vậy, cho dù có người tìm được nó, cuối cùng chỉ có con đường chết?”

Vương Liên Hoa nhìn nhìn bốn phía, nói: “Huống hồ, nơi này cũng không lưu lại một khóa đạn pháo sao.”

Tức là thứ được xưng là ”thần uy”, lại chỉ là hai ống sắt lớn thôi sao?

Tựa như tuyệt thế kiếm khách phải sánh đôi với một phen tuyệt thế hảo kiếm mới có thể thể hiện được thực lực, không có đạn dược của ”thần uy”, cũng đại pháo bình thường có cái gì khác nhau?

Này chẳng phải ngay từ đây đã là một trò khôi hài rồi sao?

Thẩm Lăng cười khổ không thôi: “Người chết vì tranh đoạt chúng nó nếu biết việc này, chỉ sợ chết cũng không nhắm mắt đi.”

Vương Liên Hoa lạnh lùng nói: “Bọn họ nếu không có tâm tranh hùng, sao lại dám uống phí tính mạng của mình.”

Đây là mầm mống của chiến tranh cùng sát nhân, là thứ vũ khí thấm đẫm máu tươi, tràn ngập tử vong chỉ vì.

Thời điểm nó tái hiện hậu thế, thứ nó mang tới tuyệt đối không phải là hòa bình.

Thẩm Lăng đột nhiên hiểu được vì sao nó lại được giấu ở một nơi tràn ngập cơ quan như thế này, một cỗ thành cơ hồ không có một người nào đi vào mà còn sống được.

Tòa thành này, thậm chí là người chế tạo nhị môn đại pháo, tất cả cơ quan, đều đã dự đoán mọi thứ.

Bọn họ lập nên một kế hoạch bách vô nhất thất (không sai một li), chỉ vì để mai táng nhị môn đại pháo này vĩnh viễn.

Thậm chí là hủy diệt hoàn toàn.

Vương Liên Hoa đột nhiên lại nhíu mi: “Chúng ta làm sao đi ra ngoài?”

Thẩm Lăng nói: “Nói không chừng trong phòng còn có cơ quan.”

Vương Liên Hoa kêu lên: “Trên tường, mặt đất chúng ta đều gõ qua một lần, nào có cơ quan nào.”

Thẩm Lăng cười nói: “Không, chúng ta còn có thứ chưa chạm vào.”

Hần chỉ vào thủy *** đăng, tràn ngập màu sắc lưu quang, phi thường hoa mỹ.

Chỉ có chúng nó, chỉ còn lại chúng nó.

Thẩm Lăng quay đầu nhìn thoáng qua Vương Liên Hoa, nhặt lên đá vụn ném qua.

Một cái, hai cái, ba cái..

Liên tục mấy cái, một chút phản ứng cũng không có, Vương Liên Hoa nhứt chí dựa vào tường ngồi xuống. Thấm Lãng lại nhặt đá vụn, trên tường chỉ còn lại hai ngọn thủy *** đăng, hấn lấy lại bình tĩnh, ném đá vụn qua. Khi viên đá vụn chạm vào một trong hai trần thủy *** đăng kia, bởi vì quán tính mà bay về một trần khác, phát ra tiếng ‘đình’ thanh thúy.

Vương Liên Hoa mạnh mẽ ngồi ngay ngắn xuống.

Y nghe được một trận thanh âm kỳ quái, rõ ràng nặng nề, như là nham thạch đang ma sát, di động.

Nhìn bốn phía, sắc mặt y đột nhiên thay đổi.

Thứ di động quả đúng là khối thạch dưới thân y.

Sắc mặt hoảng hốt, còn chưa chờ y đứng lên, hai chân đã đạp lên không, thân thể thẳng tắp rơi xuống dưới.

“Thấm Lãng!” Đây là hai danh tự mà y bật thốt ra.

Khi y hô lên hai danh tự này, Thấm Lãng đảo một cái đã muốn vọt qua, túm trụ tay y.

Đá vỡ ra thành một cái động to, Thấm Lãng ngay cả đứng cũng không đứng vững, dưới thân trống không, ngay sau đó ngã thẳng xuống dưới.

22. Chương 22

Đen, xung quanh chỉ dày đặc màu đen

Vương Liên Hoa sờ sờ bốn phía, cảm giác khi tay chạm tới chỉ toàn là vách tường lạnh băng, trơn nhẵn *** tế.

Tựa hồ là một đường mật đạo.

Y cố gắng mở to mắt, tối đen, đen đến nỗi ngay cả ngón tay của chính mình đều không nhìn thấy được.

Thấm Lãng đâu? Thấm Lãng ở đâu?

Y có chút hốt hoảng, há mồm gọi: “Thấm.....”

Từ kế tiếp còn chưa nói ra khỏi miệng, chợt nghe thấy phía trước phát ra một tiếng ‘xích’, có ánh lửa phật lên.

“Người không sao chứ?”

Gương mặt quá mức anh tuấn của Thấm Lãng dần dần rõ ràng dưới ánh lửa.

Vương Liên Hoa lập tức hung hăng đạp hấn một cước.

Lần này quả thực không nhẹ, Thấm Lãng đau đến nỗi la lên: “Vương công tử, người.....”

Vương Liên Hoa cắn răng trừng mắt nhìn hấn.

Ánh mắt tràn ngập kinh hoảng cùng lo lắng, làm cho Thấm Lãng phải giật mình.

Y..... là đang lo lắng cho hấn sao?

Tâm nhất thời mềm mại xuống, thấp giọng nói: “Ta không sao.”

Vương Liên Hoa cảm tức nói: “Tốt nhất đạp cho người thành dạng thiếu cánh tay gãy cái chân luôn đi.”

Thấm Lãng cười nói: “Vậy chẳng phải làm cho Vương công tử thêm phiền toái phải cõng ta ra ngoài sao?”

Vương Liên Hoa gào lên: “Ta nhất định sẽ nghênh ngang giẫm lên người mà đi, cho người chết đói ở đây luôn.”

Thẩm Lăng bật cười, lời nói này một nửa điểm ác ý cũng không có, ngược lại giống như một hài đồng tính tình thích nháo loạn hơn.

Nhìn nụ cười ôn nhu trên mặt hắn, Vương Liên Hoa rất muốn đem nó đánh thành đào hoa biệt dạng hồng (đỏ giống trái đào?), nhưng như vậy lại giống như thể hiện mình rất trẻ con, cho nên y quyết định không thêm so đo cùng hắn, nương theo ánh lửa lập lòe của chiết tử (que lửa) đánh giá bốn phía xung quanh, chỉ mơ hồ có thể nhìn thấy một thông đạo hẹp dài phía trước. Nhìn lên trên, cơ quan khi này khiến hai người rơi xuống giờ đã khép lại, không có nửa điểm khe hở.

Con đường còn lại có thể đi, chỉ có thể tiến về phía trước.

Thẩm Lăng nhìn y một cái, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Vương Liên Hoa không để ý tới hắn, cố ý đi lên trước hắn tiến về phía trước đi đến. Thẩm Lăng cười cười nhìn theo bóng dáng của y, người này mặc kệ là chuyện gì đều thích đi trước người khác, nâng tay đem chiết tử giơ cao hơn chút, đi theo phía sau y.

Cái cổ thành này tràn ngập dày đặc cơ quan, nói vậy hắn chưa có người nào có thể đi tới nơi này đi?

Mặc dù bọn họ giống như âm kém dương sai tìm được ‘thần uy’, cuối cùng còn tránh được một kiếp đoạn lũng thạch.

Bí mật ẩn giấu trên người nó, sẽ bị sa mạc này mai táng vĩnh viễn.

Có lẽ, nó chỉ nên là một truyền kỳ.

Thẩm Lăng nhìn Vương Liên Hoa một thân bạch y trong bóng đêm lắc lư, không khỏi cảm thán, người này chẳng phải vẫn là truyền kỳ trên giang hồ sao?

Đi thất quái bát chiết (bảy quẹo tám rẽ) một hồi lâu, mới thấy được xa xa phía trước ẩn ẩn lộ ra chút ánh sáng.

Bốn phía trống trơn rộng rãi, vây quanh là thạch bích được tước gọt kiểu cách nhẵn bóng, trung gian là một thủy đàm (đầm nước) trong vắt gợn sóng màu ngọc bích.

Bên cạnh ao dựng thẳng một khối thạch bài, trên đó khắc ba chữ ‘Thương Hương Trì’, ba quang lấp lánh, giống như khảm lên vô số kim phần.

Lúc hai người rơi xuống nơi này, lương khô cùng nước trên người đã rơi mất, mới rồi vì đang ở trong hiểm cảnh nên không rảnh đi để ý bụng dạ, giờ phút này lại nhìn thấy một thủy đàm trong vắt như thế, thật khiến người miệng khô lưỡi nóng, lập tức đi lên uống nước.

Nước trong thủy đàm thanh lương ngọt ngào làm thông thuận cổ họng, cả người bỗng nhiên trở nên thư sướng, mệt mỏi hoàn toàn tiêu biến. Hồi lâu không thấy ánh sáng, giờ lại được ánh sáng tỏa khắp người, ấm áp cùng vui vẻ, rất là thoải mái. Thẩm Lăng nhìn về phía Vương Liên Hoa, thấy y cau mày lại, trong lòng hiện lên điềm xấu, hỏi: “Vương công tử, làm sao vậy?”

Vương Liên Hoa sắc mặt không tốt: “Người không thấy nơi này không giống thành trì, mà giống.....”

“Lăng mộ.” Thẩm Lăng tiếp lời.

Vương Liên Hoa nói: “Có lẽ nó vốn là là một gian lăng mộ.”

Thẩm Lăng nói: “Thì sao?”

Vương Liên Hoa quay đầu nhìn hắn: “Một gian nghĩa trang dùng để mai táng thần khí, sẽ có đường ra sao?”

Thẩm Lăng sững sờ “Nếu không có đường ra, chủ nhân nơi này làm sao đi ra ngoài?”

Vương Liên Hoa gần từng chữ: “Có lẽ hắn căn bản không tính đi ra ngoài.”

Thẩm Lăng càng kinh hãi: “Hài cốt mới vừa rồi thấy trong thạch thất chính là hài cốt của hắn.”

Vương Liên Hoa nói: “Khi chúng ta tiến vào, thì cốt trái đầy mặt đất, ai có thể nói trong đó sẽ không có di hài của gia chủ.”

Thẩm Lăng nói: “Nói vậy, thật là không có đường ra.”

Vương Liên Hoa cười ha hả, cười không ngừng, cười đến gặp người: “Nguyên lai đây là một tử lộ.”

Thẩm Lăng buông tiếng thở dài, an ủi nói: “Vương công tử, người không cần như thế, tổng sẽ có biện pháp.”

Vương Liên Hoa nhìn hần chăm chú, cười nhạt nói: “Biện pháp chính là Thẩm đại hiệp học được Xuyên Sơn Giáp, đánh một cái động, để cho chúng ta có được đường ra.”

Câu này còn mang theo ý tứ chế giễu của y!

Thẩm Lăng bắt đắc dĩ nói: “Nếu tại hạ có được bản lĩnh này thì tốt rồi.”

Vương Liên Hoa nhìn mặt đạo hai người vừa đi, nói: “Chỉ là, kiến trúc hoàn mỹ như vậy cùng với thần khí, chung quy phải chôn trong sa mạc này.”

Thẩm Lăng nói: “Nói vậy đây cũng là tâm nguyện của chủ thành đi.”

Vương Liên Hoa nhìn hần nói: “Vậy còn người, cùng ta đồng khốn (cùng bị vây) như thế, không hối hận sao?”

Thủy quang liễm diễm (mệnh mờ, sóng dồn dập), đôi mắt y sáng ngời, có một chút đau thương khó hiểu. Thẩm Lăng nhẹ giọng đáp: “Nếu là cùng người, cuộc đời này lại có gì nuối tiếc.”

Vương Liên Hoa yên lặng nhìn hần, trong mắt ẩn ẩn lóe ra thủy quang (chắc muốn khóc). Thẩm Lăng đối y luôn luôn thương tiếc, giờ phút này nhìn vẻ mặt bi thiết của hần, ánh mắt uyển chuyển, trong lòng nhin không được từng trận bắn khoả đau xót, ôn nhu nói: “Sinh tử do mệnh, mặc kệ là ai cũng không trốn tránh được kết cục này. Nếu phải chết chỗ này, có gì e ngại, lại có gì luyến tiếc?”

Vương Liên Hoa xoay chuyển ánh mắt, đôi mắt kia vốn là bi thương nay đột nhiên thay đổi thành thần sắc tàn khốc.

“Thẩm đại hiệp chẳng lẽ quên Thẩm phu nhân cùng nhi tử sao?”

Thẩm Lăng cả người chấn động, tựa bị điện giật nhảy dựng lên, liên tục bước lui mấy bước.

Chính mình nhưng lại....thực quên đi các nàng....

Đã bao lâu không nhớ về họ? Bộ dáng Chu Thất Thất cười hì hì, mục quang khéo léo, bộ dáng Thanh nhi duỗi hai tay ra gọi ” phụ thân, ôm ôm “, thậm chí còn có Nhân Nghĩa gia trang, chính mình không biết từ khi nào đã đem mọi thứ vất ở sau đầu.

Đây không phải là những thứ mình cảm thấy quan trọng nhất, muốn bảo hộ nhất sao?

Vì sao lại cố tình.... rất lâu rồi chưa từng nhớ về họ?

Vương Liên Hoa nhìn bộ dáng khiếp sợ của Thẩm Lăng, ánh mắt lạnh như băng: “Ở trong lòng người, chung quy các nàng so với ta trọng yếu hơn cả trăm lần.”

Thẩm Lăng kinh ngạc đứng lại, không biết nên trả lời như thế nào.

“Cho nên, người nhất định phải đi ra ngoài, đúng không?” Vương Liên Hoa lạnh lùng nói.

Thẩm Lăng trầm mặc hồi lâu, ngẩng đầu nói: “Đúng vậy.”

Vương Liên Hoa cười lạnh nói: “Người có nhớ hay không ta từng nói qua, nếu muốn vĩnh viễn có được thứ gì đó, chính là phải tự tay hủy diệt thứ đó đi.”

Thẩm Lăng nhìn y gật đầu: “Ta biết.”

Vương Liên Hoa đột nhiên rút chủy thủ ra nhắm hướng ngực hần: “Ta đây hiện tại sẽ giết người!”

Lưỡi đao rất mỏng, mỏng giống như một phiến nguyệt quang.

Lưỡi đao rất lạnh, lạnh giống như một phiến nguyệt quang.

Ánh mắt Vương Liên Hoa lạnh hơn, trong mắt y không có sát khí, nhưng lạnh, lạnh đủ để kết băng.

Thẩm Lăng cầm lấy chủy thủ trong tay Vương Liên Hoa, tiến tới từng bước.

Đao đã muốn cắt qua y phục.

Hắn lại tiến lên từng bước.

Máu tươi theo lưỡi đao chảy xuống, nhiễm thấu một mảnh xiêm y trước ngực.

Trong mắt Thẩm Lăng tràn đầy thống khổ, thống khổ không phải vì đao này sẽ nhanh chóng đâm vào tim hắn.

Mà vì người đâm là Vương Liên Hoa.

Hắn thậm chí nghĩ, chủy thủ này nếu đâm vào trong ngực mình, thời khắc đó, danh tự đầu tiên xuất hiện trong đầu sẽ là ai?

Huyết chảy đến trên tay Vương Liên Hoa, từng giọt rơi trên mặt đất.

Hàn quang chợt lóe, chủy thủ theo một đường cong vắng đến thủy đàm, phát ra một tiếng ‘leng keng’. Toàn bộ thân thể Vương Liên Hoa đều run lên, có một tia máu chảy xuống từ cánh môi bị chính y cắn nát.

Thẩm Lăng không cách nào khống chế chính mình, đưa tay ra, đem y kéo vào trong lòng mình.

Thao máu tươi chảy ra từ ngực hắn, nhiễm đỏ thắm cả xiêm y tương thiếp. (tương: lẫn nhau, thiếp: kẻ sát, chẳng biết nói sao cho hay)

Một mảnh đỏ tươi ghê người.

Thủy đàm trong vất ánh ra thân ảnh hai người ôm nhau, gió nhẹ phát qua, liền vỡ tan ra. (hình ảnh trong nước nên gặp gió là nhòe)

Mộng, chung quy rất dễ dàng vỡ nát.

23. Chương 23

Ban đêm, gió lạnh, rét nhẹ.

Vương Liên Hoa ngồi vào bên cạnh thủy đàm, chăm chú nhìn thẳng.

Thủy quang liễm diễm, nhẹ nhàng chiếu lên người y, bao phủ một tầng ngân sắc quang mang rực rỡ lên thân ảnh bạch y kia, huyền hoặc duy mỹ như cảnh trong mơ.

Thẩm Lăng ngồi xuống bên cạnh y, ôm lấy vai y: “Lăng viên (nghĩa trang) này âm hàn, cẩn thận cảm lạnh.”

Vương Liên Hoa trợn mắt trắng dã: “Sắp chết rồi, còn trông nom có bị cảm lạnh hay không sao?”

Thẩm Lăng cười nói: “Nếu là chết bệnh, sẽ không dễ nhìn đâu.”

Vương Liên Hoa vất tay hắn ra, trừng mắt nói: “Nếu chết cũng là người chết trước, chờ người chết rồi, ta sẽ đem người chôn bên hồ, mỗi ngày đều sẽ đá đá mộ người mấy cái.”

Thẩm Lăng cười khổ, nói: “Vậy thật cảm ơn Vương công tử quan tâm.”

Một mảnh lá cây không biết từ nơi nào nhẹ nhàng mềm mại rơi xuống vạt áo Vương Liên Hoa, y đưa tay lấy xuống, kinh ngạc nhìn nó một lúc lâu, tùy ý ném nó vào trong ao. Phiến lá chậm chạp bay tới giữa hồ, lảo đảo vài cái, dần dần chìm xuống.

“Người nếu đã chết, cái gì cũng sẽ không còn nữa.”

Nghe thấy trong lời nói của y có hàm xúc bi thương khó nén, Thẩm Lăng bất giác ôm chặt lấy y, nói: “Nếu có tình cảm chân thành thật tâm, cho dù có luân hồi chuyển thế, cũng có thể tái tục tiền duyên (tiếp tục duyên cũ).”

“Luân hồi? Chuyển thế?” Vương Liên Hoa đùa cợt nói, “Cho dù thực sự có kiếp sau, cũng sẽ không còn là chính mình nữa. Nói gì chờ mong duyên định tam sinh, kia bất quá chỉ là sự lừa mình dối người của nam nữ nơi thế gian mà thôi.”

Thẩm Lăng nhẹ nhàng cười: “Nếu chúng ta chết ở chỗ này, ta sẽ cầu thỉnh thượng thiên, cho kiếp sau của chúng ta sớm gặp lại nhau.”

Vương Liên Hoa ngẩng đầu, ba quang lấp lánh, nhu hòa tới tận đáy mắt, giống như một đầm thanh thủy đang dần tích tụ tràn đầy.

“Tình duyên ngay tại kiếp này, sao lại phải để đến tận kiếp sau?”

“Chúng ta đều sẽ chết ở nơi này, vì sao không thể khẩn cầu kéo dài tới kiếp sau.” Thẩm Lăng cười nói.

Vương Liên Hoa nhìn chằm chằm hẩn hỏi: “Người thực sự nguyện ý cùng ta chết ở nơi đây sao?”

Thẩm Lăng gật đầu: “Thật.”

Vương Liên Hoa cười lạnh: “Cho dù có thể tìm được đường đi ra ngoài?”

Thẩm Lăng vẫn gật đầu.

Vương Liên Hoa nhảy dựng kêu lên: “Người biết rõ chúng ta không thể chết.”

Thẩm Lăng thở dài: “Đúng vậy.” Dứt lời liền đưa mắt nhìn đến Thiên Hương Trì.

Nếu đáy nước không có đường thông ra bên ngoài, nước trong ao trải qua trăm năm đã sớm không còn sạch sẽ nữa, làm sao còn có thể trong suốt ngọt lành như thế, lá cây mỏng manh nhẹ tòn sao có thể đảo một vòng liền chìm xuống.

“Nếu đã biết có đường ra, người còn có thể nói muốn cùng ta chết không?” Vương Liên Hoa cười to một cách châm chọc.

Thẩm Lăng cầm tay y, ôn nhu nói: “Ta không có lừa người.”

Vương Liên Hoa lạnh lùng nói: “Thẩm Lăng, ta và người đời này nhất định phải làm địch nhân của nhau.”

Thẩm Lăng thở dài: “Ta chưa bao giờ nghĩ tới cùng người tranh thắng thua.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Người đừng quên, người từng đáp ứng ta, nếu ta thắng Độc tiên tử, người liền phải đáp ứng một chuyện do ta đề ra.”

Thẩm Lăng nói: “Ta biết.”

Vương Liên Hoa nhìn chằm chằm mặt ao, cười lạnh nói: “Khoản nợ này, ta nhất định phải đòi người cho bằng được.”

Thẩm Lăng nhìn y, gật đầu nói: “Ta vẫn nhớ ở trong lòng.”

Vương Liên Hoa rút cuộc quay đầu nhìn hẩn.

Hẩn thực sự là một nam tử suất khí, ngũ quan anh tuấn, mi gian (chỗ giữa chân mày) khí vũ bất phàm, ánh mắt nhìn người khác luôn luôn ấm áp, nam tử như vậy không phải chính là lang quân trong mơ mà nữ tử khắp thiên hạ ai cũng ao ước sao?

Nhưng hẩn chỉ thuộc về một người.

Chu Thất Thất.

Là hận kiếp này vô duyên, hay là oán ông trời trên cột người?

Gió nhẹ lướt qua, mặt nước nổi lên gợn sóng nhàn nhạt.

Vương Liên Hoa đứng dậy, nhìn về phía Thảm Lãng, lại đối diện với một đôi song mâu thâm trầm phức tạp.

Trong lòng đau xót, trong mắt thoáng hiện sương mù: “Sau khi ra ngoài, người quay về Nhân Nghĩa sơn trang của người, ta quay về Vân Mộng các của ta, từ nay về sau không còn quan hệ gì với nhau nữa.”

Thảm Lãng chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Vương Liên Hoa cắn răng nhìn hắn: “Thảm Lãng, người đối với ta.... “

Thảm Lãng vẫn gật đầu.

Có chút chuyện không cần phải hỏi thành lời, cũng có chuyện không cần phải nói thẳng ra.

Bởi vì, cả hai sớm đã sáng tỏ.

Vương Liên Hoa lộ ra nụ cười sầu thảm: “Như thế là đủ rồi.” Dứt lời liền đi đến bên thủy đàm.

Thảm Lãng giữ chặt y: “Đáy ao thực sự có thông đạo hay không còn chưa rõ, để ta đi trước ——“

Chưa kịp nói xong thì Vương Liên Hoa đã che lấp đi môi hắn.

Khóe miệng đau xót, từ nơi đôi môi hai người kề sát bỗng nhiên chảy xuống một giọt máu tiên hồng.

Một nụ hôn tuyệt vọng.

Thảm Lãng không động đậy.

Tâm lại nát, đau tận xương tủy.

Có chất lỏng từ trong mắt trào ra, chảy đến bờ môi.

Vương Liên Hoa đột nhiên buông hắn ra, nhìn cũng không nhìn hắn một cái, giữ chặt tay hắn nhảy vào trong ao.

Trong nháy mắt đó, Thảm Lãng rõ ràng nghe được y nói: “Nếu trong ao không có thông lộ, liền để chúng ta cùng chết ở trong nước đi.”

Đáy nước có đường.

Cho nên, bọn họ đều còn sống.

Sa mạc ban đêm quả nhiên rét lạnh vô cùng, trên người cả hai là y phục bị nước thấm ướt đầm, giờ phút này đứng dưới ánh trăng, chỉ cảm thấy máu toàn thân đều lãnh đến kết băng.

Thảm Lãng bán ôm lấy Vương Liên Hoa ngã lên trên cát, đè khí hi vọng sưởi ấm cho y. Vương Liên Hoa lại không linh tình, dùng sức đẩy hắn ra, cố gắng tự ngồi xếp bằng vận khí. Thảm Lãng bất đắc dĩ, chỉ phải ngồi xuống, một bên nhắm mắt lại, một bên lẩm nhẩm niệm: “Lai giả giai ngã nạp, hóa quy bản nguyên, *** khí khí hành cụ, khí thậm tắc, vĩ lư vu vị, thông dũng tuyền huyết, định tâm thần, thị cố toàn thái hư.”

(Chìa khóa là dung nạp, hóa về nguyên bản, *** khí vút bỏ thứ vốn có, khí đi theo quy tắc, quy tụ về vị, thông huyết dũng tuyền, *** thần phải tịnh tâm, từ đó quay về với hư không) (Dạ Liên: ta chém đấy, ai biết chỉ ta với)

Đây là một câu khẩu huyết nội công tâm pháp, có thể hỗ trợ thông thuận huyết mạch, dẫn chân khí xuyên suốt toàn thân.

Gần lúc bình minh, sắc mặt hai người đều chuyển biến tốt đẹp, y phục ẩm ướt cũng khô được phân nửa.

Trong lúc trời còn chưa hết tối hắc, đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa vang dội.

Hai người không hẹn mà cùng tỉnh mắt nhìn lại.

Một chiếc xe ngựa, được hai tuần mã kéo đi, phóng nhanh tới chỗ hai người họ.

Vận mệnh thường làm ra an bài khiến người xuất hồ ý liệu (kinh ngạc).

Rất nhiều người cả đời chờ đợi kì tích, nhưng lại không thấy xuất hiện. Một số người không lòng dạ nào để ý, thế mà lại có thể thấy được nó.

Không thể nói đây là ngẫu nhiên, hay là tất nhiên.

Ít nhất vào hiện tại, bọn họ được cứu trợ.

Chu Thất Thất nhào vào trong ngực hắn, khóc không thành tiếng.

Thẩm Lăng ôm nàng, nhẹ giọng an ủi, thân thể vẫn là suy yếu, tâm lại an tĩnh xuống.

Đúng vậy, đây mới là nơi hắn nên trở về.

Hết thấy mọi chuyện phát sinh ở cổ thành, đó chỉ là một hồi mộng, chỉ có thể giấu nơi sâu nhất của hồi ức.

Chỉ cần không đụng chạm, liền hảo.

Thiếu niên quật cường kia, cặp song đồng mang theo mả mai, không phải thứ mình nên tưởng nhớ.

Bọn họ đều còn sống.

Cho nên, bọn họ chỉ có thể cách xa nhau bằng một đường ranh giới, ngay cả ngoái đầu nhìn lại cũng là một hy vọng xa vời.

Vương Liên Hoa lại bắt đầu dùng Hùng Miêu Nhi tiêu khiển.

“Miêu Nhi, người ta phu thê ôm ấp người một mình đứng bên xem náo nhiệt làm gì, còn không lại đây đỡ ta đứng dậy.”

Hùng Miêu Nhi trừng mắt nhìn y, đề phòng nói: “Người lại muốn đùa cái gì với ta?”

Vương Liên Hoa cười nhạo nói: “Người nhìn bộ dạng hiện tại của ta đi, còn có thể đùa cái gì.”

Hùng Miêu Nhi hồ nghi đánh giá y.

Chỉ thấy sắc mặt y tái nhợt, vẻ mặt mệt mỏi cực kỳ, đã không còn chút gì giống bộ dáng vị công tử tiêu sái bất kham ngày xưa nữa, ngược lại gầy yếu không chịu nổi, nhìn liền biết mấy ngày qua đã chịu không ít khổ, trong lòng nhất thời có chút không đành lòng, đưa tay nâng y dậy.

Vương Liên Hoa vịn vai hắn, cố ý cười nói: “Miêu Nhi diễm phúc không ít a.”

Hùng Miêu Nhi sững sốt: “Diễm phúc gì?”

Vương Liên Hoa bữu môi chỉ chỉ nữ tử lam sam đứng dựa vào xe ngựa, nói: “Cô nương này trời sinh xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ không phải nương tử người?”

Hùng Miêu Nhi nào biết rằng Vương Liên Hoa đang cố ý dùng hắn tiêu khiển, lập tức giận gào lên: “Người thẳng nhai này đừng hồ ngôn loạn ngữ.”

Vương Liên Hoa ha ha cười, cúi sát bên tai hắn nhẹ giọng nói: “Không lẽ người đối với Thẩm phu nhân còn chưa chết tâm?”

Những lời này rõ ràng chính là tiếng sấm, Hùng Miêu Nhi chấn động bỏ Vương Liên Hoa ra, reo lên: “Người nói bậy bạ gì đó!”

Hùng Miêu Nhi lần này dùng lực đạo không nhẹ, “Người nói bậy bạ gì đó!” giờ phút này đang khí hư *** thân mệt mỏi, chưa kịp phòng bị, mắt thấy sắp ngã vào trong ao.

Chỉ thấy một thân ảnh bay qua, một phen túm lấy cánh tay y kéo về, theo lực quán tính cùng ngã xuống mặt cát.

Bốn mắt nhìn nhau, đều là thống khổ chột lóe rồi biến mất.

Chu Thất Thất kêu lên sợ hãi: “Thẩm Lăng, người không sao chứ?”

Thẩm Lăng nâng thân ngồi dậy, còn chưa kịp trả lời, chợt nghe tiếng vó ngựa rung trời, giẫm mạnh tới nỗi toàn đại mạc đều run lên, cát bụi quay cuồng như sóng triều vọt tới, có tiếng gọi âm ỉ phá cát mà tới.

“Phía trước có phải chính là Trầm lăng ‘Nhân Nghĩa Kiếm Khách’?”

24. Chương 24

Hơn mười con tuần mã đột ngột dừng lại trước mặt họ, ngựa phát ra âm thanh hí dài, rất là hào hùng.

Mắt bình ổn lại, vừa nhìn rõ, bất giác sửng sốt.

Đầu lĩnh chính là Tổng quản thị vệ triều đình Lôi Cương cùng cao tăng Thiếu Lâm Giả Thích.

Cuối cùng cũng đuổi tới rồi sao?

Thẩm Lăng đứng dậy, ôm quyền nói: “Đúng là tại hạ, kiến quá Giả Thích đại sư, Lôi đại ca.”

Hùng Miêu Nhi mặc dù không nhận thức Lôi Cương, nhưng vẫn từng gặp qua Giả Thích, thấy khí thế bọn họ to lớn, cho là bọn họ sẽ gây bất lợi cho Thẩm Lăng, liền chạy lên chắn trước mặt hắn nói: “Nhị vị, Thẩm Lăng không phải loại người như trong lời đồn lạm sát kẻ vô tội, trong đó chắc chắn có ẩn tình khác, mong nhị vị minh xét.”

Giả Thích thì lễ nói: “Hùng đại hiệp hiểu lầm, lần này lão nạp đến không phải để vấn tội, chỉ là trong lòng có rất nhiều nghi hoặc, muốn tìm Thẩm trang chủ cùng Vương công tử để hỏi rõ ràng.” Dứt lời nhìn thoáng qua Vương Liên Hoa, lại nói, “Không biết nhị vị có nguyện ý cùng ta nói chuyện không?”

Về mặt Vương Liên Hoa vẫn lạnh lùng, Thẩm Lăng chỉ đành nói: “Thỉnh nhị vị theo ta vào trong trường(ều).”

Nguyên lai ngày ấy khi đấu một trận tại sơn dã, Thẩm Lăng xả thân cứu giúp, Giả Thích liền đối với những lời đồn trong chốn gian hồ nổi lên nghi ngờ, lập tức xuất lĩnh vài đệ tử một đường truy tung thẳng đến đây, gặp gỡ Lôi Cương ở trong sa mạc, lúc trước hai người cũng từng có quen biết, lại cùng có giao hảo với Thẩm Lăng, sau một hồi nói chuyện với nhau, càng cảm thấy Thẩm Lăng không phải hạng người vô liêm sỉ, liền cùng đồng hành, ý định tìm hắn hỏi cho rõ ràng.

Không ngờ mới đi nửa đường, ngay trong giữa sa mạc phát hiện mười thi thể bị tàn sát. Hắn có biết chút y lý, thi thể mặc dù bị phơi trong gió cát, nhưng khuôn mặt xanh mét lại hiển lộ nụ cười quỷ dị, hiển nhiên đã bị trúng kịch độc.

Hắn nguyên tưởng do Vương liên Hoa hạ độc thủ, không bao lâu sau lại gặp được thi thể bị thạch hóa, chính là độc tiên tử. Bỗng nhớ tới mấy năm trước, Độc tiên tử từng đem mấy vị kiếm khách trẻ tuổi nhốt trong một gian mật thất, hạ độc làm cho bọn họ mất hết bản tính, chém giết lẫn nhau. Khi võ lâm quần hùng đuổi tới, khắp mặt đất chất đầy thi hài bạch cốt bị vỡ nát, không cái nào toàn vẹn. Thẩm trạng ngay giữa sa mạc kia cùng năm đó giống hệt nhau! Trong lòng liền nhớ tới cái ngày ở thôn nhỏ, Thẩm Lăng cũng từng nói thôn dân đã chết trong tay Độc tiên tử.

Nếu như thế, chẳng phải rất trùng khớp sao?

Nghi ngờ trong lòng càng sâu, quyết tâm tìm kiếm Thẩm Lăng của mọi người càng thêm kiên định.

Không nghĩ rằng đi xa hơn còn có thể thấy thêm được mấy cỗ thi thể, đều là hai mắt mở to như sắp lòi ra, miệng và tai vỡ toang, chắc rằng tất cả đều là bị vỡ nát, chết tươi.

Người có tái lợi hại như thế nào, cũng vô phàm đem một cái đại người sống suýt một cái trở thành người chết ngay trong sa mạc nha. Thẩm Lăng lấy kiếm pháp độc bộ thiên hạ, cũng không phải người ác độc, loại biện pháp giết người tàn nhẫn như thế, hắn sao có thể làm ra?

Đám người Giả Thích truy theo phương hướng của những cỗ thi thể, chợt thấy dấu vết xe ngựa còn chưa bị cát bụi vùi lấp, lập tức ra roi thúc ngựa chạy tới đây, nên mới có một màn mở đầu như thế này.

Sau khi nghe bọn họ tự thuật xong, Thảm Lãng đem chuyện ở Hồng Diệp trấn nói ra, *** tế nói rõ từ đầu tới đuôi, từ kể dụ Đường Thiên Hàng, đấu trí với Độc Tiên tử, gặp phải gió lốc, tới chuyện xảy ra ở trong mộ lăng cùng với Vương Liên Hoa. những người xung quanh nghe kể đều trợn mắt há hốc mồm.

Nếu lúc này người kể là người khác, thì mọi người sẽ chỉ xem như đó là nói chuyện vui hăng ngày, quả quyết không tin. Nhưng một đường chứng kiến hết thấy, nghe thấy hết thấy, cùng những chi tiết Thảm Lãng kể thiên y vô phùng (không có sai sót), thêm nữa là chính mình tận mắt nhìn thấy, nên đều tin hơn phân nửa.

Sau khi nghe Thảm Lãng kể xong, Giả Thích trầm tư thật lâu, mới nói: “Nói như thế, một nửa số người chết vì bị người hại, một nửa là chết vì thiên tai.”

Thảm Lãng giận dữ nói: “Bất kể như thế nào, bọn họ đều là vì ta mà chết, Thảm mỗ khó mà thoát khỏi liên can.”

Giả Thích đưa hai tay thành hình chữ thập nói: “Hết thấy đều là nhân quả báo ứng, nếu bọn họ không cố chấp danh lợi, sao có thể chết được. Thảm trang chủ trừ bỏ Độc tiên tử đại họa vô lâm, cũng là tạo phúc cho thương sinh, a di đà phật. Lại không biết thần uy đại pháp kia hiện tại như thế nào?”

Thảm Lãng liếc nhìn Vương Liên Hoa này giờ không lên tiếng, nói: “Hai kiện thần khí này từ nay về sau sẽ không bao giờ xuất hiện lại trên giang hồ nữa.”

Giả Thích thở dài một tiếng, nói: “Nói chung cũng chỉ là vật mang điềm xấu, như thế cũng tốt, như thế cũng tốt.”

Lôi Cương vỗ bàn nói: “Người tên Đường Thiên Hàng kia, quả nhiên muốn xưng bá giang sơn của trung nguyên?”

Thảm Lãng gật đầu: “Hắn không phải trung nguyên nhân sĩ, chỉ sợ thế lực sau lưng cũng không bình thường.”

Lôi Cương cả giận: “Hay lắm, thứ lòng muôn dạ thú! Thảm huynh, Chuyện này sự tình trọng đại, ta sẽ lập tức quay về kinh thành bẩm báo cho hoàng thượng, người có công cứu quốc, chuyện xông vào hoàng cung hoàng thượng nhất định sẽ xử nhẹ. Ta cũng xuất thân giang hồ, biết việc này tạo nên phong ba không nhỏ trong võ lâm, ta cũng không muốn miễn cưỡng, Thảm huynh có muốn cùng ta quay về kinh hay không đều tùy huynh, nếu sau này hoàng thượng có triệu gọi, mong Thảm huynh hỗ trợ.”

Thảm Lãng ôm quyền nói: “Lôi đại ca khách khí, nếu có địa phương cần dùng tới ta thì cứ việc phân phó, tại hạ chắc chắn sẽ cố gắng.”

Lôi Cương lòng nóng như lửa đốt, một khắc cũng chờ không được, lập tức đứng dậy nói: “Cáo từ, ta đi trước, chư vị, sau này còn gặp lại.”

Mọi người đưa tiễn hân hoan một đoạn, nhìn theo phía hắn rơi đi hơi vẩy tay từ biệt.

Giả Thích trầm ngâm một phen, nói: “Việc này liên lụy quá nhiều, thiếu lâm đứng đầu võ lâm, nhất định sẽ cấp thiên hạ anh hùng một cái công đạo, không biết nhị vị có nguyện ý theo ta về Thiếu lâm?”

Thảm Lãng đáp: “Nếu có thể bình ổn trận phong ba này, Thảm mỗ đương nhiên nguyện ý.”

Giả Thích nhìn Vương Liên Hoa nói: “Vương Liên Hoa công tử thiên phú kì tài, thế gian hiếm có, chỉ là sát nghiệt nhiều lắm, tương lai sợ sẽ nhập ma đạo.”

Vương Liên Hoa cười lạnh một tiếng: “Ở trong mắt đại sư, ta không phải đã sớm trở thành tà ma ngoại đạo rồi sao?”

Bên ngoài có tia quần sắc, không hề nói gì.

Thảm Lãng đành giảng hòa: “Trước tiên hôm nay chúng ta sẽ ngủ tại đây, ngày mai hãy trở về.”

Thị phi, ân oán, báo thù.

Bắt đầu nhanh, chấm dứt cũng nhanh.

Giang hồ, thủy chung chỉ là thanh đao dính máu.

Luôn phải đi về.

Trở về là chấm dứt.

Về đêm, sa mạc như trước bằng hàn thấu xương.

Chu Thất Thất dựa vào bên người Thẩm Lăng, một bên uống canh thịt dê ấm áp thơm ngào ngạt, một bên cúi đầu cùng hắn nói chuyện, thỉnh thoảng cười vài tiếng.

Vương Liên Hoa tự nhiên sẽ không nhàn rỗi, trải qua một ngày nghỉ ngơi, y cũng đã khôi phục được một chút thể lực, liền đem ánh mắt nhắm ngay chỗ của thiếu nữ áo lam, một đôi mắt gian tà thẳng tắp nhìn chăm chăm, cười nói: “Không nghĩ tới nơi cực bắc lạnh khủng khiếp này, cũng có một nữ tử lớn lên thanh lệ như vậy.”

Lam Tuyết nghe được lời này, mặt lập tức đỏ ửng, tránh đi ánh mắt của y.

Vương Liên Hoa thế nhưng không buông tha nàng, ngược lại nhích sát người lại, khinh bạc nói: “KHÔNG biết cô nương có nguyện cùng ta quay về Vân Mộng các, ta tất sẽ đối đãi nàng như châu như bảo.”

Nhìn biểu tình một bộ mê đắm của y, Hùng Miêu Nhi tức giận quát lớn: “Vương Liên Hoa, ngươi sẽ không thể sống yên ổn đâu.”

Vương Liên Hoa cười trêu nói: “Miêu nhi ghen tị?”

Mặt Hùng Miêu Nhi đanh lại, hét lớn: “Nếu không có Lam cô nương, chúng ta sao có thể tìm được các người, người vậy mà còn nói những lời khinh bạc như thế với nàng.”

Vương Liên Hoa vương tay như kẻ trộm, làm bộ như muốn sờ mặt thiếu nữ: “Nếu là ân nhân cứu mạng, ta liền lấy thân báo đáp, cô nương thấy thế nào?”

Lam Tuyết thất kinh lui ra sau, ngay cả đầu cũng không dám nâng lên.

Hùng Miêu Nhi cả giận nhảy dựng lên nói: “Vương Liên Hoa, nếu ngươi còn tái làm càn, ta sẽ đem ngươi....”

Mới nói một nửa, đột nhiên âm thanh im bặt, thân mình lay động vài cái, ngã xuống mặt đất, cú ngã này như mở đầu, hợp theo là vài thiếu lâm tăng lữ đều ngã trái ngã phải.

Thẩm Lăng kinh hãi: “Sao lại... “

Lời vừa nói ra, liền đầu văng mắt hoa, cả người một chút khí lực cũng không có.

Vương Liên Hoa sớm đã không có tâm tình trêu ghẹo, sắc mặt hoảng hốt: “Thập Hương Nhuyễn Cốt Tán!”
“Vương công tử đã đoán đúng.”

Người nói chuyện, dĩ nhiên là Lam Tuyết, nàng ngưỡng mặt lên, khuôn mặt tràn ngập ý cười đắc ý: “Không biết tư vị trúng độc, Vương công tử có cảm thấy dễ chịu không?”

Vương Liên Hoa vận khí chống độc, làm sao có khí lực mà nói cái gì.

“Người...người sao có thể hạ độc?” Nếu độc ở bên trong thức ăn, tuyệt đối không có khả năng không phát hiện được.

Thấy Lam Tuyết chỉ chỉ đồng lúa, y cười ha hả: “Hảo, hảo, hảo phương pháp.”

Chu Thất Thất vô lực hô: “Lam cô nương, ngươi vì cái gì phải... Phải...”

“Bởi vì nàng là muội muội của ta.”

Đường Thiên Hàng nhàn nhã từ một nơi bí mật đi ra, một thân ô hắc giống như dung làm một thể với bóng đêm.

Thẩm Lăng nhất thời hiểu được.

Trách không được một thiếu nữ lại có thể tương kiến cùng Hùng Miêu Nhi cùng Chu Thất Thất, cùn tiến sa mạc, trách không được từ lần đó về sau không thấy Đường Thiên Hàng xuất hiện, nguyên lai hắn đã sớm tình hảo kẻ hoạch!

Lam Tuyết đi qua, nói nhỏ vào tai Đường Thiên Hàng, lập tức làm cho hắn thay đổi sắc mặt.
“Thần Uy đại pháo bị hủy?!”

25. Chương 25

Trời thực đen, Đường Thiên Hàng cũng thực đen.

Vốn chỉ có y phục hắn màu đen, nhưng hiện tại mặt của hắn cũng bắt đầu trở đen như bộ y phục hắn mặc.
Đen như âm sát.

Vương Liên Hoa đột nhiên cảm thấy rất buồn cười.

Người này rất giỏi về mưu kế tính toán, thế nhưng vẫn đi chậm một con cờ, nhìn vẻ mặt hắn hiện tại, rất giống bị nuốt phải một đồng ruồi bọ.

Cho nên y không chút khách khí cười ha hả, cho dù y được tam hỉ lâm môn cũng chưa chắc có thể cười vui vẻ được như hiện tại.

Đường Thiên Hàng lạnh lùng nhìn y, nói: “Vương công tử cảm thấy ta rất buồn cười phải không?”

Vương Liên Hoa thực vui vẻ đáp: “Đúng vậy.”

Đường Thiên Hàng rút kiếm, huy mấy đường trong không trung rồi dừng lại thu về, chuôi kiếm dĩ nhiên mang theo vết máu.

Hai tầng lầu trẻ tuổi la lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Giả Thích kêu to: “Giác Hải! Giác Minh!”

Đường Thiên Hàng cười lạnh nói: “Như thế Vương công tử có còn cảm thấy buồn cười không?”

Vương Liên Hoa nheo mắt, nhàn nhã nói: “Hòa thượng kia cùng ta nửa điểm quan hệ cũng không có, người muốn giết liền giết.”

“Hảo!”

Đường Thiên Hàng lại huy kiếm, một bãi máu tươi vung vãi đầy đất, thấm dần vào lớp cát trên sa mạc.

“Người tên ác ma này?”

Giả Thích nhìn thấy lại có thêm hai đệ tử của mình trúng độc thủ, nổi giận nói.

Đường Thiên Hàng đưa ánh mắt nhìn qua chỗ Chu Thất Thất, Hùng Miêu Nhi, sắc mặt hơi chuyển: “Nguyên bản ta muốn bắt nhóm các người để áp chế Thảm Lãng, hiện tại xem ra không cần. Nếu nửa điểm tác dụng cũng không có, lưu các người làm gì.”

Dứt lời, liền đưa kiếm chỉ hướng Chu Thất Thất, hơi hơi nghiêng đầu nhìn Vương Liên Hoa nói: “Vương công tử, nghe nói trước kia từng khổ luyện Thảm phu nhân nhưng lại không có kết quả, hôm nay ta lấy mạng của nàng, thay người báo thù xưa, người nói xem có được hay không?”

Chu Thất Thất lui ra sau người Thảm Lãng, hoảng sợ nhìn Vương Liên Hoa.

Vương Liên Hoa tà tà liếc nhìn, nhưng không đem tầm mắt đặt trên người Thảm Lãng.

Thảm Lãng tự nhiên là tiến lên che trước người Chu Thất Thất.

Kiếm kia liền đâm ngay ngực hắn.

Đường Thiên Hàng cười lạnh.

Giết người với hắn mà nói, cùng cắt rau không chút khác biệt.

Mạng người mà thôi, bất quá chỉ là chuyện vặt, giết chết bóp chết, với chuyện này nửa điểm thương hại hắn cũng không có.

Kiểm hướng phía trước đâm sâu thêm một tấc.

Hùng Miêu Nhi hô to: “Muốn giết cứ giết ta, tha cho bọn họ một mạng.”

Đường Thiên Hàng nghe thấy, muỗi kiếm đã muốn nằm gọn trong thân thể Thẩm Lăng.

Máu, theo thân kiếm chảy ra, nhỏ xuống đất từng giọt.

Chu Thất Thất khóc hô: “Thẩm Lăng, người tránh ra, người tránh ra a.”

Thẩm Lăng đương nhiên sẽ không tránh ra.

Hắn đương nhiên phải che chắn cho thê tử.

Kiểm lại tiến thêm, trong mắt Đường Thiên Hàng lóe ra hào quang thị huyết cùng hưng phấn.

Giết người phải từ từ, chỉ làm gọn một đao, kia chẳng còn gì là lạc thú nữa.

Bộ dáng con người giãy giụa thống khổ trước vực thẳm của cái chết, chẳng phải so với một đao tất sát hảo ngoạn hơn sao?

Giả Thích gọi to: “Thẩm đại hiệp!”

Hùng Miêu Nhi cũng gào to: “Thẩm Lăng!”

Thẩm Lăng tựa hồ cảm giác được mũi kiếm lạnh băng kia đã muốn đâm tới tim của mình.

Hắn thấy được đôi mắt của Vương Liên Hoa.

Gần như vậy, lại vừa xa như vậy.

Nếu có thể, rất muốn tới gần y, sau đó nói với y: “Nếu có kiếp sau, ta vẫn nguyện ý cùng người tương ngộ.”

Nhưng hắn không thể, ngay cả nửa bước chân cũng không thể nhấc lên.

Nếu cứ chết đi như vậy, tâm này có lẽ sẽ không tái cảm nhận được đau đớn đi?

Đang lúc mông lung, hắn giống như nghe được Vương Liên Hoa hô to.

“Dừng tay!”

Trước ngực một trận đau đớn, ý thức bỗng khôi phục lại.

Đường Thiên Hàng thu kiếm về, quay đầu nhìn Vương Liên Hoa.

Chợt nghe y nói tiếp: “Thả bọn họ, ta đi theo người.”

Đường Thiên Hàng cười to: “Cho dù ta giết sạch bọn họ, người cũng phải đi cùng ta. Chuyện mua bán này, không có lợi ích gì a, Vương công tử.”

Vương Liên Hoa nhìn chằm chằm hắn nói: “Người muốn thần uy đại pháo, không phải sao?”

Đường Thiên Hàng nói: “Đúng vậy, chỉ là không còn ai có thể đoạt được nó nữa.”

Vương Liên Hoa lạnh lùng nói: “Ta có thể làm ra một khẩu y như đức.”

Nhất ngữ vừa xuất, mọi người đều ngốc lảng.

Đường Thiên Hàng hoài nghi nói: “Thật sao?”

Vương Liên Hoa cười lạnh nói: “Trên đời này, bất cứ thứ gì từng bị ta chạm qua, sẽ không có không làm được.”

Không ai sẽ hoài nghi những lời này, giống như sẽ không ai đi hoài nghi kiếm thuật của Thẩm Lăng.

Đường Thiên Hàng ngửa mặt lên trời cười ha hả.

“Vương công tử, người thực sự đã nhắc nhở ta. Hay lắm, quả nhiên hay lắm a.”

Tiếng cười đột nhiên ngừng lại, nói: “Hảo, hôm nay ta liền tha cho tánh mạng của bọn họ. Bất quá...”

Hắn đưa tay nâng cằm Vương Liên Hoa lên, cười *** đàng: “Vương công tử người, từ nay về sau liền thuộc về ta.”

Dứt lời, hay tay giơ ra, ôm ngang hông Vương Liên Hoa.

“Người làm cái gì!” Vương Liên Hoa hồn hển quất, bất đắc dĩ cả người đều không có nửa phần khí lực, giãy giụa căn bản không thoát được.

Đường Thiên Hàng dễ dàng ôm y, trên mặt lộ ra nụ cười khinh bạc.

“Đương nhiên mang người đi rồi, Vương đại công tử.”

Thẩm Lăng chống thân thể bị thương gượng đứng dậy, lay động vài cái, nhưng vẫn có thể đứng vững vàng trên chân, thân thể nhiễm ướm máu tươi chằng lại Đường Thiên Hàng, vẻ bi tráng nghiêm nghị nói không nên lời.

Hắn chỉ nhìn chằm chằm Vương Liên Hoa.

Ánh mắt đau lòng, giống như muốn tích huyết.

Đường Thiên Hàng khinh miệt nhìn hắn, nói: “Thẩm Lăng, người muốn ngăn ta?”

Chu Thất Thất giữ chặt tay hắn, kêu lên: “Thẩm Lăng, Thẩm Lăng, Thanh nhi còn ở nhà chờ chúng ta về...”

Ở trong lòng nàng, một trăm Vương Liên Hoa cũng không quan trọng bằng Thẩm Lăng. Tên ác ma kia đi với ai, muốn làm cái gì đều hảo, nàng chỉ cần Thẩm Lăng bình an, chỉ cần Thẩm Lăng còn sống.

Nghe xong một câu kia, ánh mắt Thẩm Lăng nhất thời ảm đạm xuống.

Hắn không thể chết được, hắn ngay cả chết cũng không có tư cách.

Trong mắt Vương Liên Hoa có một mặt cười tàn khốc, giống như một phen lợi kiếm, đâm vào lòng Thẩm Lăng.

Lam Tuyết đi tới nói: “Đại ca, trời sắp sáng.”

Đường Thiên Hàng nhìn nhìn sắc trời, gật đầu nói: “Chúng ta đi.”

Chỉ bỏ lại một câu “Chỉ mong sau sẽ không gặp lại nữa” liền dẫn Lam Tuyết nghênh ngang đi.

Trước khi mất đi ý thức, Thẩm Lăng chỉ nhìn thấy ánh mắt cuối cùng mà Vương Liên Hoa lưu lại.

Bi nhiên, quyết tuyệt.

Thập Hương Nhuyễn Cốt Tán độc tính tuy mạnh, nhưng dược liệu chỉ kéo dài ba canh giờ.

Sắc trời dần sáng, Giả Thích cùng Hùng Miêu Nhi khôi phục thể lực đầu tiên.

Thẩm Lăng trọng thương hôn mê, hai người trước đưa hắn vào trong trướng, dùng kim sang được bôi lên miệng vết thương. Chu Thất Thất lắc lư thân mình đi vào trong trướng, thanh thanh khóc nức nở: “Đại ca, Thẩm Lăng thế nào?”

Hùng Miêu Nhi đỡ nàng ngồi xuống, nói: “Hoàn hảo chưa thương đến yếu hại, chỉ bị mất máu thôi, cũng không ảnh hưởng tới tánh mạng.”

Chu Thất Thất bỏ nhào vào trước giường, cầm tay hắn, trong lòng vừa đau vừa vội, nước mắt không còn đình chỉ được rơi xuống.

Giả Thích bị thống khó nhịn, nói: “Không nghĩ tới người này lại ngoan độc như thế.”

Hùng Miêu Nhi thở dài: “Nếu không phải có Vương Liên Hoa, chúng ta chỉ sợ...”

Giả Thích cả giận nói: “Hắn trợ tên yêu nhân kia chế tạo Thần uy đại pháo, giết hại chúng sinh thiên hạ, chẳng lẽ còn phải cảm kích hắn sao?”

Niên kỉ mặc dù cao, nhưng tính tình luôn luôn cực nóng nảy, ghét ác như cừu (kẻ thù), trước kia không quan tâm Vương Liên Hoa, hiện tại lại chính tai nghe được y trợ cho Đường Thiên Hàng nguy hại trung nguyên vô lâm, tự nhiên phi thường phần nộ. (Liên: hừ hừ, lão già, hăng quá coi chừng tăng xông, không có Hoa Hoa người nghĩ người còn mạng mà phần nộ sao, hừ hừ)

Nguyên bản nghĩ muốn sau khi trở lại trung nguyên đem chân tướng chuyện này kể rõ một phen, tái lấy địa vị thiếu lâm tự vì Thảm Lãng chủ trì công đạo, coi như chấm dứt tai ương này. Hiện tại xem ra, hạo kiếp vẫn là khó tránh khỏi a.

Người xuất gia lấy từ bi làm chân lý, nhưng vì thiên hạ sinh linh, Vương Liên Hoa há có thể không chết sao?

Thấy Thảm Lãng không còn đáng ngại, lại đau lòng bốn đồ đệ của mình, nhân tiện nói: “Hùng đại hiệp, Thảm phu nhân, hai người hiện giờ nên ly khai sao mặc, sau này không biết còn nâng lên *** phong huyết vũ gì, ta cần gấp gáp về Thiếu Lâm tự, hướng phương trượng đại sư báo cáo, để các môn phái trong giang hồ kịp có đối sách, dĩ sách vẹn toàn(nôm na là có đối sách vẹn toàn).”

Hùng Miêu Nhi tái lỗ mãn cũng hiểu được tính nghiêm trọng của tình thế hiện nay, gật đầu nói: “Thần uy đại pháo kia cũng không phải có thể hoàn thành trong một sớm một chiều, chúng ta còn có thời gian chuẩn bị. Đại sư, nếu có địa phương cần chúng ta hỗ trợ, cứ việc mở miệng.”

Giả Thích niệm a di đà phật, nói: “Chỉ mong lần này có thể hóa hiểm thành lành.”

Ánh mắt Chu Thất Thất phức tạp nhìn Thảm Lãng.

Mạng của người trong thiên hạ là mạng, chẳng lẽ mạng Thảm Lãng không là mạng sao?

Vì cái gọi là chính nghĩa kia mà hắn suýt nữa bỏ mạng nha!

Không, tuyệt không.

Lần này, tuyệt không để cho Thảm Lãng dính dáng tới thị phi nữa!

26. Chương 26

Khi Thảm Lãng tỉnh lại đã là chuyện của hai ngày sau.

Thứ đầu tiên hắn thấy sau khi tỉnh dậy chính là Chu Thất Thất đang nằm sát bên cạnh mình.

Chân mày nhíu chặt, tựa hồ cả trong lúc ngủ cũng chưa từng giãn ra.

Nàng gầy hơn.

Khuôn mặt nguyên bản thủy nhuận, hiện tại thể nhưng trở nên tái nhợt.

Đưa tay đỡ thân mình ngồi dậy, lấy mền đắp lên người nàng, dời chân nhẹ nhàng đi ra khỏi doanh trướng.

Gió đêm lạnh thấu xương, ánh trăng thanh minh.

Hùng Miêu Nhi đang ôm vò rượu ngồi trên xe ngựa, nhìn thấy Thảm Lãng đi ra liền bị dọa ngồi thẳng dậy.
” Thảm Lãng, người tỉnh rồi!”

Thảm Lãng một bên đi tới chỗ hắn, một bên vừa cười vừa nói: “Làm Miêu Nhi người lo lắng rồi.”

Hùng Miêu Nhi làm bộ như muốn nắm lấy một cái, chợt nhớ tới thương thế tại ngực của hắn, nhanh chóng thu tay lại, rống lên: “Người đã gây sức ép cho chúng ta hai ngày rồi, nếu cứ tiếp tục bất tỉnh như thế, phỏng chừng Chu Thất Thất sẽ khóc tới mù luôn.”

Thẩm Lăng cúi đầu nói: “Hai ngày? Nguyên lai đã hai ngày ...”

Hùng Miêu Nhi đáp: “Đúng vậy a, ban đầu là một đám người cùng ở đây chờ người tỉnh, nhưng hiện tại chỉ còn lại ba chúng ta.”

Thẩm Lăng nhìn nhìn khắp nơi, hơi: “Giả Thích đại sư đi rồi?”

Hùng Miêu Nhi gật đầu nói: “Hắn lo lắng Vương Liên Hoa cùng Đường Thiên Hàng liên thủ gây họa cho Trung Nguyên, nên vội vàng chạy về.”

Thẩm Lăng lẩm bẩm nói: “Việc này cũng không thể trách hắn...”

Hùng Miêu Nhi nghi hoặc nói: “Ai? Vương Liên Hoa?”

Thẩm Lăng cười cười, không lên tiếng, chậm rãi ngồi xuống bên đống lửa.

Cùng là ánh trăng thanh lương này, cũng là một bầu trời đêm yên lặng như vậy, người thiếu niên cao ngạo kia đứng đó, bạch y phiêu phù trong gió, tựa như ánh trăng chiếu vào mặt cát, lạnh lẽo tới cực điểm.

Chỉ là nhẹ nhàng tựa vào trong lòng hắn, bả vai gầy nhỏ như vậy, làm cho hắn sao cũng thể nhẫn được.

Y luôn luôn cao ngạo, cao ngạo tới cực hạn, một mực muốn bảo hộ tính mạng của hắn, cam nguyện chịu sự vũ nhục của Đường Thiên Hàng.

Tâm như bị bóp chặt, đau.

Một đường liều mạng che chở cho y, đến tận cùng là vì cái gì? (Liên: chỗ này chữ ‘hắn’ ta không biết là nói tới ai, có ai biết chỉ ta với)

Vì sao vừa nghĩ tới ánh mắt trước khi y rời đi, tâm liền đau giống như bị người đập vỡ vụn.

Thật sự có thể mặc kệ y sao?

Thẩm Lăng cúi đầu nhìn tay mình, nắm chặt, lại duỗi ra.

Kiểm không có.

Vết thương chưa lành.

Chân mày của hắn dần dần nhăn lại.

Nếu...

Nếu có thể...

” Thẩm Lăng, ngươi làm sao vậy?”

Hùng Miêu Nhi đưa hũ rượu đến trước mặt hắn, “Muốn uống một chút không?”

Rượu a, rượu là thứ tốt.

Một đường đi chỉ lo tìm đường sống trong chỗ chết, ngay cả tư vị của rượu cũng đã quên mất.

Thẩm Lăng đưa tay đón, ngửa đầu uống, bụng trống rỗng bỗng chốc tràn ngập chất lỏng cay độc, lập tức dâng lên cảm giác thiêu đốt kịch liệt, khiến hắn phải ho khụ khụ vài tiếng.

Hùng Miêu Nhi thấy hắn như thế, liền dọt về, hô: “Thương trên người ngươi không nhẹ, nếu uống như vậy, Chu Thất Thất nhất định sẽ làm thịt ta.”

Thẩm Lăng nhếch miệng nhìn hắn, nằm ngửa ra mặt đất đầy cát.

Bầu trời đêm rộng lớn, chỉ có một vòng trăng sáng.

Ánh sáng trắng trong trời chói lòa, thế nhưng khiến nhân gian càng thêm cảm giác tịch mịch?

Hơi hơi liếc mắt nhìn thoáng qua Hùng Miêu Nhi, hắn ngồi bên đống lửa một mình uống rượu.

“Miêu Nhi, cảm ơn ngươi.”

Hùng Miêu Nhi sững sốt, tay nâng bình rượu ngừng lại, ngạc nhiên nói: “Không đầu không đuôi, cảm tạ ta làm chi?”

Thẩm Lăng cười nói: “Một đường này, ít nhiều có người làm bạn cùng Thất Thất.”

Hùng Miêu Nhi vỗ cát la lên: “Thẩm Lăng, người sao lại khách khí thế, Thất Thất là muội tử ta, người là huynh đệ ta, người trong nhà sao lại dùng cái từ cảm tạ này.”

Thẩm Lăng nói: “Mấy ngày nay làm khổ các người rồi.”

Hùng Miêu Nhi thở dài: “Khổ chính là Thất Thất, nàng vì người lo lắng sợ hãi, ăn không ngon ngủ không yên, mới mấy ngày đã ốm đi vài vòng.”

Thẩm Lăng cúi đầu nói: “Ta biết.”

Hùng Miêu Nhi quan sát hắn nói: “Thẩm Lăng, người không thể lại rời đi nàng.”

Thẩm Lăng trầm mặc, không nói gì.

Đây là giang hồ.

Có một chút chuyện, không nên làm, lại không thể không làm.

Sinh lộ là sống, tử lộ là chết.

Thẩm Lăng nghĩ, nếu như mình rời đi, có lẽ chính là một tử lộ.

Tiếp qua mấy ngày, thương thế của Thẩm Lăng dần dần khôi phục.

Chu Thất Thất có vẻ đặc biệt cao hứng, càng tiếp cận trần nhỏ, tươi cười của nàng lại càng long lanh.

Nơi sa mạc ăn tươi nuốt sống này, nặng nề tới nỗi làm nàng muốn nổi điên.

Nước cùng lương thực đều đủ, cứ cái đà này, ngày mai là có thể tới được nơi có người sống.

Buổi tối, khi hạ trại, nàng mừng rỡ như đứa nhỏ được mặc đồ mới vào dịp lễ mừng năm mới.

” Thẩm Lăng, chờ khi chúng ta về Nhân Nghĩa sơn trang, liền mang theo Thanh Nhi rời đi trung nguyên, được không?”

Thẩm Lăng bị lời của nàng làm cho kinh ngạc: “Rời đi Trung Nguyên?”

Chu Thất Thất mãnh liệt gật đầu nói: “Rời đi Trung Nguyên, không bao giờ quan tâm ân oán trên giang hồ nữa, chỉ một nhà chúng ta, vĩnh viễn cùng một chỗ.”

Hùng Miêu Nhi bất mãn nói: “Uy uy, các người đều đi rồi, để lại một mình ta sao.”

Chu Thất Thất cười khê nhè hắn, nháy mắt vài cái: “Đại ca đương nhiên phải đi cùng chúng ta. Không có người, ai chọc cười Thanh Nhi đây a.”

Hùng Miêu Nhi cười to: “Hảo hảo hảo, chủ ý này không tồi. Mọi người đều nói hải ngoại có tiên sơn, trên núi có tiên nhân trường sinh bất lão, chuyến này chúng ta đi không chừng còn có thể ăn được tiên quả của tiên nhân, có khi còn được trường sinh bất lão ni.”

Chu Thất Thất cười duyên nói: “Đại ca nghĩ thật hảo. Bất quá tìm một hải đảo sống tiêu dao qua ngày, chẳng phải cũng như thần tiên sao?”

Hùng Miêu Nhi lớn tiếng hứa theo: “Đúng vậy đúng vậy.”

Chu Thất Thất nhìn Thẩm Lăng bằng ánh mắt chờ mong: “Thẩm Lăng, người thấy được không?”

Thẩm Lăng chỉ cười, không nói gì.

Chu Thất Thất nghĩ rằng hắn chấp nhận, vui vẻ nói: “Chờ chúng ta trở lại Nhân Nghĩa sơn trang, để cha giúp chúng ta tìm mua một chiếc thuyền, chuẩn bị tốt xong liền lập tức rời bến, đem giang hồ thị thị phi phi đều ném đi, về sau vĩnh viễn không trở lại!”

Nàng vừa nói, vừa hoa chân múa tay, thần tình hưng phấn.

Thẩm Lăng nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu, giống như ánh trăng, lại mật lộ ra một tia lạc tịch. (lạc: thất lạc, tịch: tịch mịch)

Trừ bỏ trầm mặc, hắn không biết còn có thể làm cái gì.

Đêm dài.

Không trăng.

Thẩm Lăng chui ra doanh trướng.

Gió rất nhẹ, cước bộ hắn càng nhẹ hơn.

Hùng Miêu Nhi dựa vào xe ngựa vù vù ngủ, trong lúc ngủ mơ còn không quên chép chép miệng. (giống như ngủ mơ thấy mình đang ăn)

Thẩm Lăng bật cười, thay hắn đắp hảo chăn.

Xoay người nhìn màn trướng.

Chu Thất Thất ở bên trong.

Nàng ngủ rất say, có lẽ là đang mộng đẹp, khóe miệng còn mang theo tia cười yếu ớt.

Thẩm Lăng đứng trước mặt nàng hồi lâu.

Nàng đích thực gây đi nhiều, mấy ngày đường bôn ba, làm cho mi mục của nàng đều lộ vẻ mệt mỏi.

Sẽ trách hắn đi?

Không cáo biệt một câu liền rời đi.

Hắn cười, nụ cười đầy bất đắc dĩ, cúi người đem tờ giấy đặt bên giường.

Thất Thất, thực xin lỗi...

Nếu ta có thể sống, ta nhất định sẽ quay về tìm ngươi, đến lúc đó ta liền cùng ngươi rời đi trung nguyên, mặc kệ là đi đâu, đều sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Nắm chặt kiếm trong tay, xoay người rời đi.

—— nếu.

—— nếu có thể, hy vọng có thể dùng hai tay này, bảo hộ y thêm lần cuối cùng.

27. Chương 27

Xe ngựa thực rách nát.

Vài mảnh màu xanh thêu bạch hoa, giá gỗ khô cứng thô ráp, hơn nữa nếu không nhìn kỹ còn tưởng rằng con ngựa rất gầy đang kéo xe kia là con la.

Trục xe ma sát, một đường kêu chi dát mà đi.

Khô đàng lão thụ hôn nha, cổ đạo tây phong sáu mã.

(câu thơ này trong bài thơ Thiên tịnh sa của Thu Tứ:

Khô đàng lão thụ hôn nha,

Tiểu kiều lưu thủy nhân gia,

Cổ đạo tây phong sáu mã.

Tịch dương tây hạ,

Đoạn trường nhân tại thiên nhai.

Dịch nghĩa:

Cây khô, cành cỗi, quạ chiều

Chiếc cầu nho nhỏ, nước reo bên nhà

Gió tây đường cũ ngựa già

Chiều buông, ruột đứt, người xa góc trời.

—lấy từ thivien.net/viewpoem.php?ID=1687—)

Vương Liên Hoa rất có ý cảnh nhớ tới hai câu thơ này.

Đường núi do đi nhanh nên xóc nảy nhiều, y hoài nghi chiếc xe ngựa cũ nát này có hay không sẽ lắc tới phân thành nhiều mảnh.

Một cái xe như thế này, cho dù ném lên giữa đường cái, cũng chẳng có ai thèm liếc mắt nhìn đến, nếu dùng để che dấu tai mắt của người khác thì quả thực là thứ vợ cùng tốt.

Trên xe có tổng cộng ba người.

Ngồi trong xe chính là Lam Tuyết cùng Vương Liên Hoa, người đánh xe là Đường Thiên Hàng.

Nếu không phải không thể động đây, một đường này cũng không tính là gian khổ, ít nhất trong xe cũng có mỹ nhân làm bạn.

Đường Thiên Hàng đi rất gấp gáp, trăng không lên không ngừng xe để nghỉ, trời vừa sáng liền bật người xuất phát.

Vương Liên Hoa biết hần đang lo chuyện gì.

Giả Thích trở về Thiếu lâm, Lôi Cương trở về triều đình, chuyện về bảo đồ tự nhiên sẽ được giải thích rành mạch, nhưng đồng thời dã tâm của hần cũng sẽ bị phơi ra ánh sáng. Thiên hạ không có bức tường nào không có kẽ hở, làm sao hần có thể bình an sau từng ấy việc? (chém a, không hiểu câu cuối)

Vương Liên Hoa đương nhiên không quan tâm mấy chuyện này.

Thân phận hiện tại của y là tù phạm, nhưng trên đời tuyệt đối không có tù phạm nào tự tại hơn y cả.

Y tựa như một lữ nhân đang bôn ba đường xa, an an ổn ổn ngồi trong một cái xe ngựa rách nát không chút phù hợp với khí chất của y.

Bạch y tựa tuyết, vẻ mặt thản nhiên, vẫn một bộ dạng công tử Lạc Dương tôn quý như cũ.

Bất quá đến buổi tối, tựa hồ mọi thứ đều không còn vui vẻ nữa.

— không có người nam nhân nào thích bị một người nam nhân khác ôm ra ôm vào cả.

Y vô số lần châm chọc khiêu khích hần, cuối cùng chấm dứt trong thất bại, Vương Liên Hoa cuối cùng phát hiện im miệng không nói gì mới là lựa chọn thông minh nhất.

Cho nên đêm nay như bình thường, khi y bị Đường Thiên Hàng ôm ra khỏi xe ngựa, mí mắt của y một chút cũng không nhất lên.

Điều này làm Đường Thiên Hàng có chút không quen, nên hần liền hỏi: “Vương công tử đêm nay sao lại không mắng tại hạ?” (Liên: người bị M? ân?)

Vương Liên Hoa cười tủm tỉm nói: “Nguyên lai các hạ trời sinh mệnh tiện, thích bị người mắng.”

Đường Thiên Hàng đặt y lên mặt đất, ngón tay nâng cằm y lên, ngả ngón nói: “Thanh âm Vương công tử dễ nghe như vậy, mặc dù là mắng chửi người cũng so với nhạc tiên hay hơn gấp trăm lần.”

Vương Liên Hoa thề, chờ tới ngày y khôi phục được tự do nhất định sẽ chém cho người này ba trăm sáu mươi đao, mỗi cái miệng vết thương đều ném cho vài con kiến quật lý (chả biết kiến gì), làm cho hắn muốn sống không được muốn chết không xong!

Đêm nay ăn ngủ vẫn như những ngày trước.

Khách *** là nơi đông người nhiều thị phi, Đường Thiên Hàng cẩn thận như vậy, tự nhiên sẽ không đi mạo hiểm, dã ngoại vừa trống trải lại yên tĩnh, nếu có chút gió thổi cỏ lay cũng có thể cảm nhận được, ngược lại lại có cảm giác an toàn hơn nhiều.

Đun một nồi canh thịt trên ngọn lửa đỏ hồng, hương khí phiêu khởi nồng đậm không gian.

Tay bị trói buộc cả ngày của Vương Liên Hoa rốt cục cũng được tự do trong giây lát.

Thấy Lam Tuyết bưng chén canh qua chỗ mình, y liền lộ ra nụ cười cực kỳ dụ nhân, nói: “Tay ta tê rần rồi, không bằng Tuyết cô nường đến uy ta đi.”

Ánh trăng khinh bạc, thản nhiên trải một lớp bàng bạc lên người y, lộ ra khuôn mặt trắng nõn *** tể sáng bóng, khóe mắt hơi hơi nổi lên vẻ phong lưu cột nhả, Lam Tuyết bị y nhìn như vậy lập tức đỏ mặt.

Vương Liên Hoa cười tươi như hoa: “Cô nường tuyệt sắc như thế,, nếu có thể gặp nhau sớm vài năm, tại hạ nhất định sẽ thú người làm thê tử, thiên hạ nhược thủy ba nghìn, chỉ thủ cô nường nhất biểu nhi ả.” (Tức thiên hạ ba nghìn nữ nhân, tại hạ chỉ cần một mình cô nường mà thôi)

Tuy nói nội lực bị phong bế, cả người không có chút khí lực, nhưng công phu mềm mại vẫn là thượng thừa, Vương Liên Hoa là tay tình trường già đời, đối tâm tư nữ nhân, một câu nói ra rất là thành khẩn, chứa đầy hận ý vì tương ngộ chậm trễ. Lam Tuyết chung quy chỉ là một thiếu nữ chưa rõ chuyện đời, bị công tử văn nhã khen ngợi như thế, tự nhiên trong lòng nhảy nhót không thôi, đem chén đưa đến trước mặt y, mặt đỏ bừng chạy đi xa.

Đường Thiên Hàng cười lạnh nói: “Vương công tử thân hãm hiểm cảnh, nhưng vẫn không quên phong hoa tuyết nguyệt.”

Vương Liên Hoa uống một hớp canh nóng, chậm rì rì nói: “So với đường do Đường công tử chọn vẫn hảo hơn.”(đường ở đây nó gần nghĩa với con đường đời)

Đường Thiên Hàng cũng không nổi giận, thản nhiên nói:”Muốn đoạt gì về tay mình, đương nhiên phải đi.”

Vương Liên Hoa châm chọc nói: “Người chẳng lẽ không biết Vương Liên Hoa là tên lừa đảo nhất thế gian này sao?”

Đường Thiên Hàng cười ha ha vài tiếng: “Ta tự nhiên biết rõ, bắt quá... “Cầm lấy tay Vương Liên Hoa, thanh âm y tối, “Tay này chẳng phải là đôi tay *** xảo nhất thế gian sao, đúng không, Liên Hoa?”

Hai chữ cuối cùng vừa ra miệng, liền khiến cả người Vương Liên Hoa nổi lên từng tảng da gà, ghê tởm đến độ y hận không thể đem xương cốt xuống tắm rửa một lần.

Đường Thiên Hàng cười cười nhìn y: “Ta đã nghĩ ra hơn trăm loại phương pháp có thể khiến người mở miệng, mỗi một loại đều có thể khiến người cả đời khó quên.”

Ngón tay lướt qua mặt y, dừng lại ở cằm y, nhẹ nhàng nâng lên, trong mắt lộ rõ vẻ cột nhả. Vương Liên Hoa hận không thể đưa tay móc đi đôi mắt của hắn hung hăng giẫm lên nó mấy phát, tiếc rằng cả người vô lực, mà ngay cả khí lực đẩy tay hắn ra cũng không có.

Phần nộ nơi đáy mắt y giống như hai ngọn hỏa thiêu đốt, biểu tình trên mặt lại lãnh tĩnh như băng sương.

Đường Thiên Hàng tiến sát người y, cúi đầu hỏi: “Liên Hoa là đang muốn biết ta sẽ dùng phương pháp gì sao?”

Vương Liên Hoa cười lạnh nói: “Biện pháp của các hạ, tự nhiên không phải thứ người thường có thể nghĩ ra.”

Sắc mặt Đường Thiên Hàng không chút thay đổi, ý ngả ngón trong mắt càng sâu: “Phân tình của người cho Thẩm Lăng, thật làm cho ta ghen tị. Bất quá vị Thẩm đại hiệp kia, hiện tại chỉ sợ đang cùng kiểu thê

vu sơn vân vũ, lam sao còn có thời gian quản sống chết của Vương công tử? Đợi khi chúng ta về đảo, trong thiên hạ sẽ không còn người nào có thể tìm được người nữa, người vĩnh viễn sẽ thuộc về ta, vĩnh viễn.”

Hắn cố ý nhấn mạnh hai từ cuối, sau đó thực vừa lòng nhìn thấy vẻ sợ hãi chợt lóe qua trong mắt Vương Liên Hoa.

“Huống hồ, Thẩm Lăng đã chết”

Thân thể Vương Liên Hoa chấn động.

Đường Thiên Hàng đột nhiên hỏi: “Liên Hoa có biết chuyện gì có thể biến một vị anh hùng thành cẩu hùng rứt đuôi không?” Thấy Vương Liên Hoa không có chút phản ứng, hắn cố tình nói tiếp: “Tịch mịch sao? Không phải, tịch mịch sẽ chỉ làm *** thần anh hùng sa sút, làm cho anh hùng mất đi ý chí chiến đấu chính là nữ nhân, là ái tình. Ngay từ đầu Thẩm Lăng đã phải chịu cảnh đó, bởi Chu Thát Thát chính là mộ anh hùng của hắn!”(trích từ câu nữ nhân là mộ chôn anh hùng, vì anh hùng không qua nổi ái nữ nhân)

Hắn nhìn chằm chằm Vương Liên Hoa, giống như đang nhìn một con mồi không lực phản kháng: “Một nam nhân *** thần sa sút không có ý chí chiến đấu, cho dù còn sống thì có khác gì đã chết?”

Chu Thát Thát rất mỉa mai.

Chu Thát Thát rất khả ái.

Chu Thát Thát rất thiện lương.

Chu Thát Thát rất dũng cảm.

Nhưng, Chu Thát Thát không hiểu Thẩm Lăng.

Nàng sẽ trở thành gông xiềng giam cầm điều hâu, thẳng tới ngày đôi cánh kia không còn có thể dang ra bay lượn.

Này, chính là trí mạng.

Đường Thiên Hàng cười to.

” Thiên hạ cùng người, đều đã là của ta!!”

Gió núi thổi vi vu, tiếng cười cuồng vọng vờn quanh quanh quẩn, nói không nên lời tiêm lệ.

28. Chương 28

Vương Liên Hoa dứt khoát nhắm mắt lại.

Tim của y rất lạnh, rất giống vẻ mặt lạnh băng hiện tại của y.

Tịch mịch, bởi vì tịch mịch.

Ca múa nơi Vân Mộng các mừng cảnh thái bình, ôm vào ngực cơ thể nhuyễn ngọc ôn hương, đều không thể tiêu trừ đi sự tịch mịch bên trong tâm y.

Khi đó y sống mơ mơ màng màng, hai từ tịch mịch như giọt rượu lạnh băng chảy vào ngực, theo máu di động lan tràn khắp cơ thể, thẳng tới khi tàn phá toàn bộ thần kinh mới thôi.

Đó là loại đau gần như hít thở không thông.

Giống như bị người dùng ti bố tăng tăng quán quanh miệng và mũi, áp lực đến nỗi ngực muốn nổ tung.

Y phát hiện mình hoài niệm khoảng thời gian trước đó hơn là sự hưởng lạc hiện tại.

Trong trí nhớ có rất nhiều người, kí ức ủa về như nước lũ, cuối cùng chỉ dư âm lại một gương mặt.

Chỉ còn lại gương mặt mà mỗi khi y nhìn thấy đều hận không thể đem nó đánh thành đầu heo.

Y tự nói với mình, Vương Liên Hoa a Vương Liên Hoa, nếu không thể thắng được người này, chẳng phải một kiếp này đã sống uổng sao?

Y còn tự nói với mình, Vương Liên Hoa a Vương Liên Hoa, người nhất định phải đem người này dẫm nát dưới lòng bàn chân, dùng sức giẫm, thẳng tới khi hắn nhận thua mới thôi.

Cho nên, y đi, đi Nhân Nghĩa Sơn trang.

Y tự cấp mình lý do, mỗi một lý do đều khiến chính mình vừa lòng.

Thế nhưng hiện tại, y phát hiện, đó chỉ là lấy cớ.

Lý do duy nhất chỉ có một.

—— Vương Liên Hoa, tướng niệm Thẩm Lăng.

Đây là lý do mà cả đời y cũng sẽ không bao giờ thừa nhận!

Đêm đó ở sa mạc, gió lạnh, nguyệt hàn, thế nhưng vẫn không bằng giá bằng tim y.

Y cứu Thẩm Lăng, dùng tự do của chính mình, tôn nghiêm của chính mình, cứu lấy một mạng của Thẩm Lăng dưới kiếm của Đường Thiên Hàng.

Mà Thẩm Lăng, lại lựa chọn Chu Thất Thất.

Chẳng lẽ còn phải nuôi hy vọng hắn sẽ thay đổi ý định lựa chọn mình sao?

Sẽ không, đương nhiên sẽ không!

Không ai trọng tình cảm bằng Thẩm Lăng, không ai hiểu Thẩm Lăng hơn Vương Liên Hoa.

Ngay từ đầu, đây đã là một hồi tuyệt vọng, kết quả chỉ có hủy diệt.

Nếu như là hủy diệt Thẩm Lăng, không bằng hủy diệt Vương Liên Hoa.

Không ai sẽ vì Vương Liên Hoa mà chết tâm, không ai vì y rơi một giọt nước mắt.

Bởi vì, ta, Vương Liên Hoa, vẫn mãi chỉ cô đơn một mình.

Trước kia, hiện tại, tương lai, đều là như thế.

Thành Minh Châu tại tỉnh Chiết Giang.

Chỗ của nó là chỗ giao hội của Diêu Giang, Phụng Hóa Giang cùng Dũng Giang, trong có hồ nước, lân cận phía đông có sông, phía tây nam cũng có một con sông chảy vào thành. Nước sông, nước hồ, nước suối, nước biển tạo thành sự phồn vinh cho sự nghiệp thuyền đồ của Minh Châu ở khu Đông Nam. (khu đông nam gồm có Thượng Hải, Giang Tô, Chiết Giang, Phúc Kiến cùng Đài Loan)

Tứ Minh sơn là ngọn núi ở biên giới của Minh Châu, Phác trấn dưới chân núi là con đường duy nhất dẫn vào Minh Châu thành.

Thời điểm mặt trời lặn, Đường Thiên Hàng dừng xe ngựa ở trước một căn khách ***.

Khách *** thực huy hoàng, xe ngựa thực rách nát.

Nhưng chướng quây vừa thấy người tới, thiếu chút nữa cúi đầu đập lên mặt đất.

Đường Thiên Hàng theo thường lệ đem Vương Liên Hoa trong xe ôm ra, ngay cả mí mắt cũng không nâng, chỉ nói: “Phòng chuẩn bị tốt sao?”

Chướng quây cúi đầu khom lưng nói: “Đúng vậy đúng vậy, tiểu nhân đã phân phó hạ nhân quét dọn sạch sẽ.”

Đường Thiên Hàng thoáng gật đầu, lập tức hướng cánh cửa đi tới.

Chường quầy lau lau mồ hôi, trong lòng thở dài một hơi, thấy Lam Tuyết cầm theo tay nải, chạy nhanh đưa tay tiếp nhận.

“Tiểu thư, để ta phân phó phòng bếp làm điểm tâm cho ngài?”

Lam Tuyết nhú mi, nhìn thân ảnh hai người kia đi lên lầu, biến mất ở cửa phòng.

Chường quầy nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư, người chủ tử ôm trên tay có phải... “

Lam Tuyết liếc nhìn hắn, âm thanh lạnh lùng nói: “Cái đầu trên cổ người có phải không muốn nữa không?”

Chường quầy chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ xuống mặt đất.

“Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân không nên lẩm miệng, tiểu nhân...”

Lam Tuyết không quan tâm hắn, quay lưng đi vào khách ***.

Phòng hiển nhiên đã được đặc biệt bố trí qua.

Đệm chần, màn gấm, thậm chí là cái bàn trà, đều là thứ mới nhất.

Một tên người hầu mi thanh mục tú mang nước ấm đổ đầy mộc dục (thùng gỗ để tắm), vừa thấy Đường Thiên Hàng tiến vào, phác một tiếng liền quỳ xuống mặt đất.

Đường Thiên Hàng coi như không thấy, đem Vương Liên Hoa phong lên ghế.

Đưa tay thử nước ấm, cười nói: “Liên Hoa muốn tắm trước hay ăn gì trước?”

Một đường này cơ hồ đều là ăn ngủ dã ngoại, đều là “lấy trời làm mền, lấy đất làm giường”, điều này làm cho Vương Liên Hoa luôn luôn khiết phích (yêu sạch sẽ) cảm giác toàn thân không có một chỗ sạch sẽ, khi thấy một mộc dục đầy nước ấm, tự nhiên tâm ngứa kho nhện, ngoài miệng lại bình thản nói: “Tắm rửa.”

Đường Thiên Hàng cười khanh khách vươn tay về phía y, muốn giải khai y phục của y.

Vương Liên Hoa kinh hồ nói: “Người làm cái gì?”

Đường Thiên Hàng nói: “Đương nhiên là giúp người cởi y phục, tắm rửa.”

Vương Liên Hoa giận dữ, thiếu chút nữa lại mở miệng nguyên rửa, nhưng lại không muốn yếu thế trước mặt hắn, liền dè nặng thanh âm: “Không cần!”

Đường Thiên Hàng nhìn chằm chằm y, trong mắt tràn ngập hàm ý trêu đùa.

“Thập hương nhuyển cốt tán tuy không trí mạng, nhưng một đường này ngày nào người cũng ăn, độc tố tích trữ trong cơ thể, hiện tại chỉ sợ ngay cả đứng cũng đứng không nổi đi?”

Vương Liên Hoa oán hận trừng hắn.

Tắm mắt chuyển đi, nhìn đến thân thể tên hạ nhân đang run rẩy quỳ bên mộc dục.

“Hắn lưu lại, người đi.”

Đường Thiên Hàng theo ngón tay y nhìn thoáng qua, tên hạ nhân kia tựa hồ cảm giác được ánh mắt của hắn, càng run rẩy lợi hại hơn.

“Hảo, sẽ theo ý nguyện của người.” Chớp chớp mắt, khóe miệng hiện lên một tia âm ngoan không đổi, “Vừa lúc ta cũng cần xuất môn một chuyến.”

Vương Liên Hoa cười tươi như hoa: “Ta đây chúc Đường đại công tử vạn tiền xuyên tâm, đột tử đầu đường.”

Đường Thiên Hàng cư nhiên không bực bội, cười to nói: “Nhờ câu nói cát lợi của Vương công tử, ta chắc chắn sống vô cùng khoái hoạt.”

Dứt lời, đóng cửa rời đi.

Hắn đương nhiên sẽ không đột tử đầu đường.

Gian khách *** này, thậm chí toàn bộ trấn nhỏ, chỉ sợ tất cả đều nằm trong thế lực của hắn.

Vương Liên Hoa rất rõ ràng.

Nếu nguyên rửa có thể khiến người chết, Đường Thiên Hàng ít nhất phải chết tới mấy ngàn lần.

Thế nhưng hắn lại sống còn tốt hơn, chính mình thì ngược lại, bởi thập hương nhuyển cốt tán, đừng nói nội lực, ngay cả đi đường cũng là một vấn đề lớn.

Minh Châu thành ngay tại trước mắt

Y biết hắn tới Minh Châu thành để làm gì.

—— ngồi thuyền, rời bến.

Một khi ra biển, sẽ không còn ai trên đời còn có thể tìm ra y.

Nhưng, cho dù không ra biển sẽ có người đi tìm mình sao?

Không có, đương nhiên không có.

Ai sẽ đi quan tâm sinh tử của một đại ma đầu?

Thẩm Lăng sao?

Ha hả, Đường Thiên Hàng nói một câu rất đúng —— Thẩm Lăng đã chết, giống như Vương Liên Hoa cũng đã chết.

Thứ chết đi không phải sinh mệnh, là tự do.

Trầm mình trong dòng nước ấm áp thoải mái, hương khí tạo giác cao (bồ kết) nhẹ nhàng lan tỏa.

Vương Liên Hoa từ từ nhắm hai mắt lại tựa vào cạnh thùng, miễn cưỡng hỏi tên hạ nhân: “Người tên gì?”

Chờ giây lát, lại không nghe ai trả lời.

Hơi hơi mở mắt nhìn lại, chỉ thấy tên hạ nhân chỉ vào miệng không ngừng lắc đầu.

“Nguyên lai là người câm điếc.” Than nhẹ một tiếng, lại nói, “Tuổi còn nhỏ, thật là đáng tiếc.”

Tên hạ nhân ngẩn ra, ánh mắt ảm đạm, cúi đầu xuống.

Vương Liên Hoa ngạc nhiên nói: “Người có thể nghe được ta nói chuyện?”

Tên hạ nhân đưa tay về trong không trung vài vòng.

“Ta, gọi, Vân, Sinh.”

Vương Liên Hoa lẩm bẩm, nói: “Dạng dạng dã đường thu thủy mãn, dong dong vân sinh bạch âu phi, thật sự là tên rất hay.”

(Dạng dạng dã đường thu thủy mãn, dong dong vân sinh bạch âu phi: Mặt nước ao thu khẽ xao động, hải âu bay giữa trập trùng mây) (Liên: câu này ta tìm trên mạng không ra, hình như do tác giả bịa, tự dịch bừa vậy, ai biết chỉ với)

Thấy hắn đỏ mặt, Vương Liên Hoa cười khẽ vài tiếng.

Thiếu niên đơn thuần ngay thơ, thật rất giống đám mây trắng xóa một mảnh.

Không biết nói cũng tốt.

Sinh ra tại loạn thế, mầm tai vạ thường thường từ miệng mà ra.

Càng ít nói mới có thể sống lâu.

29. Chương 29

Khi Đường Thiên Hàng đẩy cửa tiến vào, Vân Sinh đang mặc y phục cho Vương Liên Hoa.

Cầm bào bạch sắc mộc mạc, màu của ánh trăng, nhìn rất bình thường, làm nền cho khuôn mặt nõn nà hơi phỉm hồng vì vừa tắm rửa xong.

Y nguyên bản mỉm cười, thùy mi nhìn Vân Sinh đang vì mình buộc lại vạt y bào, nhưng vừa thấy người tới, lập tức thay đổi thành biểu tình lạnh như băng.

Đường Thiên Hàng cười tùm tùm đánh giá y, sách sách cảm thán vài tiếng. (sách sách: tiếng chặc lưỡi)

“Tuy nói người đẹp nhờ lụa, nhưng cho dù chỉ là vải thô áo tang, mặc trên người Liên Hoa còn hơn cả lăng la tơ lụa.”

Vương Liên Hoa phỉết đầu, ngay cả khóe mắt cũng không liếc hần lấy một cái.

Đối phó loại người có da mặt còn dày hơn tường thành này, mắng nhiếc nhiều chỉ tổ phí nước miếng, chẳng bằng tiết kiệm hơi sức, làm bộ như không thấy gì còn hay hơn.

Đường Thiên Hàng đưa mắt liếc quanh phòng một vòng, sau đó dừng ánh mắt trên người Vân Sinh.

Chỉ một cái liếc mắt, đã khiến Vân Sinh sợ tới nỗi mặt tái nhợt, “phịch” một tiếng liền quỳ trên mặt đất.

“Liên Hoa thích hần sao?”

Hần chỉ vào Vân Sinh đang run rẩy quỳ trên đất hỏi.

Vương Liên Hoa nâng Vân Sinh dậy, nói: “Trừ ngươi ra, ai ta cũng thích, đặc biệt là mỹ nhân.” Y cố ý đưa tay sờ trớn khuôn mặt thanh tú của Vân Sinh, ánh mắt khi liếc tới Đường Thiên Hàng thì lộ ra vẻ hèn mọn cùng khiêu khích.

“Là vậy sao?”

Đường Thiên Hàng gọi lên khóe miệng, cười ầm áp như ánh trời chiều ngoài cửa sổ.

Nhưng Vương Liên Hoa lại cảm thấy âm lãnh.

Âm lãnh của sát khí.

Ý niệm kia vừa nổi lên trong lòng, Vương Liên Hoa liền nhìn thấy Đường Thiên Hàng xẹt qua.

Trong tay có kiếm.

Chuyện này chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Đường Thiên Hàng còn đang cười, tay hần đã hạ xuống.

Cơ hồ là cùng lúc, một cỗ chất lỏng ầm áp nhồm lên vạt áo trắng thuần của Vương Liên Hoa.

Vân Sinh kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể ngã bổ xuống.

“Liên Hoa bây giờ còn thích hần không?”

Đường Thiên Hàng cười như xuân phong, hỏi thực vui vẻ. Hần bước qua thi thể trên mặt đất, nắm lấy Vương Liên Hoa, ném lên giường.

“Người chạm qua thân thể người, mặc kệ là ai, ta cũng sẽ làm cho hần chết không có chỗ chôn.”

Vương Liên Hoa đã không còn kịp làm ra bất kì phản ứng nào, bởi môi của y đã bị ngăn chặn.

Nụ hôn cực kì thô bạo, mang theo hàm xúc chiếm đoạt, mạnh mẽ mút lấy môi y.

Vương Liên Hoa cơ hồ ngây ngẩn cả người.

.....!!

Không chút do dự dùng hết toàn bộ sức lực còn lại của mình giơ chân đá về phía hần.

Đường Thiên Hàng xoay người ra sau, tránh qua một bên, tay giơ lên giáng xuống một cái tát, đánh vào trên mặt Vương Liên Hoa.

Một tia máu tươi từ khóe miệng y chảy ra.

“Vương đại công tử, người nhớ kỹ, người là của ta!”

Đường Thiên Hàng nắm lấy tóc y kéo về phía mình, ánh mắt sung huyết như lệ quỷ đêm khuya đi kiếm ăn.

Thế mà trên mặt hắn vẫn gấn gấn một nụ cười.

Nụ cười của hắn như trời chiều, tràn ngập ấm áp.

Nếu hiện tại trong tay có đao, Vương Liên Hoa sẽ không chút do dự đem khuôn mặt kia chém nát!

Tay Đường Thiên Hàng mơn trớn mặt y, lướt qua cổ, dần dần hướng vào trong áo y tìm kiếm.

Dục vọng như hai ngọn lửa đang rực cháy trong mắt hắn.

Vương Liên Hoa muốn chết.

Y cực sợ đau, cũng cực sợ chết, chỉ cần có một phần vạn cơ hội, y nhất định sẽ lựa chọn sống sót.

Nhưng hiện tại, y muốn chết.

Chuyện hiện tại phát sinh cùng sắp phát sinh, với y mà nói quá quen thuộc.

Mỹ nhân ở Vân Mộng các, mỗi người đều từng ở dưới thân y uyển chuyển cầu hoan, y chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày bị một nam nhân đối đãi bằng phương thức như thế.

Thân thể bị thập hương nhuyễn cốt tán của Đường Thiên Hàng độc hại đến không còn chút khí lực, ngón tay hắn như độc xà trượt khắp thân y, mỗi nơi bị hắn chạm qua đều khiến y chán ghét đến run rẩy cả người.

Thân thể đành chỉ kháng cự, Vương Liên Hoa giống như tượng gỗ điêu khắc nằm cứng ngắc trên giường.

Vạt áo bị cởi ra, da thịt lộ ra trong không khí lạnh băng như bị tuyết phủ kín.

Vương Liên Hoa nhận mệnh nhắm mắt lại.

“Đại ca, đại ca!”

Tiếng đập cửa dồn dập cùng tiếng Lam Tuyết kêu to từ ngoài cửa truyền vào.

“Đáng chết!”

Đường Thiên Hàng thấp giọng nguyên rửa một tiếng, hắn thay Vương Liên Hoa sửa lại y phục đã bị cởi quá nửa, đứng dậy đi mở cửa.

Thi thể Vân Sinh còn ở trong phòng, Lam Tuyết vừa vào liền thấy một bãi máu đỏ đầy đất.

“A ——” nàng kinh hãi kêu một tiếng, “Đại ca, đây là...”

Đường Thiên Hàng không trả lời nàng, buồn bực hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lam Tuyết liếc nhìn Vương Liên Hoa một cái, ghé vào lỗ tai Đường Thiên Hàng thấp giọng thì thầm, trong giây lát liền khiến hắn thay đổi sắc mặt.

“Thám tử báo tin đâu?”

Lam Tuyết đáp: “Ở thiên đường.”

“Ta lập tức qua.” Đường Thiên Hàng xanh mặt nói.

Nhắc chân đang muốn đi, lại nghĩ tới cái gì đó, quay đầu lại nhìn về phía Vương Liên Hoa, ngoài miệng lại là nói với Lam Tuyết: “Tìm người đem thi thể này chặt nát rồi ném đi uy cầu.”

Một câu, làm cho mặt Vương Liên Hoa nháy mắt trắng bệch.

” Đường Thiên Hàng!”

Đường Thiên Hàng cười lạnh: “Vương công tử, này đều là người hại.”

Dứt lời, nghênh ngang bỏ đi.

Thi thể không còn, vết máu vẫn đây.

Trừ bỏ bãi máu này, còn có gì có thể chứng minh thiếu niên kia đã từng tồn tại?

Vương Liên Hoa lão đảo đi đến giữa vết máu, cúi người chạm vào.

Dính dính, lạnh như băng, mùi vị của tử vong.

Y cũng từng giết người, giết rất nhiều người, tính mạng người khác trong mắt y, là một thứ ti tiện nhỏ bé không đáng kể.

Không giết người, chính là bị người giết.

Cho nên y cũng chưa từng nường tay.

Lần đầu tiên, có người vì y mà chết.

Chết nhẹ nhàng như vậy, chết đơn giản như vậy, chết ngay cả thi thể cũng đều không lưu lại!

Đáy mắt nổi lên sương mù, có chất lỏng trào ra hốc mắt, rơi xuống hòa vào vũng máu.

Cổ bỗng nhiên phát lạnh, một thanh kiếm đã kề trước mặt y.

Vương Liên Hoa ngẩng đầu nhìn thoáng qua, thông dong đứng lên.

“Cô nương muốn giết ta?” Thanh âm bình tĩnh, yên ả như vũng máu trên mặt đất kia.

Biểu tình Lam Tuyết lạnh lùng: “Người vốn không nên xuất hiện.”

Vương Liên Hoa vươn nửa khóe miệng lên: “Úc?”

“Ôn nhu hương tự thị anh hùng trủng (mỹ nhân là mộ anh hùng), người không phải ôn nhu hương, nhưng người sẽ trở thành mộ anh hùng của đại ca?”

Vương Liên Hoa cười ha hả, cười không ngừng đến gặp người, giống như chưa từng nghe qua câu chuyện nào mắc cười như thế trên đời.

Lam Tuyết nghiêm mặt nói: “Người cười cái gì?”

Vương Liên Hoa hỏi lại: “Cô nương không thấy rất là buồn cười sao?”

Lam Tuyết biết miệng lưỡi y luôn luôn bén nhọn, muốn cùng y tranh bằng miệng, đó chính là tự chuốc lấy cực khổ cho mình. Lập tức thanh kiếm lại tiếng thêm bán tắc, kiếm phong lạnh lẽo kề sát da thịt y.

“Đại ca làm việc tuy rằng vô tình, nhưng tuyệt không tàn bạo, hiện tại vì người cư nhiên đối đãi với người dưới trướng như thế. Hôm nay hắn có thể không chút do dự giết người này, ngày mai hắn đồng dạng có thể vì người tái giết chết một người khác, Vương Liên Hoa, nếu người còn sống, một ngày nào đó cũng sẽ làm cho đại ca bị người ta xa lánh!”

Vương Liên Hoa bán híp mắt nhìn nàng: “Tuyệt cô nương đã quên sao, thiên hạ chỉ có ta có thể làm ra thần uy đại pháo.”

Lam Tuyết nói: “Ta biết. Chỉ sợ là tới ngày chúng ta gặp được diêm vương, cũng chưa được thấy bóng dáng của thần uy đại pháo đi.”

Vương Liên Hoa cười đến sáng lạn, phổi thượng lên bạch sắc y bào nhiễm thượng huyết ***, cực kỳ tà mị.

“Tuyệt cô nương xinh đẹp, tại hạ thật sự là càng nhìn càng thích, hận không thể lập tức ôm vào trong ngực yêu thương một phen.”

Một câu mới ra khỏi miệng, đã muốn làm cho Lam Tuyết thay đổi sắc mặt.

Bởi vì nàng cảm giác được sát khí.

Tay cầm kiếm bắt đầu run rẩy, bóng dáng nàng hắt trên mặt đất bị một chiếc bóng khác bao trùm.

“Tiểu Tuyết.”

Đường Thiên Hàng vẽ mặt nhu hòa mỉm cười, nếu bỏ qua đôi mắt hấn sắc bén như lợi kiếm kia, ai cũng sẽ cho rằng hấn là một ca ca tốt yêu thương muội muội. Tay Lam Tuyết run lên, kiếm keng một tiếng rơi trên mặt đất.

“Giờ ngươi đi suốt đêm tới Minh Châu thành tìm Ô Khốc, buổi sáng ngày mai, ta muốn nhìn thấy ở cảng một chiếc thuyền, nếu không...”

Bán liếc mắt nhìn nàng, bình bình đạm đạm nói ra một câu, lại giống như một khối hàn băng ngàn năm, làm cho người ta không rét mà run.

“Vâng, muội lập tức đi!”

Lam Tuyết ngay cả kiếm cũng không nhặt, hoảng sợ trốn ra khỏi cửa.

Tốc độ chạy của nàng rất giống đằng sau có tới mười lệ quỷ đuổi theo.

—— nếu Vương Liên Hoa nói thêm một câu nào đó nữa, Đường Thiên Hàng, người ca ca nàng sống nương tựa mười năm, nhất định sẽ xuống tay giết nàng!

30. Chương 30

“Ngươi biết tin mà thám tử vừa mang về là gì không?”

Đường Thiên Hàng dùng ngữ khí thực bình thản cùng biểu tình càng bình thản hơn hỏi một câu vô cùng bình thản.

Vương Liên Hoa dùng một ngữ khí y hệt hấn trả lời: “Xem ra tin tức này làm ngươi sợ hãi.”

Phương pháp để con người biểu hiện sợ ra ngoài có rất nhiều.

Có người sẽ đại nháo khóc lớn, có người sẽ hoảng hốt choáng váng, thậm chí có người không khống chế được sinh lý, mà có người, càng sợ hãi càng khiến hấn thêm bình tĩnh.

Phùng má giả người mập (giả vờ, làm ra vẻ) là chuyện Đường Thiên Hàng không bao giờ làm, cho nên hấn thực sáng khoái gật đầu.

“Liên Hoa thực thông minh.”

Cách xưng hô này như cũ làm cho Vương Liên Hoa nổi một thân da gà, chọn mi châm chọc nói: “Nguyên lai cũng có chuyện có thể khiến ngươi sợ hãi.”

Đường Thiên Hàng lơ đãng thoải mái nói: “Khinh địch chính là trí mạng, mà ta thì chưa bao giờ khinh địch.”

Vương Liên Hoa hừ lạnh một tiếng, xoay người không thèm để ý hấn nữa.

Nhưng Đường Thiên Hàng nói một câu, một câu này đủ làm cho y thay đổi sắc mặt.

” Thảm Lãng không cùng Chu Thất Thất trở về Nhân Nghĩa sơn trang.”

“Hấn rời khỏi thê tử cùng bằng hữu, đi một mình.” Đường Thiên Hàng nói, “Cơ sở ngầm ta bày bố ở trung nguyên nhiều như lông trâu vậy, nhưng từ sau khi hấn rời khỏi sa mạc, thì không còn người nào biết được hành tung của hấn nữa.”

Hấn nhìn chằm chằm Vương Liên Hoa hồi lâu, hỏi: “Vương công tử, ngươi nói xem hấn sẽ đi đâu.”

Bả vai hần hơi hơi rung động, Đường Thiên Hàng cười ha hả: “Xem ra chúng ta đều đánh giá thấp một chuyện.”

Chuyện bị xem nhẹ là gì?

Tình.

Đây là một chữ khiến người đời khó lòng mà đoán biết nắm bắt được.

Bên ngoài biểu hiện là thế, nhưng bản chất bên trong lại là gì?

Đường Thiên Hàng không biết, Vương Liên Hoa không biết, có lẽ ngay cả chính Thẩm Lăng cũng không biết.

Nhưng hiện tại bọn họ đều biết, biết phi thường rõ ràng.

Trong mắt Đường Thiên Hàng xẹt qua một tia thần sắc âm độc, ngay cả khuôn mặt luôn tươi cười kia cũng trở nên dữ tợn.

“Hắn sẽ không tìm ra người, ta tuyệt sẽ không để hắn tìm được người! Sáng mai, ta sẽ mang người rời đi Trung Nguyên, đem người nhốt vĩnh viễn trên đảo, trừ bỏ ta, không ai có thể tái thấy được người.”

Hắn bước đến bên Vương Liên Hoa: “Người thuộc về một mình ta.”

Vương Liên Hoa lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt tràn ngập khinh miệt, giống như đang nhìn một đồng phế vật không chút đáng giá. Ánh mắt này hiển nhiên chọc giận Đường Thiên Hàng, hắn nắm lấy y phục của y, hung hăng ném y xuống mặt đất, lại đưa tay nắm lấy y kéo về phía mình, gầm lên: “Ta muốn người vẽ ‘thần uy đại pháo’ ngay lập tức.”

Vương Liên Hoa gọi lên khoe miệng: “Người thật đáng thương.”

Thanh âm của y bình tĩnh, thậm chí dẫn theo một tia đồng tình cùng thương hại.

Rất nhiều người tự nhận mình là người tiêu sái không chịu bị trói buộc, đối với sự đùa cợt cùng châm chọc của người khác đều có thể cho qua, nhưng thương hại lại là sự vũ nhục lớn nhất.

Đường Thiên Hàng là người như thế.

Cho nên mặt của hắn trở nên vặn vẹo, so với mặt quỷ không kém là bao, một tay giơ lên giữa không trung, hướng phía Vương Liên Hoa —

Vương Liên Hoa ngạo nghễ nhìn hắn.

Ánh mắt lạnh thấu xương, không hề có chút mĩa mai nào như xưa, trong suốt như một đầm nước u huyền, tìm không được tia sợ hãi nào.

Tay trên không trung hơi đình trệ một chút, nhưng vẫn không rơi xuống mặt y.

Đường Thiên Hàng nắm chặt nắm tay, lại chậm rãi buông xuống, đột nhiên nở nụ cười.

“Thiếu chút nữa đã quên, ta có mang thứ tốt đến cho Liên Hoa.”

Hắn lấy từ trong ngực ra một hộp gỗ *** xảo, từ trong hộp lấy ra một con dấu, cẩn thận đưa đến trước mặt Vương Liên Hoa.

“Vương công tử học vấn phong phú, hắn sẽ biết vật này đi?” Hắn cười nói, “Mặt trên vật này khắc chữ ‘Vô đạo’, là dòng họ của ta khi ở Đông Doanh, tất cả những gì thuộc gia tộc Vô Đạo ta, đều phải đóng dấu hiệu này, nhất là con người. Mực phía trên chữ này do thủy hủ thực (ăn mòn) đặc chế thành, một khi đặt lên da người, vết thương sẽ ăn sâu vào tận cốt tủy, vô pháp tiêu trừ.”

Hắn thực hưng phấn, thứ hưng phấn xưa nay chưa từng có.

“Liên Hoa, Liên Hoa...” Hắn thì thào nói nhỏ, “Ta muốn lưu lại kí hiệu này trên người người, ta muốn người ngay cả chết cũng không thể thoát khỏi ta.”

Nhìn thấy sắc mặt Vương Liên Hoa thay đổi, Đường Thiên Hàng cười càng thêm điên cuồng.

“Đây là kí hệu nô lệ của Vô Đạo gia tộc, mà ngươi, là nô lệ của ta!”

Hắn đá một cước, khiến Vương Liên Hoa té lên mặt đất, thuật tay chế trụ huyết đạo của y, xả hạ vật y phục sau lưng y.

Một tia lạnh băng dừng trên vai phải, trong chớp mắt hóa thành bóng rít như hỏa thiêu.

Giống như bị người xé nát vai phải, cảm một cây đao nhọn đâm tới tận xương y, đau đớn hủ tâm thực cốt (hủ: ăn mòn, thực: đục khoét) tràn đến như phô thiên cái địa (ùn ùn kéo tới).

Ý thức dần dần đi xa.

Vương Liên Hoa gắt gao cắn môi, thẳng đến khi có một tia máu tràn ra khóe môi, máu tích từng giọt rơi xuống.

Y không thể ngất, tuyệt không thể ngất!

Cho dù phải thể hiện yếu đuối trước thiên hạ, cũng quyết không hướng người này cúi đầu!

“Quả nhiên không hổ là Vương công tử, cư nhiên có thể chống đỡ được quá trình này.”

Đường Thiên Hàng thu hồi con dấu, thực vừa lòng nhìn miệng vết thương huyết nhục mơ hồ trên lưng y: “Ngoan ngoan đợi, đợi tới sáng mai ta sẽ đến cởi bỏ huyết đạo cho ngươi, mang ngươi rời khỏi đây.”

Hắn cúi sát tai y, ám muội cười nhẹ: “Thẩm Lăng không tìm được ngươi đâu, Liên Hoa.”

Dứt lời, bước qua người y, khóa cửa rời đi.

Vương Liên Hoa nằm co trên mặt đất.

Y phục y màu trắng, máu y là màu hồng.

Y tựa như một con thiên nga, một con thiên nga hấp hối, phủ trên mình là đỏ cùng trắng xen lẫn sự tuyệt vọng, chờ đợi kết cục.

Hết thấy đều hài hòa như vậy, im lặng như vậy, thậm chí là đẹp như vậy.

Nhưng mà, bất luận ai gặp tình cảnh này, đều rơi lệ.

Trong mắt Vương Liên Hoa không có lệ.

Y giống như không còn cảm giác nữa, nên, không có nước mắt.

Minh Châu thành.

Một chiếc lá cây phải giấu trong một đồng lá cây, một con thuyền đương nhiên cũng phải giấu trong một đồng thuyền.

Lam Tuyết đứng ở đầu thuyền, nhìn ra xa xa.

Nàng đổi sang nam trang, một thân khâm y bình thường, bình thường tựa như chiếc thuyền nàng đang đứng. Ô Khốc cầm đại đao giết người không thấy máu kia, đứng thẳng kế bên cột buồm, vài người bận rộn chèo thuyền qua lại, làm cho xong chuẩn bị trước khi ra khơi.

Xe ngựa dừng lại bên bờ biển, Đường Thiên Hàng ôm Vương Liên Hoa từ trong xe ra.

“Đại ca.” Lam Tuyết chạy xuống thuyền, ra tiếng nghênh đón.

Đường Thiên Hàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua, hỏi: “Thuyền chuẩn bị tốt rồi?”

Lam Tuyết gật đầu: “Đúng vậy, Người lái đò, thuyền thủ cũng đã an bài thỏa đáng.”

Đường Thiên Hàng nói: “Những người đó có thể tin được không?”

Lam Tuyết đáp: “Chờ chúng ta trở về đảo, mỗi người bọn họ đều sẽ trở thành vong hồn dưới đao của Ô Khốc.”

Đường Thiên Hàng vừa lòng gật đầu, cười cười: “Hảo, rất tốt.” Vừa nói vừa đi tới boong tàu, “Phân phó nhà đồ, lập tức xuất phát.”

Thuyền dần dần di động, Lam Tuyết vội vàng chạy lên thuyền.

Nàng nhìn thấy tóc của Vương Liên Hoa rơi xuống từ chỗ khuỷu tay của Đường Thiên Hàng, lay động trong gió.

Y bị ôm chặt kín, nhìn không được bộ dáng.

Nhưng Lam Tuyết vẫn có thể cảm giác được, y so với ngày hôm qua càng thêm tái nhợt, cũng càng thêm suy yếu.

Thân thể như thế, nếu cứ tra tấn tiếp, sợ là không chống đỡ được bao lâu.

Y nếu chết đi, chẳng phải rất tốt sao!

Chỉ cần y chết, đại ca có thể khôi phục lại khí thế vương giả bình tĩnh tức trí khi xưa, mà không phải là một người vì tình mà như mê như cuồng.

Y, Vương Liên Hoa, tốt nhất nên chết tại biển rộng đi!

31. Chương 31

Gió biển thổi qua, con thuyền vững vàng đi trên mặt biển.

Ô Khốc vẫn đứng thẳng tắp, cho dù trước mặt là cảnh đẹp hòa quyện từ nhiều màu xanh, cũng không cách nào làm hấn động dung nửa phần. Lam Tuyết nhàm chán ném vài đồ vật vào nước, thỉnh thoảng quay đầu nhìn cánh cửa đang đóng chặt kia.

Hai người kia đang ở bên trong.

Nàng không dám tiếp cận cánh cửa kia, một bước cũng không dám.

Nàng phát hiện rằng bây giờ một kiếm đâm chết Vương Liên Hoa, đối với y mới là cách giải thoát tốt nhất.

Thuyền bố trí rất đơn sơ, có mấy chiếc ghế cùng một cái bàn, một tấm ván gỗ cứng rắn kê ở góc phòng làm giường.

Trong phòng còn có hai người.

Đường Thiên Hàng dùng chủy thủ mài mài ngân châm, lại đưa ngân châm vào trong lửa hơi một lát, chậm rì rì nói: “Nghe nói Trung Nguyên có tới một trăm lẻ tám biện pháp khảo vấn phạm nhân, mỗi loại đều có thể làm cho người ta muốn sống không được muốn chết không xong, ta từ trong mấy bức tranh kia, cũng học được vài loại, không nghĩ rằng nhanh như vậy đã có thể áp dụng.”

Hắn đem ngân châm quơ quơ trước mặt Vương Liên Hoa, nói: “Người trung nguyên dùng là trúc thiêm, Vương công tử thân phận tôn quý, cho nên chỉ có thể sử dụng ngân châm.” Nói xong liền nắm tay trái của Vương Liên Hoa, *** xảo thon dài, “Bàn tay đẹp như vậy, ta thực không nỡ trạt vài cái động bên trên. Ai kêu Liên Hoa không nghe lời như vậy, nếu người ngoan ngoãn về tranh, cũng không cần phải chịu khổ như thế này...”

Âm nói chưa xong, hắn liền đem ngân châm đâm xuống ngón giữa của Vương Liên Hoa.

Vương Liên Hoa kêu lên một tiếng đau đớn: “Ngô...”

“Đau không?” Đường Thiên Hàng ôn nhu cười, “Đây mới chỉ là bắt đầu.” Hắn chậm rãi chuyển động ngân châm, đem nó nhích từng chút một vào sâu trong thịt. Mồ hôi lạnh của Vương Liên Hoa tích từng hạt to kéo dài từ trán xuống, môi run rẩy sớm đã không còn nửa điểm huyết sắc.

“Liên Hoa, người la cũng không la một tiếng, chẳng phải rất không thú vị sao?” Đường Thiên Hàng đáng giá sắc mặt y, bỗng nhiên đem ngân châm đâm mạnh tới phân nửa thân châm.

“Ngô a —” Vương Liên Hoa kêu thảm thiết.

“Chắc chắc chắc, ngay cả ta nhìn thôi cũng đã thấy đau rồi.” Đường Thiên Hàng đem một mai châm khác trong tay áo ra, chuyển qua chuyển lại thưởng thức, hỏi, “Thế nào, nghĩ thông suốt chưa, đã muốn vẽ ‘thần uy’ chưa?”

Vương Liên Hoa nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt lạnh băng không chút sợ hãi.

“Mơ tưởng!”

Đường Thiên Hàng lắc lắc đầu nói: “Ta thật sự không hiểu a. Người trong võ lâm đều xem người là độc xà mãnh thú, người sao lại vì bọn họ hứng chịu tội này, đáng giá sao?”

Vì Trung Nguyên?

Không, đương nhiên không phải!

Vương Liên Hoa cười, trong nụ cười tràn ngập khinh miệt, ta thậm chí còn có thể quỳ gối trước một tên khất cái, nhưng tuyệt sẽ không khom dù là một ngón tay với Đường Thiên Hàng người!

Đường Thiên Hàng bán nheo mắt, tàn khốc nói: “Xem ra Liên Hoa vẫn chưa suy nghĩ cẩn thận, vậy để ta tiếp tục hảo hảo chiêu đãi người đi.”

Ngân châm thứ hai bị đâm vào ngón tay, một giọt máu rướm ra ngoài.

Trước khi châm đâm vào, đồng tử Vương Liên Hoa khẽ co lại, thoáng cái lại phóng đại ra.

Đường Thiên Hàng hứng thú dào dạt nhìn vẻ mặt vì đau đớn mà vặn vẹo của y: “Chỗ tốt nhất của ngân châm này chính là không để lại bất kì vết thương nào trên người, thân thể Liên Hoa ta còn chưa có hưởng dụng qua, nếu trở nên gồ ghề, chẳng phải thật đáng tiếc sao.”

Tay trượt theo độ cong khuôn mặt y, mơn trớn xuống cổ, dừng lại ở chỗ vạt áo, giật mạnh kéo xuống.

Da thịt trắng nõn xích lõa bại lộ trong không khí.

Ngọn lửa trong mắt Đường Thiên Hàng càng thiêu càng vượng.

“Thân thể thật xinh đẹp.” Tay hắn chạm lên ngực y, giống như xà trường trên da y.

“Không... Không, không!!” Vương Liên Hoa giãy giụa la to, chợt tay quơ được thứ gì đó, y dùng hết lực ném vào người Đường Thiên Hàng.

“Đương —” A — “Đường Thiên Hàng tay che trán, kêu thảm thiết.

Vương Liên Hoa trong tay còn nắm một mảnh sứ nhỏ, mặt trên mảnh sứ còn dính chút máu.

Y sống chết lôi kéo y phục, thở hổn hển.

Đường Thiên Hàng ngẩng đầu nhìn y, máu tươi từ trán chảy xuống, vẻ dục tợn khủng bố khó diễn tả.

Hắn đứng lên, lạnh lùng nhìn Vương Liên Hoa đang run rẩy.

Đột nhiên, hắn ôm y kéo lên, đem y ném lên trên giường, cầm lấy cái roi da, hung hăng quất xuống.

Ba —

Thanh âm thanh thúy, làm cho trên người Vương Liên Hoa xuất hiện một đạo vết máu chói mắt.

“Người trốn không thoát đâu, người vĩnh viễn cũng không thể trốn thoát lòng bàn tay của ta.”

Đường Thiên Hàng chế trụ tay chân y, cả người áp lên người y.

Một đạo hàn quang xẹt qua.

Trên cổ chợt thấy lạnh, một thanh trường kiếm đặt trên vai Đường Thiên Hàng.

Hắn gần như áp cả thân người che cả Vương Liên Hoa, thần tình chứa đầy dự vọng vị thanh trường kiếm đột nhiên xuất hiện chế trụ.

Phía sau, giống như có một con dã thú hung mãnh nhất thế gian, sát khí kia làm hắn lạnh từ đầu tới chân.

Hắn chậm rãi quay đầu lại.

Đằng sau là một thanh niên ăn mặc như người chèo thuyền tướng mạo bình thường.

Nhưng sẽ không ai tin rằng hắn chỉ là người chèo thuyền.

Dáng đứng thực thẳng, giống hệt thanh kiếm.

Ánh mắt đỏ đậm, đỏ giống như muốn xuất hiện.

Thanh kiếm lóe ra thanh quang, phần nộ nơi đáy mắt hắn so với ánh sáng nơi thanh kiếm, càng lợi hại, càng sắc bén.

Vương Liên Hoa đột nhiên cười ha hả, ngực cũng chấn động, một ngụm máu tươi phun ra thấm đầm vạt áo.

“Thẩm Lăng!”

Đường Thiên Hàng hô ra tên này.

Trừ bỏ Thẩm Lăng, còn có thể là ai?

Thẩm Lăng kéo mặt nạ da người xuống, lộ ra khuôn mặt xanh mét tối tăm.

Hắn là một người tính tình tốt, phi thường tốt, nếu muốn khiến hắn tức giận thì khó như muốn cây mai mọc ra hoa đào vậy.

Hắn cũng không thích giết người, hắn tôn kính sinh mệnh, đồng dạng cũng yêu quý sinh mệnh, phần lớn thời điểm huy kiếm đều chỉ là vì tự bảo vệ mình.

Nhưng hiện tại, hắn hận không thể đem người trước mắt chặt thành trăm mảnh!

Kiếm đang run rẩy, thân thể hắn cũng đang run rẩy.

Hắn không nói gì, một câu cũng chưa nói, chỉ kéo mảnh vải bào kẻ bên phủ lên thân thể Vương Liên Hoa, ôm y gắt gao vào lồng ngực, bước từng bước rời khỏi phòng.

Những người chèo thuyền trốn vào một nơi bí mật nào đó ngồi run rẩy, thân thể Lam Tuyết cùng Ô Khốc như hóa đá.

Thẩm Lăng không ngừng lui ra phía sau, một mực thối lui tới đầu thuyền, không còn đường nào lui nữa.

Phía dưới là biển.

Đường Thiên Hàng cười to đùa cợt: “Thẩm Lăng, uống cho ngươi thông minh một đời, lại đi chọn một thời cơ hồngбет này để cứu người!” Hắn cởi bỏ huyết đạo bị áp chế của Lam Tuyết cùng Ô Khốc, tới gần bọn họ, “Đại dương mênh mông rộng lớn, vô biên vô hạn, ngươi tự tìm tử lộ!”

Thẩm Lăng cười lạnh: “Bởi vì ta phải ra tay.”

“Vừa rồi ngươi nên giết ta, ” Đường Thiên Hàng nói, “Nếu vậy các ngươi còn có sinh cơ.”

Đúng Thẩm Lăng rất muốn giết hắn, so với bất kì thời điểm nào càng thêm muốn giết hắn.

Nhưng hắn không thể ra tay, bởi vì tới giờ hắn vẫn chưa cùng Đường Thiên Hàng chính thức giao thủ.

Cao thủ quyết đấu, thắng bại chỉ trong chốc lát.

Hắn không biết gì về Đường Thiên Hàng, tuyệt không hiểu biết, nếu một kiếm kia không thể giết được hắn, vậy từ nay Vương Liên Hoa vĩnh viễn không còn cơ hội nào có thể thoát khỏi ma chướng của hắn.

Cục diện này, hắn thu thập không nổi.

Đường Thiên Hàng chọn mi nhìn hắn: “Nhưng hiện tại ngươi đã không còn cơ hội nào nữa.”

Hắn đối Ô Khốc ra dấu hiệu, thân ảnh trắng kiệu kia như tiễn rời cung, vọt tới bên Thẩm Lăng.

Dao kiếm chạm vào nhau, đốm lửa vàng khắp nơi.

Cực đại thân hình của Ô Khốc bị chấn bay thẳng ra ngoài, đụng vào cột buồm, cột buồm vang lên vài tiếng rầm rắc, gãy.

Sắc mặt Đường Thiên Hàng trở nên kinh hãi.

Năng lực của Ô Khốc hắn biết rõ, đồng dạng hắn cũng nghĩ rằng mình hiểu rõ thực lực của Thẩm Lăng, nhị hổ tương tranh, cho dù không thể thắng, cũng chắc chắn lưỡng bại câu thương. Nhưng chỉ một chiêu, chỉ có một chiêu, Ô Khốc liền bị đánh bại, bại đến không có cách nào trả đòn.

Nhưng dù kiếm có nhanh thế nào, có thể nhanh hơn hỏa dược sao?

Hắn khinh miệt cười, tiếp nhận một thanh súng kíp ngắn trong tay Lam Tuyết, nhắm ngay đầu Thẩm Lăng.

“Đem Vương Liên Hoa, trả lại cho ta.”

Thẩm Lăng nhìn thoáng qua Vương Liên Hoa bằng bộ dạng thuận theo, cũng đem y ôm chặt vào lòng.

Tay Đường Thiên Hàng dần dần dùng lực.

Hắn thích giết người, thích nhất là giết người mạnh.

Cho nên hắn không một tia do dự, một viên đạn từ trong nhánh thiết đồng đen nhánh phụt ra.

Chỉ trong nháy mắt điện quang hỏa thạch.

Thẩm Lăng bỏ kiếm vào boong tàu, boong thuyền nứt đôi ra, mảnh gỗ bay về phía ba người Đường Thiên Hàng. Hắn nhắc tay lên bảo vệ mặt theo phản xạ, lúc bỏ ra thì đã chẳng thấy bóng dáng hai người Thẩm Vương.

Mặt biển thực bình tĩnh, chỉ có mấy miếng gỗ phập phình trôi.

32. Chương 32

Đường Thiên Hàng sưng sờ nhìn mặt nước.

Màu nước xanh thẳm, gợn sóng dập dềnh, gió thổi kéo theo từng đợt sóng lăn tăn, từng vòng từng vòng khuếch tán quanh thuyền.

Một người lái thuyền đưa đầu dò xét, nhỏ giọng nói: “Hai người kia...đều nhảy xuống.”

Đường Thiên Hàng quay đầu lại nhìn về phía thanh âm phát ra.

Nơi đáy mắt bỗng nổi lên sát ý, người lái thuyền còn chưa kịp hiểu xảy ra chuyện gì thì một quả thiết đạn đã tiến nhập trán hắn, một cái đầu nguyên vẹn chỉ trong nháy mắt đã bị tạc cho nổ banh như quả dưa hấu dập nát, dịch nhầy trắng sệt hòa quyện huyết hồng tanh hôi lênh lắn mạn thuyền.

Trên mặt Đường Thiên Hàng không chút biểu tình, giống như vừa rồi thứ bị mình oanh nát chỉ là một quả dưa hấu mà thôi.

Mạng người, chỉ là một chuyện cỏn con.

Lam Tuyết nhìn hắn, thấp giọng hỏi: “Đại ca, có cần đuổi theo không?”

Đường Thiên Hàng thổi thổi hơi thuốc súng tỏa ra từ miệng súng, phun ra vài từ không chút gợn sóng: “Trở về địa điểm xuất phát, quay về Trung Nguyên.”

Hắn nhìn về phương xa, hỏi: “Thẩm Lăng có một đứa con trai, phải không?”

Lam Tuyết đáp: “Đúng vậy, chưa được bốn tuổi, hiện tại Nhân Nghĩa sơn trang do Chu Phú Quý quản lý.”
“Chúng ta đi Nhân Nghĩa sơn trang.”

Đường Thiên Hàng cảm sủng chỉ hướng mặt biển, sủng phát ra một tiếng, tiện đà cười lạnh.

” Thảm Lãng, Thảm đại hiệp, lần này ngươi sẽ lựa chọn gì đây?”

Trong mắt hắn lại tràn ngập quang mang hưng phấn.

Truy đuổi là trò chơi rất hảo ngoạn.

Một thợ săn giỏi sẽ muốn dùng mọi cách đem con mồi của mình dồn tới tuyệt cảnh.

Sau đó tuyệt vọng, cuối cùng, là tử vong.

Thống khoái!

— Thảm Lãng, mỗi người bên cạnh ngươi, đều trở thành nhược điểm trí mạng của ngươi, cuộc chơi này, ta sẽ tận lực bồi ngươi!

Giang hồ không có bí mật.

Chuyện Thảm Lãng mất tích giống như một cơn gió thổi khắp đại giang nam bắc, cho dù chỉ là tiểu thương hay kiếm hiệp hào khách, đều lấy nó làm đề tài nghị luận trong trà dư tửu hậu.

Dọc đường Hùng Miêu Nhi nghe được, cũng đánh một đường, đến cuối cùng hắn chẳng còn đủ khí lực nữa mà đi so đo.

Hắn phát hiện ngôn luận chia ra làm hai loại.

Loại thứ nhất là ” Phái phản Thảm”, bọn họ trắng trợn truyền truyền Thảm Lãng phản võ lâm đều hàng cái ác, sắp sửa cùng người Đông Doanh cấu kết chiếm đoạt giang sơn Trung Nguyên. Đương nhiên những người này đều bị Hùng Miêu Nhi đánh cho đầu rơi máu chảy.

Loại thứ hai là “Phái theo Thảm”, bọn họ tin tưởng thái độ làm người của Thảm Lãng, nói hắn vì an nguy của võ lâm mà dấn thân vào nguy hiểm. quả là anh hùng nghĩa hiệp, là mẫu đại hiệp để người người noi theo! Hùng Miêu Nhi gặp nhưng người này liền cùng họ xưng huynh gọi đệ, không say không về.

Nghe nhiều hơn, gặp nhiều hơn, hiện tại ngược lại càng thêm bình tĩnh.

Những người không chút quen biết Thảm Lãng còn dám khẳng định thái độ làm người của hắn, vậy huynh đệ hắn như Hùng Miêu Nhi sao có thể nghi ngờ hắn đây?

Người hắn lo lắng chính là Chu Thất Thất.

Còn cách Nhân Nghĩa sơn trang hai ngày đường, mới đi có vài ngày mà nàng đã gầy tới vài vòng, đang ngồi ở quán trà, ngồi ăn một cái màn thầu mà mất cả nửa ngày, mặt bàn thì đầy vụn nhỏ, một miếng cũng chẳng vào miệng.

“Thất Thất, ngươi không nên như vậy.” Hùng Miêu Nhi giần lấy cái màn thầu không rõ hình dạng trong tay nàng, sau đó nhét lại cho nàng một cái mới, “Không phải Thảm Lãng có để thư lại giải thích rõ rồi sao, hắn nhất định sẽ quay lại với người cùng Thanh Nhi, bộ dáng ngươi hiện tại nếu để hắn biết, hắn nhất định sẽ rất lo lắng.”

Chu Thất Thất ngẩng đầu nhìn hắn, như rơi gỗ cứng ngắc hỏi: “Hắn sẽ trở về sao?”

Hùng Miêu Nhi vỗ ngực nói: “Sẽ, đương nhiên sẽ về, ta bảo đảm!”

Chu Thất Thất nỗ lực nặn ra một nụ cười, nhưng trong nụ cười vẫn đầy khổ sở.

“Đại ca, ngươi lấy gì bảo đảm? Ngươi hiểu rõ hắn sao? Không, kỳ thật chúng ta không hề hiểu rõ hắn.”

Hùng Miêu Nhi giật mình, hỏi lại: “Thất Thất, người nói những lời này là có ý gì? Ba người chúng ta đã cùng trải qua nhiều hoạn nạn như vậy, sao lại không hiểu rõ đối phương?”

Chu Thắt Thắt chỉ lắc đầu, cuộc đối thoại của những người ngồi bàn kế bên nhanh chóng lôi kéo chú ý của nàng.

Nam giáp: “Các người nói xem kỳ này phương trượng thiếu lâm phát anh hùng thiếp yêu cầu anh hào thiên hạ tập trung ở Thiếu lâm vào ngày mười ba tháng chín để làm gì?”

Nam á: “Chuyện này nhất định không đơn giản, đương nhiên không thể thoát khỏi liên hệ với Thảm Lãng, hẳn cùng Vương Liên Hoa đồng thời mất tích, trong đó nhất định có ẩn tình.”

Nam bính: “Nghe nói triều đình cũng có phái người tham gia.”

Nam á: “Không phải triều đình luôn không quản chuyện giang hồ phân tranh sao, làm này sao lại...?”

Nam giáp: “Lần võ lâm đại hội này cũng không bình thường.”

Nam bính: “Chúng ta chỉ cần đứng một bên xem náo nhiệt là được, quản nhiều vậy làm chi.”

Nam giáp: “Nói thẳng ra thì, bọn họ muốn đánh cứ đánh, muốn giết cứ giết, chúng ta chỉ cần tự giữ mạng nhỏ, uống rượu ăn thịt, chuyện lớn cũng chưa tới phiên chúng ta quan tâm.” (chém)

Ba người nâng chén cười to.

Chu Thắt Thắt đột nhiên đứng lên rời đi.

“Thắt Thắt, ngươi muốn đi đâu?” Hùng Miêu Nhi móc bạc ném lên bàn, đuổi theo hỏi.

Chu Thắt Thắt nói hai từ: “Thiếu Lâm.”

Hùng Miêu Nhi: “Còn Thanh Nhi?”

Chu Thắt Thắt dừng cước bộ, trầm mặt chốc lát: “Thanh Nhi ở Nhân Nghĩa sơn trang, cha sẽ chiếu cố nó, không có việc gì.”

Hùng Miêu Nhi bắt đắc dĩ: “Vậy được rồi, chúng ta đi Thiếu Lâm.”

Hắn thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn thiên không.

Người trong thiên hạ đều vội vàng kéo tới thiếu lâm, Thảm Lãng thì sao?

Thảm Lãng, người đang ở đâu?

Thảm Lãng ở hoang đảo.

Hoang đảo này lúc đầu không có người, bắt quá hiện tại có.

Thời điểm ôm Vương Liên Hoa lên tới bờ, tứ chi Thảm Lãng sớm đã không còn tri giác.

Chân vừa giẫm lên đất liền, hắn liền ngã xuống đất. Cổ xoay người để không ngã đè lên Vương Liên Hoa, run rẩy chống đỡ đứng dậy tìm chỗ nghỉ ngơi.

Ngày đã muốn tàn, đường chân trời đang cố nuốt hết số ánh nắng chiều cuối cùng còn sót lại.

Nơi này chưa từng có dấu chân người, cây cối rậm rạp vô cùng, gió gào thét như tiếng rống của dã thú, kéo theo từng đợt rung động của cây cối.

Thảm Lãng vẫn còn rất may mắn.

Bởi hắn phát hiện gần đó có sơn động.

Huyệt động tự nhiên, bên ngoài có rất nhiều cây mây dây leo rũ xuống, khi xác nhận không có dấu vết của dã thú, hắn mới yên tâm đi vào.

Vương Liên Hoa đã mất đi ý thức từ lâu.

Thân thể từ từ mất đi độ ấm, khuôn mặt tái nhợt, nếu không phải ngực y có chút phập phồng, Thảm Lãng đã cho rằng y đã chết.

Hắn cởi áo khoác của mình, đắp lên người Vương Liên Hoa, sau đó bẻ vài nhánh cây trước động khẩu, dùng phương pháp tôi xa xưa để đánh lửa, đốt sài đôi. (hình như là gom một đồng nhánh cây lại, sau dùng một nhánh cây nhỏ đặt vuông góc với một nhánh cây to nằm trên đất, rồi dùng sức xoay nhánh cây nhỏ hết cỡ cho nó xẹt lửa.)

Hắn đã mệt muốn chết, mệt đến nỗi không còn cảm giác được thân thể là của mình nữa.

Nhưng hắn chỉ nghỉ một lát, liền đi qua đặt Vương Liên Hoa ngồi xuống, tay hắn đặt phía sau lưng, đem chân khí đưa vào cơ thể y.

Ánh lửa thật ấm áp, trên mặt Thẩm Lăng nổi lên chút ửng hồng không bình thường, lại nhanh chóng ửng xuống, trở nên càng lúc càng trắng.

Mọi người đều có cực hạn, khi thể năng vượt quá mức chịu đựng, thân thể sẽ giống như nhà không đặt móng, trong nháy mắt liền sụp đổ.

Thẩm Lăng đã tới cực hạn.

Tim không thể gánh nổi áp lực, đau đớn kịch liệt như dao cắt chiếm cứ thân thể, ngực chấn động, cả người ngã xuống, phun một ngụm máu tươi lên mặt đất.

Vương Liên Hoa từ từ trượt ngã xuống.

Thẩm Lăng còn chưa kịp thở, vội vàng đưa tay đỡ y, kéo y vào ngực, nhiệt độ thân thể y từ từ trở lại.

Đặt y nằm lên đất xong, hắn chống lên thạch bích lưng lay đứng dậy, trước mặt chợt biến thành màu đen. Đưa tay lau mồ hôi trên trán, thật vất vả mới khôi phục được thị lực, lắc lư đi tới góc hang ngồi xuống, nhắm mắt điều tức.

Ban đêm tối đen truyền tới tiếng hú không biết của loại đồng vật nào, hết sức thê lương quỷ dị.

33. Chương 33

Vương Liên Hoa nghe thấy chim hót.

Thanh âm trong trẻo khiến người vui vẻ, giống như tiếng nhạc du dương êm đềm, tựa từ trong mơ truyền vào trí óc, giúp ý thức dần trở nên rõ ràng hơn.

Hàng mi run run, mí mắt từ từ nhấc lên.

Thứ đầu tiên y nhìn thấy là Thẩm Lăng.

Sự mỗi một chiếm cứ khuôn mặt luôn tràn ngập anh khí bức người, vẻ sức cùng lực kiệt tái nhợt phủ kín người hắn.

Ánh mặt trời chiếu rọi, truyền nhẹ từng đợt khí ấm vào trong động.

Tiếng chim hót vẫn không ngừng, dập dờn sinh khí như ánh nắng vàng nhạt kia.

Thực chân thật.

Hết thấy, đều thực chân thật.

Khi y chống tay muốn ngồi dậy, đầu ngón tay bị thương do kim đâm tiếp xúc với bề mặt đá gồ ghề chợt nhói đau, làm y kinh hô một tiếng.

Ngay khắc đó Thẩm Lăng liền tỉnh dậy.

Chộp lấy tay y cẩn thận quan sát, gương mặt lo lắng hỏi: “Có sao không?”

Vương Liên Hoa không thèm nhìn hắn, mắt chỉ lo nhìn chăm chăm ngón tay mình, sau đó lẳng lặng rút tay về, xoay người qua phía khác.

Thực bình thần nói một câu.

“Thẩm Lăng, ta muốn tắm.”

Thẩm Lăng nhìn bóng lưng của y, khẽ nói.

“Hào.”

Phía sườn núi có một thủy đàm.

Mặt nước trong veo sạch sẽ như gương, chỉ có vài chiếc lá vàng trôi nổi du dương trên mặt nước.

Bóng cây trải dài trên đất khô lung lay, ánh mặt trời chiếu xuyên qua từng kẽ lá, trang trí cho xung quanh trở thành một cảnh an tường.

Thẩm Lăng đặt Vương Liên Hoa cạnh ao, nhìn y cước bộ lảo đảo đi lại gần ao.

Tiếng gió.

Tiếng nước.

Dòng nước lạnh lẽo chạm tới đầu gối, từ từ cao dần, tới lưng áo, sóng nước lăn tăn quanh thân ảnh y, như ảo như thật.

Cởi áo choàng bạch sắc, thả lỏng *** thần hòa mình vào dòng nước, tựa như con bướm bị bể mất cánh.

Vương Liên Hoa vốc một ít nước vẩy lên thân thể, bọt nước trượt trên làn da nhẵn mịn, lưu lại một đường ngân thủy trong suốt long lanh.

Tay từ từ nâng lên, sờ sờ vai phải.

Chỉ là vừa chạm vào liền khiến y cứng cả người.

Nơi đó, có lưu lại lạc ấn sỉ nhục của y!

Ngón tay đột nhiên đâm mạnh vào nơi da thịt lồi lõm do bị thương, máu đỏ tươi rỉ ra theo kẽ tay, từng giọt rơi xuống, loan ra mặt nước.

Miệng vết thương khẽ nhai máu tươi.

Y không đành chỉ động tác, năm ngón tay biến thành vũ khí sắc nhọn nhất trên đời, đâm sâu tới nỗi muốn móc cả xương ra.

Mặt nước nguyên bản trong vắt giờ trôi nổi từng mảng đỏ tươi quỷ dị, từng vòng từng vòng khuếch tán xung quanh.

Lưng y cũng tràn đầy một màu đỏ diễm lệ.

“Đủ rồi!”

Thẩm Lăng bắt lấy tay y, lớn tiếng la lên.

Ngón tay nhiễm đầy máu bị người kéo nhúng vào trong nước.

“Đã là quá khứ, tất cả đều là quá khứ, không ai có thể tái thương tổn người... “Ngữ điệu hần trầm xuống, hàm chứa đau khổ khiến người hít thở không thông, rồi lại hóa thành ôn nhu, kiên định.

Khuôn mặt Vương Liên Hoa lại không có nửa điểm biểu tình.

Nhưng mà khi nhìn mắt y, cho dù tâm địa người có sắt đá như thế nào cũng sẽ cảm thấy tan nát cả cõi lòng.

” Thẩm Lăng, ta muốn giết người.”

Ngữ khí vẫn bình tĩnh như trước, giống như đang nói “Hôm nay khí trời thật tốt.”

Thẩm Lăng gương mặt nhìn y, khóe miệng giương lên nụ cười thản nhiên.

“Hào.” Hấn đưa thanh kiếm của mình cho y.

Soát—

Hàn quang chiếu sáng một đường thẳng sắc lạnh trên mặt nước, Vương Liên Hoa không chút do dự đâm tới.

Bảo kiếm sắc bén, đủ để lấy mạng người trong nháy mắt.

Nó rất dễ dàng đâm xuyên qua da thịt Thẩm Lăng, dẫn theo một cổ máu tươi chui ra từ sau lưng Thẩm Lăng.

Ao trong đã bị biến thành một huyết trì.

“Người lẽ ra....nên nhắm nơi này...”

Thẩm Lăng chỉ chỉ ***g ngực mình, đem kiếm rút ra khỏi bả vai, lại đưa đến trước mặt Vương Liên Hoa.

Vương Liên Hoa rút cuộc nhìn hấn.

Ánh mắt trống rỗng dần dần khôi phục tiêu điểm, đem bóng dáng của Thẩm Lăng lưu vào đáy mắt.

Cái nhìn này, tựa như cả thế kỉ.

Có lệ trào ra từ hốc mắt, chảy xuống khóe môi.

Thẩm Lăng đột nhiên kéo y vào trong ngực, ôm chặt y giống như muốn khảm y vào tính mạng của mình.

Đều là thân thể lạnh như băng, chỉ có máu là ấm áp.

Ánh mặt trời rực rỡ, vậy sao xung quanh họ vẫn là bầu không khí hắc ám?

Một con bồ câu đưa thư bay qua đầu trên lên cửa sổ.

Lam Tuyết thuật tay bắt được, lấy lá thư dưới chân nó rồi nhìn thoáng qua, nói: “Đúng là bồ câu thiếu lâm dùng để đưa thư.”

Đường Thiên Hàng tiếp nhận lá thư mở ra nhìn một lát, khẽ cười.

“Phía trên viết gì?” Lam Tuyết tò mò hỏi.

“Mười ba tháng chín, anh hùng thiên hạ tụ tập tại thiếu lâm tự, khả sát chi (không hiểu).” Đường Thiên Hàng nâng chung trà lên, miễn cưỡng nuốt xuống ngụm nước rồi giảo lợt lại nội dung trên thư.

Lam Tuyết nói: “Những người chúng ta cho trà trộn vào trong các đại môn phái chẳng phải cũng sẽ tụ tập lại?”

Đường Thiên Hàng nở một nụ cười khinh miệt: “Người trung nguyên đều rất trọng mặt mũi, nhất định sẽ phái cao thủ nhất đẳng tham gia, mà ninja của Đông Doanh ta, mỗi người đều có năng lực lấy một địch mười.”

Lam Tuyết:” Sao chúng ta không thừa dịp cao thủ của các bang phái đi hết đánh vào nơi trọng địa của bọn họ?”

Đường Thiên Hàng vươn một ngón tay quơ quơ: “Giết một ngàn tiểu binh không bằng bắt một tướng lãnh. Thiếu lâm như ngôi sao sáng của võ lâm, người giang hồ lấy nó vi tôn, nếu hiện tại ở đó tụ tập đầy đủ người, còn cần chúng ta tốn sức đi từng nơi một đánh sao?”

Lam Tuyết nghe vậy gật đầu, hỏi: “Đại ca định đi thiếu lâm?”

“Đương nhiên.”

Đường Thiên Hàng đem tờ giấy ném tờ giấy vào chậu than, nhìn nó bị ngọn lửa cắn nuốt, hóa thành tro tàn, “Thiếu Lâm tự nếu đã dâng một cơ hội tốt như thế tới tay ta, chúng ta há có thể buông tha.”

Lam Tuyết nhìn mi nói: “Xem ra lần này tụ lại là nhắm vào chúng ta.”

Đường Thiên Hàng thản nhiên nói: “Sau một màn ở sa mạc, hành tung của chúng ta bị phơi ra ánh sáng cũng là trong dự tính của ta. Binh lai tương đáng thủy lai thổ yểm (binh tới tương đỡ, nước tới đất ngăn), đám người tự cho mình là đại hiệp hào khách siêu phàm kia cũng chỉ là một bọn tự ra vẻ, trong xương cốt chỉ là bao cỏ, căn bản không đáng chúng ta để ý, bất quá nếu bọn họ đã tới đây, ta sẽ bồi bọn chúng vui đùa một chút, cũng không nên để người ta tay không ra về.”

Lam Tuyết hạ giọng: “Có cần báo cho các thám tử ẩn núp trong các môn phái sẵn sàng chờ lệnh không?”

Đường Thiên Hàng lắc đầu nói: “Sự cấp tất loạn (việc gấp sẽ loạn).”

Lam Tuyết nói: “Ta sợ bọn họ không kịp ứng phó.”

Đường Thiên Hàng cười ha ha, nói: “Người Vô Đạo gia chúng ta huấn luyện ra, mặc kệ là thời điểm gì cũng sẽ không tạo ra chút sai lầm nào!”

Hắn thoáng nhìn ngoài cửa sổ, hỏi: “Ô Khốc đi bao lâu rồi?”

Lam Tuyết đáp: “Đã hai canh giờ.”

“Hắn đã sắp về.” Đường Thiên Hàng ôm chim bồ câu vào ngực, nhẹ nhàng vuốt ve, “Chúng ta liền mang vị Thảm tiểu thiếu gia kia đi Thiếu lâm tự xem trò hay đi.”

Trời chiều rơi xuống, rặng mây đỏ diễm lệ phủ kín mặt biển.

Vương Liên Hoa ngồi ở một khối đá nhô ra ở bên bờ biển, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, bị ánh sáng mờ ảo chiếu lên càng thêm trong suốt.

Nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, quay đầu lại nhìn thoáng qua, lại đem ánh mắt thả lại mặt biển rì rào sóng vỗ.

Thanh âm trầm thấp bay tới: “Thảm Lãng, sao ngươi có thể tìm được ta?”

“Thanh Điểu Bang.” Thảm Lãng nói ba chữ.

Đó là nơi bách sự thông chốn giang hồ, chỉ cần chịu bỏ ra một số tiền lớn, bất luận người, chuyện không thể để người khác biết, nó đều có thể tra ra được trong thời gian ngắn, tuy là vậy, Vương Liên Hoa cũng không cho rằng Thanh Điểu Bang có thể tra ra hành tung của người so với lang còn cảnh giác hơn như Đường Thiên Hàng. Thảm Lãng ngồi xuống cạnh y, còn nói thêm: “Ta thỉnh bọn họ tra một sát thủ tên Ô Khốc.”

Vương Liên Hoa ngẩn ra, xoay người nhìn hắn.

Thảm Lãng tiếp tục nói: “Đường Thiên Hàng phi thường cẩn thận, cho dù có Thanh Điểu Bang giúp, cũng không thể tra ra được. Ô Khốc là đệ nhất sát thủ dưới trướng hắn, hắn tuyệt sẽ không để hắn rời xa mình, tuy đêm ở sa mạc chưa từng thấy bọn họ cùng đồng hành. Đường Thiên Hàng mưu tính sâu xa, thân hãm nơi nguy hiểm nhất định đã định sẵn đường lui, Ô Khốc nhất định là đường lui của hắn.”

Vương Liên Hoa cười lạnh: “Người mưu tính sâu xa phải là Thảm đại hiệp ngươi mới đúng.”

Thảm Lãng nhìn y, ánh mắt bi thương mà áp lực.

“Bởi vì đây là chuyện duy nhất ta có thể làm cho ngươi.”

34. Chương 34

Vương Liên Hoa cười to, trong mắt ba phần mỉa mai, đôi mắt phong lưu đào hoa giờ tràn ngập đùa cợt.

” Thảm Lãng, ngươi đang bố thí sao?”

Thảm Lãng vẫn nhìn y như trước, trong đôi mắt bình tĩnh kia chỉ có một tia cười nhạt.

“Ta tự nói với mình, hoặc là cứu ngươi, hoặc là giết ngươi.”

Vương Liên Hoa chọn mi cười lạnh: “Nguyên lai Thảm đại hiệp người cũng sợ ta sẽ trợ giúp người Đông Doanh làm hại trung nguyên.”

Thảm Lăng bình tĩnh lắc đầu, nói: “Chỉ có như vậy, Đường Thiên Hàng mới không thể tái thương tổn người.”

Vương Liên Hoa sửng sốt, sau một lúc mới nói: “Vì sao lại phải giết ta?”

Thảm Lăng lại lắc đầu: “Nếu chúng ta đều chết, người sẽ bị bêu danh. Ta sống, có thể phá tan hết mọi chỉ trích tội danh của người, như vậy người có thể tự do.”

Hắn cười nhợt nhạt yên tĩnh, ôn nhu trước sau như một.

Vương Liên Hoa kinh ngạc nhìn hắn, giống như từ trong đôi mắt sáng ngời kia nhìn thấy cả biển rộng.

” Thảm Lăng, chẳng lẽ người chưa bao giờ nghĩ cho chính mình.”

Hoàng hôn dần dần trầm, có vài con chim bay ngang qua đầu họ, lưu lại một tràn tiếng kêu. Thảm Lăng giương mắt nhìn lên, làm cho ánh sáng hôn ám đậm màu phủ kín mặt hắn, thở dài thật mạnh: “May mắn người còn sống.”

Vương Liên Hoa quay đầu đi, làm cho gió thổi vào mắt, hơi chua xót, lại khinh thường nói: “Ta đương nhiên còn sống! Chờ ngày nào đó người qua đời, ta còn phải mang rượu ngon tới mộ phần của người tự ẩm tự nhạc, cho người thêm chết.”

Thảm Lăng thu hồi ánh mắt, cười nhìn y: “Vương công tử từng nói chờ giải quyết chuyện bảo đồ xong sẽ mời ta uống rượu ba ngày ba đêm, có còn nhớ không?”

Vương Liên Hoa tức giận nói: “Đã quên.”

Thảm Lăng không khỏi bật cười.

Vương Liên Hoa trừng hắn: “Người cười cái gì?”

Thảm Lăng cười: “Người a vĩnh viễn đều là tâm tính tiểu hài tử.”

Vương Liên Hoa giận, gào lên: “Thảm Lăng, người có ý gì? Có tin ta một cước đá người xuống biển hay không hả?”

Nói xong còn thật sự nhấc chân đá hắn, nhưng chỉ mới chạm vào áo hắn đã nghe hắn “Ồi!” một tiếng, ôm chặt bả vai khụy lưng xuống. Vương Liên Hoa nóng vội đỡ lấy hắn: “Làm sao vậy? Đụng tới miệng vết thương sao? Để ta xem xem...”

Thảm Lăng ngẩng đầu, cười đắc ý.

“Người...!”

Vương Liên Hoa đỏ mặt, làm bộ muốn cho hắn một chưởng, nhưng chợt nhớ hắn còn có thương tích trên người đành bất đắc dĩ oán hận xoay người, nhảy xuống khỏi phiến đá.

Thủy triều xuống, mấy con tiểu cua đỏ đỏ bò trên mặt cát, lưu lại một con đường nhợt nhạt. Vương Liên Hoa đứng đón gió, bạch y trong trẻo nhưng lạnh lùng, tóc dài đen nhánh, bay múa trong gió trời chiều, trong thiên địa giống như chỉ còn lại một mình thân ảnh cao ngạo thanh tuyệt này. Thảm Lăng kinh ngạc nhìn, hơi chút ngây ngốc.

“Thảm Lăng.” Vương Liên Hoa đột nhiên gọi hắn.

Thảm Lăng lấy lại *** thần: “A?”

“Kiếm của người đâu?”

“Để trong sơn động.”

“Giúp ta xóa nó.”

Thảm Lăng sợ run lên: “Cái gì?”

Vương Liên Hoa xoay người nhìn hắn, gần từng chữ: “Dùng kiếm của người, xóa bỏ dấu ấn Đường Thiên Hàng để lại này.”

Cắt nó đi hoàn toàn, để nó hoàn toàn biến thành vết thương do người tạo ra.

Thẩm Lăng, chỉ có người, trên đời này chỉ có người mới có thể tẩy đi sỉ nhục này.

Tay chậm rãi chạm lên vai phải, chỉ vừa chạm nhẹ vào, sự chán ghét đã nổi đầy đáy mắt. Thẩm Lăng đi đến cạnh y, đem tay kia nắm chặt trong tay mình, vén lên sợi tóc dính trên mặt y, mềm nhẹ cười, gật đầu.

“Hảo.”

Sơn động.

Dây leo xanh lục như vải mảnh, ánh trắng như chiếc lưới nhạt màu, ánh lửa lúc sáng lúc tối, tối mà ấm áp.

Thẩm Lăng đưa kiếm vào trong lửa, *** té hơ nóng nó. Bảo kiếm này đã bồi hắn mấy năm nay, từng làm cho không biết bao nhiêu ác nhân nghe tên sợ mất mật, giờ lạc tới đảo hoang không những dùng làm dao giết thịt đồn củi, giờ còn đảm nhiệm luôn công cụ cắt thịt tước cốt, thật sự là chuyện đùa nhạt nhất xưa nay. Bất giác thấy thật hảo ngoạn, lắc đầu cười khê một tiếng.

Vương Liên Hoa ổn định ngồi trước mặt hắn, đột nhiên xoay người đối diện với hắn, muốn nói lại thôi.

Y luôn luôn sợ đau, cứ thế này cắt đi một miếng thịt lớn, đừng nói là Vương Liên Hoa y được nuông chiều từ bé, ngay cả Thẩm Lăng còn chưa chịu được. Than nhẹ một tiếng, đem y ấn vào lòng mình, trầm thấp nói: “Không phải sợ, rất nhanh liền hảo.”

Kéo xuống vạt áo vai phải, lộ ra miệng vết thương kia, sợ run hồi lâu, cắn răng đem kiếm đâm xuống.

Hắn mặc dù xuống tay vừa mau vừa ngoan, nhưng vẫn khiến Vương Liên Hoa đau tới kêu thảm, tiếp theo cắn chặt ống tay áo, cổ không kêu tiếng nào nữa, mồ hôi lạnh đầy mặt, cả người run rẩy, cơ hồ muốn ngất đi. Thẳng tới khi kiếm rời đi thân thể, y mới từng ngậm từng ngậm thở phà phò, cả người yếu nhược ngã xuống.

Thẩm Lăng sớm đã chuẩn bị tốt được thảo, nhanh chóng đâm lên miệng vết thương đâm đầy máu tươi.

Đảo này khí hậu ấm áp, có rất nhiều kì hoa dị thảo sinh trưởng, Vương Liên Hoa lại thông hiểu y lý, máu chỉ trong chốc lát đã ngừng.

Thẩm Lăng để y dựa vào người mình, đau lòng hỏi: “Người thế nào?”

Vương Liên Hoa tức giận trả lời: “Đã chết.”

Thẩm Lăng bật cười, cẩn thận né qua miệng vết thương, đem y ôm càng chặt.

“Giờ ngay cả vị trí miệng vết thương chúng ta đều giống nhau.” Vương Liên Hoa đưa tay sờ trán đầu vai phải của hắn, cúi đầu nói.

Ngón tay thon dài *** té, mịn màng nhẵn nhụi, dưới ánh lửa như được chạm khắc từ băng, cảm xúc mịn màng kia xuyên thấu qua quần áo chạm tới đáy lòng, giống như có một ngọn lửa nho nhỏ dấy lên dưới ngón tay kia.

Thẩm Lăng miệng khô lưỡi nóng, bắt lấy cái tay không an phận kia, thanh âm ám ách: “Nhanh nghỉ ngơi đi.”

Vương Liên Hoa nghe lời nhắm mắt lại, giống như đứa nhỏ vùi vào lòng ngực hắn, y đã mệt muốn chết, chỉ chốc lát sau liền ngủ.

Nếu có thể bỏ xuống mọi thị phi ân oán, giờ phút bên nhau trở thành vĩnh hằng, nhân sinh còn gì cầu mong hơn.

Cố tình lại không thể bỏ xuống.

Trách nhiệm cũng tốt, đạo nghĩa cũng tốt, đều gánh trên vai hắn, sao có thể bỏ xuống dễ dàng như vậy.

Thẩm Lăng tựa người vào thạch bích, nhếch miệng cười chua xót.

Có đôi khi, thật hy vọng mình có thể ích kỷ một chút, cái gì cũng không cần trông nom, cái gì cũng không cần nghĩ tới, cùng nhau lưu lạc thiên nhai, cố tự tiêu dao.

Nhưng nếu thật như thế, Thẩm Lăng còn là Thẩm Lăng sao?

Thôi, thôi.

Có thể có được chút im lặng của thời khắc này, đã là thiên đại ban ân rồi, quý trọng, liền hảo...

Mười một tháng chín.

Chân núi núi Thiếu Thất.

Chu Thất Thất thay một thân nam trang, cùng Hùng Miêu Nhi với các tân khách khác lên núi.

Bọn họ chân trước vừa qua Giải Kiếm đình, sau lưng đã có người đem hành tung của họ báo cho Đường Thiên Hàng đang ở khách *** trong một trấn nhỏ dưới chân núi.

“Nguyên lai Thẩm phu nhân đã tới.”

Đang gọt táo, tâm tình Đường Thiên Hàng tựa hồ không tồi, “Những người nên tới đã tới đông đủ, đợt này thật sự rất phấn khích.” Há miệng cắn một miếng, hỏi: “Vị Thẩm tiểu thiếu gia kia sao rồi?”

Lam Tuyết nhìn vào buồng trong, đáp: “Còn đang ngủ, Ô Khốc đang trông chừng hẩn.”

Đường Thiên Hàng nằm nghiêng trên ghế, hứng thú nói: “Nghe nói đứa bé kia là tự nguyện cùng Ô Khốc đi?”

Lam Tuyết gạt đầu: “Hẩn lấy mình đổi một mạng của Chu Phú Quý.”

“Rất giỏi a, chưa tới bốn tuổi, cư nhiên đã có đảm lượng như vậy, thật không hổ danh là hải tử của Thẩm Lăng.” Đường Thiên Hàng thưởng thức chủ thủ trong tay, lại bắt đầu gọt quả táo không còn chút vỏ nào, “Chờ hẩn trưởng thành, nhất định trở thành đại họa trong lòng. Mầm vạ này, nên một đao chém sạch sẽ, một cái cũng không được lưu lại!”

Tay dùng chút lực, đã đem quả táo bổ làm đôi, tiện đà hỏi lại: “Đêm nay dùng ám hiệu liên hệ toàn bộ người của ta, ta muốn cùng Thẩm đại hiệp ngoạn một trò chơi thật thú vị.”

35. Chương 35

Con người, đa phần đều mâu thuẫn như vậy.

Rất hay băn khoăn, mâu thuẫn lại càng nhiều, mà căn nguyên của nó, chỉ là muốn từ trong mâu thuẫn tìm ra một lựa chọn càng thêm mâu thuẫn.

Cho dù đây không phải là lựa chọn mà họ hướng tới.

Bởi vì, suy phải nghĩ trái như thế nào, thì đều không do mình quyết định, mà là dựa và chuyện tình, dựa vào lý để quyết định.

Tại thời điểm hai người đã khắc sâu đối phương vào tâm rồi sẽ muốn ganh đua với người kia, để mình trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Lý, chính là lý trí.

một người quá mức lý trí, vĩnh viễn đều sẽ không để lộ tình cảm thật của mình.

Bọn họ không được quyền lựa chọn, ngay từ đầu bọn họ đã định sẵn con đường cho mình.

Đây, chính là bi ai.

Đảo nhỏ nơi này nhìn từ xa cũng chỉ nhỏ như một bàn tay, từ trên đỉnh núi nhìn xuống có thể nhìn được bao quát mọi nơi. Nước là nước, cây là cây, đá là đá, trừ bỏ ngẫu nhiên có vài tiểu động vật chạy qua ra thì chỉ còn sót lại tiếng gió đan hòa tạo thành bản hòa tấu thiên nhiên.

Loại âm thanh hoàn chỉnh tự nhiên không vướng chút dơ bẩn của thế gian này, nếu nghe quá lâu thì lại thấy nó rất đơn điệu một nỗi buồn rầu.

Nhưng Vương Liên Hoa đã ngây người mấy ngày tại nơi như thế này.

Thẩm Lăng rất hiểu y, lấy cá tính của y thì y tuyệt đối không nguyện ý ở lại loại địa phương này.

Cây trên đảo nhiều đến không thể đếm, chỉ cần làm một cái bè gỗ, đem theo đủ lương thực, bọn họ liền có thể rời khỏi đây.

Nhưng ai cũng đều chưa nhắc tới.

Vương Liên Hoa cũng không nhắc tới.

– quay về Trung Nguyên.

Chỉ có ba chữ, nhưng họ lại tận lực tránh nói tới, thậm chí không dám nghĩ tới ba từ kia.

Biển xanh, trời xanh, cát bạc, mặc trời mọc thật trắng lệt, mặc trời lặn lại điềm tĩnh, đan vào nhau tạo thành một bức tranh xinh đẹp không thuộc về trần tục, đủ để cho người quên đi thời đại đen tối hỗn loạn kia.

Thẩm Lăng dựa vào một vách đá đối diện với biển, nhìn trời chiều đang dần tối màu nơi xa xôi, ba quang mờ nhạt mà *** tế chiếu trên mặt nước tạo thành một tầng bàng bạc sáng nhạt, lại giống như mảnh vải bị nhu thành nhiều vết nhăn màu lam.

Cảnh sắc này có bao nhiêu xinh đẹp a.

Thẩm Lăng hít một hơi không khí có mùi biển mặn ảm ướt khoang khoái mà nhẹ nhàng vào trong khoang mũi.

Đỉnh đầu truyền tới thanh âm của Vương Liên Hoa.

“Thẩm đại hiệp muốn học lão tăng nhập định?”

Ngửa đầu nhìn lại, chỉ thấy thân ảnh bạch sắc đang đứng ở trên đoạn nhai, đôi mắt sáng ngời được ánh nắng chiều nhuộm thành màu vàng nhạt lóe lên tiểu ý.

Động thân, đột nhiên y nhảy xuống.

Thẩm Lăng bị y làm cho hoảng sợ, theo bản năng đưa tay đón lấy.

Cho nên Vương đại công tử thực an toàn rơi vào ***g ngực ảm áp mềm mại, hồn nhiên như không biết người dưới thân vì đỡ y mà vết thương đập vào đá sau lưng, đau tới nhe răng trợn mắt, thực tiêu sái nhảy xuống khỏi ***g ngực Thẩm Lăng, vỗ vỗ bụi bặm trên y bào, đánh giá đoạn nhai *** sảo trước mắt.

“Người đang nhìn gì?” y quay đầu lại hỏi.

Thẩm Lăng xoa xoa bả vai đau nhức đáp: “Trời chiều.”

Vương Liên Hoa thuận miệng ngâm một câu: “Sơ ảnh hoành tà thủy thanh thiên, ám hương phù động nguyệt hoàng hôn.” (câu này trong bài thơ Sơn viên tiểu mai của Lâm Bô –

dịch nghĩa: Thưa bóng đêm nghiêng lan mặt nước

Thoảng hương toả xuống động hoàng hôn

hoặc: Cành thưa ngả bóng ngang lòng nước,

Hương thoảng vờn trăng lóe góc trời.

có nhiều bản dịch khác nhau, mọi người muốn đọc thì vào [.thivien.net/viewpoem.php?ID=9890](http://thivien.net/viewpoem.php?ID=9890))

Thẩm Lăng cố ý cười y: “Đáng tiếc nơi này không có sơ ảnh, càng không có hoa mai.”

Vương Liên Hoa liếc hẩn, không nổi giận chỉ xoay người nhìn về phía chân trời, thở dài: “Nhưng mà thật sự rất đẹp.”

Thẩm Lăng nhìn thân ảnh y được bao phủ một tầng ánh kim màu đỏ vàng, cuối đầu nói: “Đúng là rất đẹp.”

Vương Liên Hoa đi về phía trước, dừng một lát, lại đi thêm vài bước, giang hai tay đứng trước bờ vực (giống titanic nhẽ) bạch y bay múa trong gió như cánh chim đón gió, giống như ngay lập tức sẽ bay lên trời đi tới một nơi xa xôi nào đó. Thẩm Lăng kinh ngạc nhìn, sắc mặt bỗng biến đổi.

Bỗng hẩn phát hiện Vương Liên Hoa đang muốn đi bước thứ ba.

Y đã sắp bước vào khoảng không, dưới đó là sóng biển cuộn cuộn cùng đá ngầm.

“Vương công tử!”

Thẩm Lăng la to một tiếng, túm chặt tay y, dùng sức kéo lại làm cả hai người cùng ngã lên mặt đất.

“Thẩm Lăng...” Vương Liên Hoa mờ mịt nhìn hẩn, song đồng ba quang liễm diễm chiếu ra thân ảnh Thẩm Lăng đang vô cùng rối bời.

Nhìn nhau, mặt đối mặt, gần trong gang tấc.

Rõ ràng như thế.

Tay đặt lên ngực hẩn, thì thào nói: “Tim người đang đập...”

Đám sương mù đầu xuân làm đôi mắt người kia trở nên mờ lung, khiến Thẩm Lăng không phân rõ được đến tột cùng trong mắt y đang ẩn dấu loại tình tự nào, chỉ si ngốc nhìn, thấp giọng nói: “Bởi vì ta còn sống.”

“Nếu người chết, ta phải làm sao bây giờ...”

Thoảng như đang nói mê, là cho tâm Thẩm Lăng chợt đau quặn, yên lặng nhìn nhau một lát, sau đó đem sự đau lòng trong đáy mắt dấu đi, đậm cười: “Ta sẽ sống lâu hơn người.”

Vương Liên Hoa ngơ ngẩn.

Rõ ràng đang chạng vạng, vì sao trên mặt Thẩm Lăng lại chiếu ra quang huy sáng ngời?

Không có gió, ánh sáng không có, tựa hồ ngay cả không khí cũng muốn biến mất, cả thiên địa chỉ còn lại hai người si nhiên ngóng nhìn lẫn nhau.

Hô hấp đan xen hô hấp, nhãn mâu chiếu rọi nhãn mâu, bọn họ tựa lại gần như vậy, thật gần. Bốn phiến môi run rẩy không chút do dự hợp lại một chỗ, tựa như đứa nhỏ, cẩn thận mà ngây ngô tựa như hoa rơi, mềm nhẹ mà ôn tồn tựa như biển rộng. Vĩnh hằng mà sâu lắng. Bên tai không còn nghe được thanh âm gì khác, tâm say, say thuần túy mà thu thủy lạc hà, say tới nỗi ngã vào sự nóng cháy của đối phương.

Thẩm Lăng lại đột nhiên thật sát phong cảnh kêu lên một tiếng sợ hãi.

Vương Liên Hoa cười ha hả, vươn đầu lưỡi liếm đi vết máu trên môi, nhìn khóe môi Thẩm Lăng bị mình giảo cắn, trong mắt là vẻ phong lưu, khẽ cười: “Thẩm đại hiệp có cảm thấy hảo không?”

Thẩm Lăng nói không nên lời.

Vương Liên Hoa ưỡn ngực tự hào khoe khoang: “Nếu nói đến kỹ thuật tán tỉnh, bản công tử nếu nhận đệ nhị, trong thiên hạ không ai dám nhận đệ nhất. Mặc kệ là tiểu thư khuê các hay là danh linh khuyên thành, bất cứ ai cũng phải đem tất cả yêu thương trao cho ta.”

Thẩm Lăng dở khóc dở cười, giọng điệu nhu tình vừa rồi của y đã bay mất không còn bóng dáng, tuy nói người này không tuân theo lễ thường, mình bị trêu chọc cũng không phải lần một lần hai, nhưng nếu nói đã quen rồi cũng không phải, chỉ có thể cười khổ với y: “Nguyên lai trong lòng Vương công tử, ta cùng với những nữ tử kia đều giống nhau.”

Vương Liên Hoa nghe hần nói thì hơi sững sốt: “Đương nhiên không...” Nhưng nói nửa câu thì liền cảm thanh, trừng mắt Thẩm Lăng: “Người muốn lừa ta nói ra?!”

Thẩm Lăng cười: “Đúng vậy, là Vương công tử người chọc ghẹo ta trước.”

Vương Liên Hoa cũng nhìn hần, nhẹ giọng nói thầm: “Ta không có chọc ghẹo người.”

Thẩm Lăng không nghe rõ, nghi hoặc nói: “Người nói gì?”

Vương Liên Hoa lắc đầu, dùng ống tay áo lau đi vết máu nơi khóe miệng hần, giấy tiếp theo bỗng nhiên dùng đầu lưỡi liếm lên miệng vết thương.

Động tác đột ngột của Vương Liên Hoa làm Thẩm Lăng kinh ngạc không thôi, theo bản năng đẩy y ra, đang muốn nói chuyện thì lại đối diện với ánh mắt ai thê đầy phức tạp kia, lòng hần liền chấn động, trong nháy mắt hần hoảng hốt kia, hai phiến môi lại kề sát.

Lần này, không có tái cự tuyệt.

Đợt hôn này kéo dài, hóa thành một đợt xuân thủy sấm hạ toàn thân.

Thẩm Lăng là một nam nhân rất có tự chủ, năm đó đối mặt mọi sự hấp dẫn ‘thiên hạ đệ nhất mỹ nhân’ Vương Vân Mộng, hần vẫn có thể ngồi yên lòng không chút loạn vũng chãi như thái sơn. Mà hiện tại, chỉ là một cái hôn đơn giản, chỉ là tiếng hít thở hơi dồn dập đã là cho hần tâm viên ý mã.

Thân thể nổi lên phản ứng, hần vô lực ngăn cản.

Vương Liên Hoa tựa hồ chú ý tới, cười như kẻ trộm, hỏi: “Thẩm Lăng, người làm sao vậy, sao tim đập nhanh như vậy.”

Vấn đề này thật nhạy cảm, cho nên Thẩm Lăng chỉ có thể cười khỏ.

Né tránh bàn tay Vương Liên Hoa đang vươn tới, nói: “Vương công tử, không cần náo loạn.”

Hần không phải thánh nhân, hần cũng có cực hạn nhẫn nại.

Trời đã tối, sao sáng ngời, ánh trăng trong trẻo.

Ánh mắt Vương Liên Hoa so với sao trời còn sáng hơn, so với trăng còn trong trẻo hơn.

“Thẩm Lăng, nếu là người, ta nguyện

36. Chương 36

Gió nhẹ, ánh trăng vành vạnh mê hoặc, trầm túy (say mê).

Ánh trăng phủ kín khuôn mặt, mi giác ần ần tiểu ý, sợi tóc tán loạn trong gió làm lòng người bị yêu hoặc.

Y quả thực là ác ma, trên đời này không có ác ma thứ hai có thể cùng y so sánh.

Thẩm Lăng nâng mặt y lên, in môi mình lên mặt y.

Đầu tiên là đuôi lông mày tú dật, tiếp theo là cặp mắt tràn ngập thống khổ, kế đó là chiếc mũi đỉnh trực, cuối cùng lưu luyến tại đôi môi mềm mại.

Hần hôn rất ôn nhu nhẹ nhàng, sợ chỉ mạnh một chút thôi sẽ làm người trong ngực vỡ nát đi.

Loại cảm giác được nâng niu quý trọng như món đồ trân quý dễ vỡ này, Vương Liên Hoa chưa bao giờ cảm nhận qua.

Y không thiếu bạn giường, từ trước tới nay y là Vương công tử kinh tài tuyệt diệu của Lạc Dương, tựa như y từng nói, cho dù là ôn nhu uyển chuyển hay tiểu thư khuê các hàm xúc, hoặc nghệ danh linh kỹ quyến rũ tận xương, thậm chí là người tự xưng danh môn tiểu thư của võ lâm chính phái khinh thường cùng tà ma

làm bạn thì chỉ cần y nguyện ý, chỉ cần y lười nhác cười, chỉ cần khinh bạc nhưng không mất dáng vẻ nông
ngữ diễn diễn một chút, các nàng liền trở thành người thờ gấp cầu hoan dưới thân y.

Thế nhưng mỗi bữa sáng tỉnh dậy, nhìn thiên hạ xinh đẹp trên giường kia, y vẫn cảm thấy trống rỗng.

Ai vậy? Nàng tại sao lại ở chỗ này?

Nga, nàng là một nữ nhân, một nữ nhân đêm qua cùng ta triền miên phóng túng.

Chợt y cúi đầu, nhìn thấy y bào mình bị giải khai, lộ ra làn da có vài điểm hồng ngân tươi đẹp.

Y vô cùng quen thuộc loại ấn ký này.

Đó là bằng chứng cho việc phiên vân phúc vũ đêm qua.

Nhưng y chỉ cảm thấy ghê tởm, cho nên y ngay cả giấy cũng chưa kịp mang đã vọt tới ngoài cửa nôn ra.

Y chán ghét!

– cho nên, khi làm chuyện đó, y không bao giờ giải khai y phục.

– cho nên, mặc kệ nữ tử dưới thân uyển chuyển cầu xin như thế nào, y cũng không bao giờ cho các nàng lại
chạm vào tác da thịt nào của y.

Chỉ là, y không cự tuyệt Thẩm Lăng.

Y không thể cự tuyệt hẳn.

Mọi người nói ánh trăng mê loạn, sao sánh được với vẻ mặc thê lương của Vương công tử?

Thẩm Lăng vén lên lọn tóc của Thẩm Lăng, thu nhập vào sâu trong đáy mắt của mình, si nhiên nói: “Liên
Hoa, ánh mắt của ngươi thật xinh đẹp...”

Xưng hô này làm cho Vương Liên Hoa chấn trụ.

Hắn luôn gọi y là “Vương công tử”, ngữ điệu lễ phép tuy không quá mức xa lạ, nhưng lại như cách một
tầng sa màn, làm cho y không thể đoán ra tình cảm thực giả trong giọng nói. Nhưng giờ phút này hắn ý
loạn tình mê thốt ra hai từ, bao hàm thương tiếc, đau lòng như thế.

Giờ, cái gì y cũng không muốn tìm hiểu nữa!

Thầm nghĩ muốn cảm nhận hắn, thầm nghĩ muốn cùng hắn ôm lẫn nhau!

Giương mắt nhìn hắn, tươi cười nơi khóe miệng dần tràn ra, nhẹ nhàng nói: “Thẩm Lăng, từ ngày chúng ta
gặp nhau, ta liền muốn theo đuổi ngươi. Ta liều mạng muốn thắng ngươi, thậm chí đau khổ theo đuổi Chu
Thất Thất, cũng là hy vọng ngươi có thể đặt ta ở trong lòng...”

Thẩm Lăng ngẩn ngơ.

Vương Liên Hoa cười, nụ cười kia tràn đầy thống khổ: “Người ta muốn, cho tới giờ đều chỉ là người.”

Từ thật lâu trước kia, đã bắt đầu nảy sinh nguyện vọng này.

Là người.

Muốn Thẩm Lăng, thầm nghĩ muốn hắn.

Là người, là người, là người!

Ở trong lòng hò hét hàng vạn lần, nói ra miệng thì lại bình tĩnh vô ba như mặt hồ.

Muốn hắn quay đầu lại liếc mình một cái, sau đó khắc ghi trong lòng.

Vì thế y vẫn cố sắm vai tà ma ngoại đạo, mỗi lần đều khinh miệt cùng khinh thường châm chọc hắn, hết
thấy hết thấy hết thấy, đều chỉ vì mong muốn mình có một vị trí bên trong lòng hắn.

Ánh mắt của y mông lung như thế, ánh mắt của y say mê như thế, tâm của Thẩm Lăng đều co rút đau đớn.

Liên Hoa, ngươi có biết vì sao ta nguyện ý cùng ngươi đi đại mạc?

Liên Hoa, người có biết vì sao ta nhiều lần liều mạng che chở cho người?

Liên Hoa, người có biết vì che dấu tình cảm ta dành cho người, ta tình nguyện rời khỏi giang hồ.

Dấu diếm thời gian dài như vậy, vì cái gì lại phải tới thời khi không thể vãn hồi, mới có thể hoàn toàn hiểu rõ lòng đối phương, hiểu được chính mình?

Bởi vì ta vẫn nghĩ rằng người chán ghét ta a.

Ông trời lại cho chúng ta một hồi vui đùa bất đắc dĩ, lây dính đau xót cho nửa đời, ngay cả một đường sống cũng không lưu cho chúng ta!

Liên Hoa, vì sao vận mệnh lại đối chúng ta tàn nhẫn như thế?

Trong mắt Thẩm Lăng có lệ.

Trong mắt Vương Liên Hoa cũng có lệ.

Si ngốc ngốc nhìn, thiên địa vạn vật đều hoàn toàn hóa hư không.

Chỉ có lần nhảy, chỉ còn lại lần nhau!

Thôi, thôi, quý trọng từng giây từng phút này, làm cho thời gian trong nháy mắt này hóa vĩnh hằng đi.

Tay đặt bên hông y, nhẹ nhàng kéo vạt áo xuống.

Bạch y như đóa hoa rụng cánh, trượt xuống khủy tay, lộ ra bả vai gầy yếu.

Thân thể Vương Liên Hoa cứng đờ, nghiêng đầu qua một bên.

Thẩm Lăng cúi thân xuống, đầu ngón tay cảm nhận được làn da mềm mại nhẵn mịn không muốn rời đi, nhẹ giọng nói: “Liên hoa, người sợ hãi sao?”

Thân thể y cứng ngắc, Vương Liên Hoa vẫn cố không chịu thua kêu: “Ai nói ta sợ? Nhớ năm đó ta...”

Thẩm Lăng lại đưa tay bất ngờ đặt lên chỗ mẫn cảm trên ngực của y nhẹ nhàng nhu nhu, hỏi: “Nhớ năm đó cái gì?”

“Ngô...” Khoái cảm khó hiểu nhanh chóng lan tỏa, một tiếng khinh suyễn thốt ra, Vương Liên Hoa cắn răng đem nó nuốt về. Trong đầu trống rỗng, làm sao còn có thể tự hỏi, đối khiêu khích rõ ràng trong câu nói của Thẩm Lăng tuy y muốn phản bác, tiếc rằng tư tưởng sớm đã bị khống chế, chỉ có thể mở to hai mắt trừng hẩn.

Thẩm Lăng nhẹ cười, đầu lưỡi phủ lên điểm đỏ, ngậm lấy, nhẹ nhàng mút.

“A...!”

Vương Liên Hoa kinh kêu, tiện đà quật cường cắn môi dưới, chỉ phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn mơ hồ.

Thẩm Lăng há miệng ngậm lấy vành tai y, nỉ non nói: “Liên hoa, nơi này chỉ có người, không cần áp lực chính mình...”

Là do người mới...!

Nhìn khuôn mặt tự tiếu phi tiếu trước mắt, ánh mắt sáng ngời ôn nhu, lại nhớ tới tình cảnh xấu hổ vô năng vô lực hiện tại của mình, trong lòng y càng hoảng, nhanh chóng che lấy miệng, không để mình phát ra chút âm thanh nào.

Thẩm Lăng đương nhiên nhìn ra ý đồ của y, tay mơn trớn bờ vai y, không ngừng trượt lên xuống, trượt qua bờ ngực phập phồng, đi xuống bụng bằng phẳng, tiến xuống giữa hai chân, cuối cùng nắm lấy dục vọng của y.

Tiếng rên rỉ như khóc thanh tràn ra khỏi khớp hàm cắn chặt của Vương Liên Hoa, khoái cảm khác thường như pháo hoa bùng nổ, xâm chiếm tới mỗi một cảm quan.

Thẩm Lăng, buông tay, buông tay...!

Không cần... Tà... Sẽ...

Âm thanh nhẹ nước nở càng lúc càng dồn dập, cả người giống như muốn theo từng đợt lên xuống của tay Thẩm Lăng bay tới thế giới khác.

Cảm giác được thân thể người trong lòng ngực đột nhiên run lên, động tác Thẩm Lăng cố ý nhanh hơn, tới khi một cổ chất lỏng nóng bỏng phun ra lòng bàn tay.

Vương Liên Hoa không ngừng thở dốc, mồ hôi *** mịn che kín hai gò má, ánh mắt mờ lung tan rã không còn tiêu tụ.

Khoái cảm trong cơ thể còn chưa rút đi, thân thể xụi lơ vẫn còn chìm trong cảm giác mê ly, đột nhiên có một dị vật xâm nhập thân thể.

“A...!”

Dịch thể nhờn trắng không thể ngăn cản được cảm giác đau đớn khi ngón tay tiến vào, khuôn mặt Vương Liên Hoa vì động tác này mà trở nên trắng nhợt.

Thẩm Lăng cẩn thận nhẹ nhàng đưa ngón tay vào, hơi hoạt động lên xuống, thanh âm khàn khàn nói: “Đau không?”

Vương Liên Hoa mồ hôi như mưa, một bàn tay chậm rãi đưa lên.

Là cự tuyệt hẳn? Hay là muốn giết hẳn?

Thẩm Lăng không thể tự hỏi, phần thân thể trưởng đau làm cho ý chí của hẳn không chịu hẳn không chế.

Hẳn không muốn xúc phạm tới y, cho nên, hẳn tình nguyện chịu đựng.

Nếu y đẩy hẳn ra, như vậy, hẳn cũng sẽ nguyện ý buông tay...

Hai cánh tay đặt lên vai hẳn.

Sau đó nắm lại, gắt gao ôm, tiếp đó cả thân thể dựa sát vào.

Động tác này làm cho phần lý trí cuối cùng của Thẩm Lăng bị đốt s'ách, không còn có thể nhẫn nại được nữa, vô pháp nhẫn nại nữa!

Hẳn rút ngón tay ra, đem thứ sưng to tới cực điểm đâm vào.

Đau quá!

Cho dù đã chuẩn bị sẵn sàng nhưng sự đau đớn giống như bị xé rách này vẫn làm phần ý thức tan rã của Vương Liên Hoa thanh tỉnh lại.

Y có thể đẩy hẳn ra.

Y biết, chỉ cần y cự tuyệt, Thẩm Lăng nhất định sẽ không miễn cưỡng y.

Vương Liên Hoa không làm vậy.

Y hít sâu một hơi làm cho thân thể mình thả lỏng, tái thả lỏng, cho dù đau cũng tình nguyện làm tới cùng.

Loại trạng thái này, cho dù là thánh nhân cũng vô pháp tiếp tục nhẫn nại.

Nhưng Thẩm Lăng lại ngưng động tác.

Lau đi mồ hôi trên trán y, cúi đầu đặt nụ hôn hết sức đau tích lên khóe mắt y, đuôi chân mày, ngậm đôi môi lúc mở lúc đóng.

Thẩm Lăng, Thẩm Lăng...

Người vĩnh viễn đều ôn nhu như thế, tình nguyện chính mình thừa nhận tra tấn không dành cho mình cũng không muốn thương tổn ta nửa phần...

Chậm rãi khuyh thân nhẹ nói một câu vào tai Thẩm Lăng.

Y nói: “Tiếp tục đi...”

Thẩm Lăng bắt lấy cánh tay đang cầu lên thạch bích đặt vào lòng mình, *** tế hôn nhẹ.

“Đừng trao thạch bích, ngươi sẽ bị thương...” “Ngay khắc đó, thân thể hần mạnh dùng lực, đem chôn dục vọng của mình vào nơi sâu nhất.

Dũng đạo nhỏ hẹp bị khai mở tới cực hạn, đau đớn không còn mãnh liệt như ban đầu, một cỗ khoái cảm kì dị hỗn loạn lan tràn toàn thân, chiếm cứ mọi tư tưởng, xâm nhập tới từng cảm quan. Vương Liên Hoa rốt cục không thể chịu nổi, phát ra từng tiếng rên rỉ ngắt quãng theo từng trận trêu sắp dồn dập của Thẩm Lăng, thân thể vô thức ngênh người đón nhận, toàn bộ thể xác cùng *** thần đều bị chìm ngập trong dục vọng tối nguyên thủy.

Không ngừng kê sát, mập hợp, dây dưa, giống như trôi nổi trong mộng ảo, chỉ còn lại khoái cảm nuốt trọn mọi thứ, y chỉ chặt chẽ nắm chặt vai Thẩm Lăng, cảm thụ từng trận luật động ngày càng kịch liệt.

Cảm giác chân thật như thế, sự tồn tại của Thẩm Lăng...

Không chỉ thân thể, ngay cả linh hồn cũng gần nhau như thế.

Thẩm Lăng, chỉ có người...

Cảm giác được động tác của thứ trong cơ thể ngày càng kịch liệt, thân thể đột nhiên run rẩy.

Ý thức gần như hồngбет, Thẩm Lăng đột nhiên cầm lấy dục vọng đang đứng thẳng của y, dựa theo từng trận trêu sắp mà trượt lên xuống. Kích thích mãnh liệt như thế làm cho Vương Liên Hoa không thể ức chế được mà đạt cao trào. Thẩm Lăng cúi đầu gặm cắn môi y, cảm nhận được do cực hạn cao trào mà vách tường miễn cảm nhanh chóng co rút, chất lỏng nóng bỏng trào ra, bùng nổ ngay trong cơ thể y...

Vương Liên Hoa thở hổn hển, thân thể mềm nhũn giống như ở trên mây, đầu không ngừng quay cuồng mê muội.

Ánh mắt mờ lung bịt kín một tầng hơi nước mê mê mang mang nhìn qua, liền bị một cánh tay ôm chặt vào ***g ngực rắn chắc.

Mệt mỏi quá, mệt mỏi quá...

Liếc nhìn người nam nhân đang ôm mình, an tâm vùi đầu vào ***g ngực người nọ, lắng nghe nhịp tim hữu lực, ngủ say.

Thẩm Lăng nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc tán loạn dính lại bởi mồ hôi trên mặt y, lấy y bào phủ lên cho y.

Ánh mắt tràn ngập yêu thương, nhẹ nhàng như gió đêm.

Thẩm Lăng nhắm mắt, đem y ôm càng chặt.

Đêm đã khuya, trăng thêm lạnh.

Thủy quang cùng ánh trăng giao hòa, chiếu rọi thân ảnh của hai người họ, đổ bóng dài trên mặt thạch bích.

Đơn bạc, hỗn độn.

Dạ liên: ta không biết edit h nha TTvTT

37. Chương 37

Khung cảnh mặt trời mọc là khoảng khắc đẹp nhất.

So sánh với vẻ đẹp tĩnh lặng đậm đặc khi mặt trời lặn, nó càng thêm đồ sộ càng thêm tráng lệ lộng lẫy.

Nơi đường chân trời xa xôi lộ ra một tiểu thái dương, đem bột phấn vàng nhạt thâm thủy rải từ trên bầu trời cao vợi vợi xuống mặt biển xanh thăm óng ánh.

Vương Liên Hoa chân trần đứng trên bờ cát, nước biển sáng sớm lành lạnh trượt lên làm ướt chân y rồi lại trượt xuống.

Y dường như đã đứng ở đây thật lâu, cũng dường như được ngưng kết từ làn sương sớm mờ mờ lung, chỉ một kiện y bào thuần trắng cùng một bóng dáng gầy yếu dị thường lại làm cho người ta nhìn không được cảm thấy đau lòng.

Thẩm Lăng đứng sau y, thay y khoác lên áo choàng, nói: “Buổi sáng gió lạnh, cẩn thận hàn khí nhập thân.”

Vương Liên Hoa chậm rãi đem tầm mắt chuyển lên mặt hắn.

“Trời đã sáng.”

Thẩm Lăng dùng tay vuốt gọn sợi tóc bị gió thổi tán loạn của y, dùng dây cột tóc *** tế buộc hảo, cúi đầu đáp: “Ban ngày luôn sáng.”

Vương Liên Hoa cúi đầu nhìn bóng dáng ảnh ngược của hai người họ trong nước, thấy nó bị cánh hoa vừa rơi xuống tạo thành từng đợt sóng nhỏ làm nhòa hình ảnh.

“Kết thúc rồi...”

Thẩm Lăng sửng sờ một chút: “Cái gì?”

Vương Liên Hoa xoay người, buồn bã nhìn hắn đem hai chữ kia nặng nề nói thêm lần nữa: “Kết thúc rồi...”

Tầm mắt xẹt qua bờ vai y, trên mặt Thẩm Lăng lộ ra nét kinh ngạc.

Bởi vì hắn nhìn thấy một chiếc thuyền lớn đang hướng tới chỗ họ.

Cờ hiệu tung bay, một chữ to phát phới trong gió.

Chu.

Vương Liên Hoa bình tĩnh đi sượt qua người hắn, lưu lại một câu.

“Thẩm Lăng, chúng ta quay về Trung Nguyên đi.”

Lát sau, y nghe được câu trả lời với thanh âm đồng dạng bình tĩnh: “Được.”

Ai cũng không quay đầu lại.

Cho nên, ai cũng không nhìn được biểu tình trên mặt đối phương.

Thất Thất ngày càng gầy, gầy tới độ khiến người đau lòng.

Nàng từ trên thuyền chạy vội xuống, chạy thẳng tới chỗ Thẩm Lăng, chưa ngừng lại đã huy qua một cái tát.

Thanh âm thanh thủy giòn tan vang lên, tiếng khóc anh anh của nàng cũng cất lên.

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi dài trên gò má, hung hăng nện vào ngực Thẩm Lăng, nghiền nát tim hắn.

Ôm lấy vai nàng, ôn nhu nói: “Thất Thất, thật xin lỗi...”

Chu Thất Thất mờ mịt nhìn hắn một lát, đột nhiên gắt gao ôm hắn, khóc rống lên như một hài tử bất lực yếu ớt. Thẩm Lăng vỗ nhẹ lưng nàng, dịu dàng an ủi.

Nàng thương hắn như vậy, hắn sao có thể phụ nàng?

Hùng Miêu Nhi đứng xa xa nhìn, kinh ngạc nhìn họ.

“Miêu nhi, người làm sao vậy?” Thẩm Lăng nhìn hắn, đập ngực hắn một cái, cười nói, “Không nhận ra ta nữa sao?”

Hùng Miêu Nhi nghech miệng nở nụ cười, nói: “Cuối cùng cũng tìm được các người.”

Thẩm Lăng nghi hoặc hỏi: “Nói đến ta cũng thắc mắc, sao các người lại tìm được tới đây?”

Hùng Miêu Nhi sững sốt, tầm nhìn hướng về phía Chu Thất Thất.

“Là đội thuyền của cha ở cảng khẩu Minh Châu thành nhìn thấy một người chèo thuyền thất hồn lạc phách, nghe bọn họ kể lại chuyện tình phát sinh ở trên biển.” Chu Thất Thất vừa lau đi nước mắt vừa nói, “Chúng ta liền đi theo lộ tuyến người kia nói tìm tới đây, hoàn hảo gần chỗ phát sinh chỉ có một tiểu đảo này, bằng không thật không biết tới khi nào mới có thể tìm được tới đây.”

Thẩm Lăng nói: “Vất vả các người.”

Giọng Chu Thất Thất hơi gắt: “Đây cũng đâu phải là lần đầu tiên.”

Thẩm Lăng chỉ đành áy náy cười cười.

Hùng Miêu Nhi cao thấp đánh giá hần, hỏi: “Tên khốn Đường Thiên Hàng kia có thương tổn các người không?”

Thẩm Lăng lắc đầu: “Ta không sao.”

“Kia...” Hùng Miêu Nhi đưa mắt lia tới hướng y, “Hần không sao chứ?”

Thẩm Lăng run lên, chợt nghe tiếng Vương Liên Hoa truyền tới, không chút khác thường nào thậm chí còn nhẹ nhàng êm tai.

“Miêu Nhi lo lắng ta sao?”

Hùng Miêu Nhi gân cổ lên: “Ai... Ai lo lắng... Lo lắng người a...”

Vương Liên Hoa cười trêu: “Từ khi nào Miêu Nhi trở lên nói lấp như thế?”

Mặt Hùng Miêu Nhi đỏ lên, chỉ chi ngô ngô nửa ngày cũng chẳng nói được câu nào đầy đủ. Này cũng làm Vương Liên Hoa tò mò không thôi, y theo tính tình thẳng thắn của hần, nghe được câu nói đầy khiêu khích kia đáng lẽ phải rống to phản bác lại, liền hỏi tiếp: “Miêu Nhi, người trở nên ngốc nghếch sao.”

Chu Thất Thất vội nói: “Đại ca hần.. hần bởi vì ngồi trên thuyền quá lâu nên có chút say sóng.”

Vương Liên Hoa hồ nghi dò xét hần, nhìn lâu tới nỗi Hùng Miêu Nhi đỏ mặt mũi lạnh đầy đầu, đột nhiên y xì một tiếng nở nụ cười, túm lấy hần: “Nguyên lai Miêu Nhi bị say sóng, này dễ lắm nha, giờ lên thuyền để thiên hạ đệ nhất thần y ta đây sắc thuốc cho người, đảm bảo thuốc tới bệnh trừ.” Hùng Miêu Nhi thể nhưng không phản kháng, mặc cho y kéo mình lên thuyền

Chu Thất Thất nắm lấy cánh tay Thẩm Lăng, lệ nơi đáy mắt vẫn chưa khô, trên mặt nở ra nụ cười.

“Thẩm Lăng, chúng ta trở về đi.”

Thẩm Lăng cười nhìn nàng, sau đó nhẹ gật đầu.

Vô cùng cát tường an hòa.

Thật sự, hết thấy đều rất cát tường an hòa.

Rượu là thứ tốt a.

Rượu so với nữ nhân càng khiến người mất hồn.

Vương Liên Hoa hiện tại ôm một vò rượu ngồi ở mũi thuyền, uống vô cùng ngon miệng. Đã lâu rồi y chưa được hưởng qua tư vị của rượu, thân thể tựa hồ không thể chịu được chất lỏng cay độc bất thành hình lắm dạ dày ần ần đau đớn, đồng thời cũng là một phen tư vị thống khoái khác. Cho nên y quyết định bỏ qua việc so đo hương vị tốt xấu của rượu, chú tâm di chọc ghẹo Hùng Miêu Nhi.

“Miêu Nhi, người nói xem, rượu giống cái gì?”

Hùng Miêu Nhi tức giận: “Còn có thể giống cái gì? Giống nước!”

Vương Liên Hoa lắc đầu: “Đúng vậy, nhưng rượu cũng giống nữ nhân.”

Hùng Miêu Nhi hung hăng nốc vài hớp, rú lên: “Người lại nói bậy.”

Vương Liên Hoa chắc chắc vài tiếng, nói: “Rượu giống nước, mà nữ nhân cũng giống nước, nếu cả hai đều như nước, vậy chẳng phải rượu cùng nữ nhân đều giống nhau sao.”

Hùng Miêu Nhi nghe mà nhức cả đầu, cả buổi cũng chẳng đáp được gì.

“Cái gì... Cái gì nước a nữ nhân a, nói chuyện thì người hảo hảo nói chuyện, dùng lưỡi nhiều như vậy làm gì.”

Vương Liên Hoa cúi sát vào hân, ám muội nói: “Rượu cùng nữ nhân, người thích cái nào hơn?”

Hùng Miêu Nhi phản xạ theo quán tính tránh y thật xa: “Người lại muốn đùa giỡn cái gì vậy?”

Vương Liên Hoa nháy mắt mấy cái, cố ý giả bộ đáng ủy khuất: “Ồ trong lòng Miêu Nhi ta thật sự bất kham như vậy sao?”

Hùng Miêu Nhi hơi sững sốt, gãi đầu không biết làm sao.

“Đúng...a không.. không đúng, ta.. là...”

Vương Liên Hoa ha ha cười to, vỗ một phát vào vai hân: “Miêu Nhi, người là người tốt.”

Hùng Miêu Nhi không đề phòng, bị y vỗ cho một cái ghen luôn rượu ở yết hầu, ho đến nổi mặt đỏ cả màu.

“Vương Liên Hoa, người...khụ khụ.. người, người..”

Thấy bộ dáng chật vật của hân, Vương Liên Hoa cười rất chi là đắc ý.

“Ta thế nào?”

Vương Liên Hoa trờng y: “Người thật sự là... Thật sự là...” Suy nghĩ nửa ngày, rốt cục nghĩ đến một hình dung từ, “... Kẻ gây tai họa!”

Vương Liên Hoa nghiêm trang nói: “Từ xưa nay kẻ gây tai họa thường là hình dung nữ nhân, chẳng lẽ Miêu Nhi cho rằng ta là nữ nhân?”

Hùng Miêu Nhi tức tới nổi đỉnh đầu bốc cả hơi nước, nhưng lại chẳng tìm được câu nào để phản bác.

Không thể trêu vào, chẳng lẽ không thể trốn sao? Xoay người đi hướng khoang thuyền.

Vương Liên Hoa gọi hân: “Uy, người ta phu thê cửu biệt trùng phùng (xa cách lâu ngày gặp lại), giờ này không chừng đang làm gì đó, không lẽ người muốn vào xem bên trong đang xảy ra chuyện gì sao?”

Thân mình Hùng Miêu Nhi cứng đờ, bước chân ngừng lại.

Thần sắc của hân thật quái dị, kinh hoảng, bất đắc dĩ, thậm chí là áp lực cùng thống khổ.

Vương Liên Hoa nhìn hân, nhẹ nhàng cười.

“Người tốt phần lớn đều không hiểu thế nào là gạt người, Miêu Nhi, người cũng như vậy.”

38. Chương 38

Khoang thuyền chiếm vị trí rất rộng, tựa như một tòa lầu các *** xảo.

Thẩm Lăng đã thay y phục mới, một thân trường sam thanh sắc mộc mạc, phối hợp với ngũ quan anh tuấn của hân. Chu Thát Thát đứng nhìn tới nhập thần, trong mắt lộ ra ái mộ chi tình, nhớ tới năm đó mình liều lĩnh cứng rắn quyết cùng hân thiên nhai bốn tẩu, bất giác có chút ngây ngốc.

” Thẩm Lăng, chúng ta hiện tại thật giống trước kia.”

Thẩm Lăng giương mắt nhìn nàng, cười hỏi: “Úc?”

Chu Thát Thát kéo hân ngồi xuống nhuyễn tháp, nói: “Không giống ở chỗ, trước kia là người đi khắp nơi cứu ta, hiện tại thì đổi thành ta thiên nhai tìm người.”

Thẩm Lăng nắm tay nàng, nói xin lỗi: “Thất Thất, thực xin lỗi, ta...”

Chu Thất Thất đánh gãy lời hắn: “Ngày ấy người để lại bức thư liền rời đi, ta buồn người giận người hận người, thậm chí muốn quay về Nhân Nghĩa sơn trang dẫn theo Thanh Nhi bỏ đi, từ nay về sau sẽ không bao giờ để ý người nữa, nhưng mặc kệ trong lòng giận như thế nào vẫn cảm thấy luyến tiếc người a.”

Nàng nói thực thương tâm, Thẩm Lăng nghe cũng rất đau lòng.

“Mấy ngày nay làm khổ người rồi.”

Chu Thất Thất lắc đầu, vùi đầu vào ngực hắn: “Sau thì chỉ ngóng trông mong người bình an, tâm như trống rỗng, không có nửa điểm cảm giác, thậm chí nghĩ người một ngày không trở lại, ta cùng Thanh Nhi sẽ chờ ở Nhân Nghĩa sơn trang một ngày, người một năm không trở lại, chúng ta sẽ chờ một năm, người nếu cả đời không trở lại, ta sẽ cùng Thanh Nhi chờ cả đời, chờ tới khi già đi chết đi, chúng ta cả nhà sẽ cùng đoàn tụ.”

Thẩm Lăng ôm nàng, ôn nhu nói: “Lần này trở về, chúng ta cả nhà cùng ra khơi, không bao giờ trở lại nữa.”

Chu Thất Thất ngẩng đầu nhìn hắn: “Người thật sự nguyện ý sao?”

Thẩm Lăng cười gật đầu, ánh mắt kiên định mà ôn nhu.

Chu Thất Thất nước mắt rưng rưng, gắt gao ôm hắn: “Thẩm Lăng, Thẩm Lăng, ta biết người nhất định sẽ không phụ ta.”

Thẩm Lăng nhẹ vỗ lưng nàng, hỏi: “Thanh nhi khỏe không?”

Chu Thất Thất toàn thân cứng đờ, từ trong ngực hắn nhảy dựng lên.

“Thanh nhi... Thanh nhi hắn... Hắn rất khỏe, hắn đang ở Nhân Nghĩa sơn trang, cha vẫn chiếu cố hắn.” Vừa nói, vừa cảm ẩm trà rót vào chén đưa qua, “Chờ chúng ta trở về nhà, có thể nhìn thấy hắn.”

Thẩm Lăng cười, nhận lấy chén trà: “Tiểu tử kia chắc đã cao lên không ít đi.”

Ánh mắt Chu Thất Thất lóe lóe: “Đúng vậy... Đúng vậy.”

Thấy Thẩm Lăng uống nước trà trong chén, mặt nàng chợt trở nên trắng nhợt, nước mắt mãnh liệt trào ra

Tay Thẩm Lăng run rẩy kịch liệt, trên trán chảy ra từng giọt từng giọt mồ hôi to, nhưng hắn vẫn tận lực vững vàng đặt chén trà xuống bàn, ngẩng đầu cười với Chu Thất Thất. Tươi cười tràn ngập ôn hòa, lại làm cho Chu Thất Thất cảnh tỉnh, cơ hồ đứng không vững, thanh âm run rẩy hỏi: “Thẩm Lăng, người... người biết trong trà có độc sao?”

Thẩm Lăng khẽ gật đầu, điều chỉnh biểu tình, khuôn mặt không còn chút huyết sắc.

Chu Thất Thất hét lớn: “Vậy vì sao người còn muốn uống.”

Thẩm Lăng cố nhếch môi cười, hỏi: “Thanh nhi đã xảy ra chuyện, đúng không?”

Chu Thất Thất lão đảo vài bước, cả người tựa thẳng lên váng cửa. Thẩm Lăng muốn đi đỡ nàng, nhưng hắn phát hiện cả người mình giống như bị rút đi sức lực không nhúc nhích được chút nào, chân khí trong cơ thể đầu đá lung tung càng ngày càng yếu.

“Hóa công tán.”

Cửa bị mở ra, Vương Liên Hoa ôm vò rượu tựa bên cánh cửa: “Ba canh giờ sau, công lực của người sẽ mất hết, biến thành một phế nhân.”

Y nhẹ nhàng uống vào một ngụm rượu, khóe mắt liếc nhìn hai người trong phòng.

Chu Thất Thất nhìn y, lại quay đầu nhìn Thẩm Lăng, sắc mặt như tro tàn, lao ra khỏi khoang thuyền. Ngay khi nàng chạy qua cửa, Hùng Miêu Nhi đột nhiên nhảy lên một chướng đánh vào vai Vương Liên Hoa, điểm mấy huyết đạo của y, thuận thế đẩy mạnh y vào giữa phòng.

” Thẩm Lăng, người đừng trách Thất Thất.” Hùng Miêu Nhi thống khổ nhìn Thẩm Lăng, “Đường Thiên Hàng dùng tánh mạng Thanh nhi áp chế bắt nàng phỉ đi võ công của người, sau đó đem Vương Liên Hoa

đưa đến Thiếu Lâm, bằng không sẽ nhốt Thanh Nhi cùng vài trăm người trên Thiếu Lâm lại thiêu cháy, Thất Thất không có biện pháp, nàng thật sự là... ” Nói xong, nhưng lại nghẹn ngào.

Thẩm Lăng chỉ có thể lắc đầu, đau nhức làm cho hắn không nói được chữ nào.

Hùng Miêu Nhi còn có thể nói gì, cuối cùng chỉ ảm đạm đóng cửa rời đi.

Hắn sẽ trách Chu Thất Thất sao?

Sẽ không, đương nhiên sẽ không.

Thất Thất là thê tử của hắn, cũng là mẫu thân của con hắn.

Một nữ nhân vì hài tử của mình, mặc kệ làm điều gì đều đáng giá tha thứ.

Nếu như có thể cứu Thanh nhi, cho dù làm cho hắn chết một trăm lần một nghìn lần, lại có gì đáng để luyến tiếc?

Nhưng là... Nhưng là...

Ánh mắt nhìn qua Vương Liên Hoa, thấy hắn trở mình ngồi dậy từ mặt đất, vỗ vỗ y phục, huyết đạo quả thực chưa bị quản chế, chỉ thấy y mặt mày vui cười, tùy tiện ngồi xuống bên người Thẩm Lăng.

“Thẩm đại hiệp hiện tại hắn là cầm điếu ăn hoàng liên.”

Đau đớn trên người từ từ giảm bớt, Thẩm Lăng cũng khôi phục được một chút khí lực, nói: “Vương công tử vì sao phải giả bộ bị bắt?”

Vương Liên Hoa dương dương tự đắc lắc lắc vò rượu trong tay: “Tìm người uống rượu.”

Thẩm Lăng ngay cả cười cũng cười không nổi: “Hiện tại tựa hồ không phải thời điểm uống rượu.”

Vương Liên Hoa nhìn hắn, lắc lắc đầu: “Hiện tại chính là thời điểm uống rượu.”

Y lấy một cái chén sạch sẽ, châm rượu đầy chén, giơ đến trước mặt Thẩm Lăng: “Ngày chúng ta vừa tiến tới sa mạc, ta từng đáp ứng phải mời người một tràng, có còn nhớ không?”

Thẩm Lăng thở dài một tiếng: “Đương nhiên nhớ rõ.”

Vương Liên Hoa nói: “Cho nên hiện tại chúng ta hắn là càng phải uống cho say.”

Y cười nhìn Thẩm Lăng: “Kim tịch hữu tửu kim tịch túy, nhân vi ngã môn chi gian bất hội hữu minh thiên (tối nay có rượu tối nay say, bởi vì hiện tại chúng ta không có ngày mai)(ta không biết 2 câu này có phải thơ không, thôi thì để nguyên, đọc cũng hay hay)

Nụ cười của y thực xinh đẹp, xinh đẹp tới nỗi làm người ta không dám nhìn, ngay cả dương quang nô đùa trên mặt biển cũng lâm vào thất sắc.

Thế nhưng lời của y lại tựa như cây châm lạnh băng đâm vào lòng hắn.(chém nha, chỗ này nó ghi là đâm vào lòng bàn chân, ta thấy kì)

Tay run rẩy tiếp nhận cái chén, chậm rãi đưa lên miệng.

Vương Liên Hoa nhìn hắn uống xong, tươi cười trong trẻo: “Hương vị như thế nào?”

Thẩm Lăng nói: “Thực đáng.”

Vương Liên Hoa sáp đến hỏi: “Là rượu đáng hay tâm đáng?”

Thẩm Lăng quay đầu nhìn y, nụ cười kia như muốn làm phỏng mắt hắn, cúi đầu nói: “Chờ thuyền lại gần bờ, người liền đi đi.”

Dừng một lát, lại nói: “Thất Thất cùng Miêu Nhi đều là người thành thực, người ở trên thuyền làm bộ bị khống chế, bọn họ sẽ không có nửa phần hoài nghi. Tới bờ rồi họ không thể ngăn cản được người.”

Vương Liên Hoa hơi hơi nheo mắt, nói: “Người để ta đi?”

Y ngữ khí bình thản, trong từ ngữ lại tràn ngập ý tứ trào phúng, Thẩm Lăng nghe mà đau lòng, nói: “Ta hiện tại cùng phe nhân không khác biệt, không thể bảo hộ được người.”

Vương Liên Hoa nói: “Mấy trăm người bị nhốt ở Thiếu Lâm, hơn nữa còn có nhi tử bảo bối của người, người muốn bọn họ cùng nhau đánh mất tánh mạng để cứu một mình ta?”

“...” Thẩm Lăng không nói gì.

Vương Liên Hoa nhìn hắn chằm chằm, cười lạnh nói: “Thẩm Lăng, người dự định cùng chết với bọn họ, đúng không?”

Thẩm Lăng chỉ trầm mặc.

Trong mắt Vương Liên Hoa lộ ra vẻ châm chọc: “Thẩm đại hiệp, người đại khái còn muốn trước khi chết liều mạng cùng Đường Thiên Hàng đi, cùng hắn đồng vu quy tận là cách tốt nhất, giết không được hắn cũng có thể lưu lại danh tiếng đại hiệp truyền lại muôn đời. Người cũng dự đoán trước lần này chết nhiều người như vậy, triều đình tất sẽ can thiệp, thủ hạ Đường Thiên Hàng cho dù là nhân tài, cũng đâu không lại thiên quân vạn mã, đến cuối cùng chỉ có con đường chết, thật sự là hảo mưu kế, nhất cử lưỡng tiện a.”

Thẩm Lăng hít một hơi thật sâu, nói: “Ta muốn người sống sót.”

Vương Liên Hoa kinh ngạc nhìn hắn, sau một lúc, đột nhiên cười rộ lên.

“Ta đương nhiên muốn sống, cho dù người không nói, ta cũng sẽ đi! Thiên hạ cùng ta có quan hệ gì đâu, tánh mạng của nhi tử người cùng ta có quan hệ gì đâu, trời đất bao la, Vương Liên Hoa ta ở đâu cũng đều có thể tự tại khoái hoạt. Mỹ nhân trong ngực rượu ngon nơi tay, thật tiêu dao, người cho rằng ta sẽ cùng người đi tìm chết sao? Thẩm Lăng, từ khi lên thuyền này, chúng ta đều không còn quan hệ nữa.”

Thanh âm nhẹ nhàng, lại giống như tiếng người gào thét, tràn ngập sắc nhọn.

Thẩm Lăng lặng lẽ nhìn y, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Mọi thứ rõ ràng đêm qua, giờ lại tựa như hoa trong gương trăng trong nước, một hồi hư ảo.

Bọn họ giống như hai người không quen biết, mỗi người một chỗ, không tái nhìn đối phương.

39. Chương 39

Vương Liên Hoa thật sự đi rồi.

Y đi, Hùng Miêu Nhi ngăn không được, Chu Thất Thất càng ngăn không được.

Bọn họ đều là người có tâm địa thuần hậu, sao có thể so với hồ ly ngàn năm như Vương Liên Hoa?

Cho nên ngay khi thuyền vừa cập bến, y liền nhắm chuẩn một con ngựa, thả người nhảy lên, sạch sẽ lưu loát ngay cả nửa động tác dư thừa cũng không có, đảo mắt đã chạy như bay. Khi Hùng Miêu Nhi phản ứng lại, chỉ có thể nhìn bóng dáng người kia xuyên qua giữa dòng người, dần dần không thấy nữa.

Thẩm Lăng được Chu Thất Thất đỡ ra giữa thuyền, nhìn theo y ở phương xa, nói: “Miêu nhi, đừng đuổi theo.”

Hùng Miêu Nhi gấp gáp hô: “Hắn bỏ đi như vậy, Thanh nhi làm sao bây giờ?”

Thẩm Lăng cười suy yếu, hỏi: “Nếu lấy hắn đổi Thanh Nhi, chúng ta có thể không thẹn với lương tâm sao?”

Hùng Miêu Nhi ngẩn ra, lập tức thở dài.

“Hắn mặc dù khogn6 tín là người tốt, nhưng không phải đại gian đại ác, đi rồi thì thôi đi, chúng ta cũng đỡ phải mang danh bất trung bất nghĩa bán đứng bằng hữu trên lưng.”

Thẩm Lăng trêu ghẹo: “Hắn nếu biết người coi hắn là bằng hữu, chắc chắn sẽ cao hứng.”

Hùng Miêu Nhi tức giận nói: “Ai quan tâm hần a.” Câu chuyện vừa chuyển lại bắt đầu lo lắng, “Thẩm Lăng, Thanh nhi cùng vài trăm người của Thiếu Lâm bị nhốt, nên giải cứu như thế nào đây?”

Thẩm Lăng cười khổ lắc đầu: “Ta hiện tại cho dù giảm mạnh lên một con kiến thì nó cũng không chết.”

Chu Thất Thất nắm chặt tay hần nói: “Võ công của ngươi đã muốn phế đi, đối Đường Thiên Hàng không còn nguy hiểm, chúng ta đi cầu hần buông tha cho Thanh Nhi, mặc kệ hần muốn gì cũng có thể!.. Lấy toàn bộ tài sản của Chu gia trao đổi, nói với hần chúng ta sẽ rời đ trung nguyên, cả đời đều không quay lại, cầu hần thả Thanh Nhi ra, được không, được không?”

Ánh mắt Thẩm Lăng phức tạp, vừa thống khổ lại buồn bã: “Thất Thất, ta sao có thể mặc kệ an nguy của người khác chỉ quan tâm an nguy chính bản thân mà bỏ chạy.”

Chu Thất Thất thê lương nói: “Thanh nhi chỉ có bốn tuổi a, ngươi chẳng lẽ muốn để nó cùng chết với chúng ta!”

Nàng lạnh lùng nhìn hần: “Thẩm Lăng, không phải ngươi muốn dùng Thanh Nhi để thành toàn đại nghĩa anh hùng của ngươi đi?”

Những lời này giống như một thanh trường đao hung hăng chém lên người Thẩm Lăng, đau đến nỗi không có tri giác. Hần lần đầu tiên thấy Chu Thất Thất dùng ánh mắt như thế nhìn mình, cứng ngắc, lạnh lùng, từng là nữ tử mình nị (tươi đẹp) vui vẻ, giờ phút này lại tựa như một người xa lạ không chút quan hệ.

Hùng Miêu Nhi khuyên nhủ: “Thất Thất, ngươi bình tĩnh một chút, chúng ta nhất định sẽ nghĩ cách cứu Thanh nhi ra.”

Chu Thất Thất cười lạnh nói: “Người duy nhất có thể cứu lấy tính mạng của Thanh Nhi đã đi rồi.”

Hùng Miêu Nhi bị nàng nói cho không biết nên trả lời cái gì, chỉ phải nói: “Ta... Ta đi kêu xe, chúng ta tới Thiếu Lâm tự rồi tính toán tiếp.”

Thấy hần rời đi, Chu Thất Thất nhìn chằm chằm Thẩm Lăng, hỏi một câu.

“Ngươi vẫn biết Vương Liên Hoa giả trang bị khống chế phải không?”

Trong mắt nàng tràn ngập chờ đợi, Thẩm Lăng biết chỉ cần mình phủ nhận, nàng chắc chắn tin tưởng trăm phần trăm.

Hần rất muốn lắc đầu, cho dù chỉ là vì an ủi Thất Thất.

Nhưng hần không thể.

Bởi vì hần là Thẩm Lăng.

Hần là người thản nhiên, là quang minh, là người trung thực, cũng là người thiện lương đại lượng, hần tuyệt sẽ không lừa thê tử của mình.

Cho nên hần gật đầu.

Ánh mắt Chu Thất Thất trong chớp mắt tràn vô hạn thê lương.

“Vì cái gì... đến tột cùng là vì sao...”

Thẩm Lăng nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

“Thất Thất, tin tưởng ta, Thanh Nhi sẽ không có việc gì, nó nhất định sẽ bình an trở về bên cạnh ngươi.”

” Thẩm Lăng bị phế?”

Đường Thiên Hàng từ trên nhuyễn tháp ngồi thẳng dậy, hỏi thám tử đang quỳ trước mặt mình. “Ngươi có thể khẳng định?”

Người nọ cung kính nói: “Đúng vậy, hần khí hư thể yếu, cước bộ lỗ mãng, đi đứng đều cần người đỡ, hiện giờ ngay cả người bình thường cũng không bằng.”

Đường Thiên Hàng cười to: “Nữ nhân Chu Thất Thất kia thật rất nghe lời!”

Thám tử nói: “Bắt quá...”

“Bắt quá cái gì?”

” Vương Liên Hoa không đồng hành cùng họ, ở MINH Châu Thành đã rời khỏi nhóm bọn họ.”

Đường Thiên Hàng bất kinh bất nhạ (không sợ hãi không kinh ngạc) nói: “Hắn đương nhiên sẽ đi.”

Thám tử nói: “Nguyên lai chủ nhân đã sớm liệu đến.”

Đường Thiên Hàng bước đi thông thả nói: “Người, tiếp tục đi giám thị Thẩm Lăng, tùy thời báo lại ta.”

“Vâng!”

Thám tử vừa lĩnh mệnh lui ra, Lam Tuyết liền từ trong thất đi ra, nàng vận y phục bạch sắc tương hồng cầm (y phục trắng khảm hoa văn/đá màu đỏ), tóc đen tùy ý tán loạn sau lưng, không trang điểm không gài trâm trang sức, có vẻ hết sức sạch sẽ động lòng người.

Chỉ là giữa mi gian (giữa hai hàng mi) tràn ngập một nỗi, khiến cho dung mạo thanh tú kia thêm vài phần tang thương.

“Đại ca.”

Đường Thiên Hàng ngay cả quay đầu lại cũng không, quay trở lại bên tháp, ngồi xuống rồi nói: “Người không đi canh giữ Thẩm Thanh, đến đây làm gì?”

Lam Tuyết nói: “Có Ô Khốc trông hẩn, huống hồ nó chỉ là một tiểu hài tử...”

Đường Thiên Hàng đánh gãy lời nàng: “Nó là một hài tử, nhưng lại là con tin đáng giá nhất, tuyệt không được để xảy ra sai sót.”

Sau một lúc trầm mặc, Lam Tuyết thấp giọng hỏi: “Đại ca, chờ sau khi sự tình kết thúc, những người bị người giam ở Thiếu Lâm tự người tính toán xử lý như thế nào?”

Đường Thiên Hàng dựa vào tháp, lười nhác nói: “Bọn họ nếu quy thuận ta, ta đương nhiên sẽ lưu cái mạng chó của bọn chúng lại, nếu như không quy thuận, ta liền hỏa thiêu Thiếu Lâm cho bọn họ thi cốt vô tồn (không lưu lại chút hài cốt).”

Lam Tuyết bất an không yên hỏi: “Còn Thẩm Thanh?”

“Thẩm Thanh?” Đường Thiên Hàng liếc nàng một cái, ánh mắt sắc bén, “Tiểu Tuyết, người tựa hồ quan tâm hẩn một cách đặc biệt.”

Lam Tuyết bị hẩn nhìn tới luống cuống: “Không... Không, ta không có...”

Đường Thiên Hàng nhìn chằm chằm nàng: “Chu Thất Thất vì hài tử của mình không tiếc hạ độc Thẩm Lăng, một nữ nhân nếu đã làm mẫu thân, chuyện gì cũng có thể làm, mà nữ nhân nếu đối với hài tử của người khác sinh ra thương hại chi tâm, đồng dạng chuyện gì cũng có thể làm, Tiểu Tuyết, không phải người cũng muốn một lần trải nghiệm cảm giác làm mẫu thân đi?”

Sắc mặt Lam Tuyết trắng nhợt: “Đại ca, ta... Ta không có, thật không có...”

Về mặt Đường Thiên Hàng càng thêm âm trầm lạnh lùng, trên mặt thủy chung vẫn nở nụ cười: “Tiểu tuyết, người là muội muội duy nhất của ta, nhớ kỹ một chuyện, ngàn vạn lần không được phản bội ta, ngay cả suy nghĩ cũng không được có, bằng không người tự biết hậu quả.”

Cả người Lam Tuyết run lên, liên tục thối lui, chỉ cảm thấy quanh thân lạnh như băng, ngay cả hô hấp đều trở nên khó khăn. Đường Thiên Hàng đối nàng phát tay, nói: “Mấy ngày nữa Thẩm Lăng sẽ đến thiêu lăm tự, người đi xuống đi, đi làm chuyện người nên làm.”

Lam Tuyết khê cắn môi, rốt cục cũng hỏi: “Đại ca, người đến tột cùng là muốn địa vị bá chủ võ lâm hay là Vương Liên Hoa?”

Thanh âm Đường Thiên Hàng lạnh lùng: “Tiểu Tuyết, đây không phải là vấn đề người nên hỏi.”

Lam Tuyết có chút cảm xúc không khống chế được: “Có phải thứ người muốn căn bản chính là Vương Liên Hoa không? Có phải người tổn biết bao trắc trở, sắp đặt ván cờ, đều chỉ vì một mình Vương Liên Hoa không? Có phải người đã sớm quên mục đích chúng ta tới trung nguyên không?!”

Đường Thiên Hàng diện vô biểu tình tiêu sái lại gần nàng, đưa tay môn trớn hai gò má tái nhợt của nàng, dừng lại ở cổ, khoe miệng loan ra một mặt độ cong dày đặc tiểu ý, đột nhiên dùng sức nắm lại.

“Hảo muội muội của ta, người còn phải nhớ kỹ một chuyện, nhiều chuyện, sẽ không toàn mạng.” Nhẹ nhàng buông tay, ném nàng xuống đất.

Lam Tuyết kịch liệt ho khan, trên cổ lưu lại vết tích năm ngón tay rõ ràng.

Nàng lão đảo đứng lên, xô cửa bỏ đi.

Cước bộ hỗn độn, hoảng sợ chiếm lấy bóng dáng, Đường Thiên Hàng lại chỉ cười lạnh nhìn nàng

40. Chương 40

Đồ kị là một con mãng xà ăn mòn lòng người.

Nó sẽ chậm rãi tiến nhập thân thể, xà tâm *** hồng một lần lại một lần xâm nhập cốt tủy, đem nọc độc đưa tới khắp ngõ ngách cơ thể, khiến người điên cuồng.

Lam Tuyết phi thường hiểu Đường Thiên Hàng, cho dù hắn hiện tại xa lạ tới đáng sợ.

Hắn điên rồi, nàng biết, hắn đã muốn điên rồi.

Đồ kị làm hắn nổi điên.

Hắn đồ kị Vương Liên Hoa, bởi Vương Liên Hoa làm cho hắn lãnh nhận những thất bại sỉ nhục.

Hắn càng đồ kị Thẩm Lăng, bởi Thẩm Lăng dễ dàng cướp đi những thứ mà hắn hao hết tâm tư chiếm đoạt.

Cho nên hắn điên rồi.

Một người tự nhận mình là kẻ cực mạnh trên đời như hắn, sau khi trải qua hai sự kiện này sao có thể không hóa điên?

Lam Tuyết rơi lệ.

Nàng rất ít khóc, trên thực tế nàng không phải loại nữ nhân thích khóc.

Nàng nhìn Thẩm Thanh đang chơi đùa một mình trên giường, mặc kệ nước mắt rơi đầy mặt.

Vì mình.

Cũng vì hài tử rõ ràng vô tội nhưng không thể không chết này.

Ô Khốc đứng sau lưng nàng so với tiêu thương còn thẳng hơn, khuôn mặt cứng ngắc không có nửa điểm biểu tình.

Hắn giống như chưa từng có tình cảm.

Hắn giống như chưa từng biết tình cảm là cái gì.

Thẩm Lăng tới Thiếu Lâm tự là vào bảy ngày sau.

Cửa tự mở rộng, người hắn nhìn thấy đầu tiên là Đường Thiên Hàng

Một cái ghế dựa lớn sơn kim sắc, một thân hoa phục hắc sắc, thân hình cao lớn tràn ngập khí thế sắc bén bá đạo, trong mắt phát ra quang mang lạnh lùng, giống như quân vương độc tôn thiên hạ, làm cho người ta sinh ra áp bách trước tới nay chưa từng có.

Thẩm Lăng nhắc chân bước vào bên trong cánh cửa.

Sau đó, hắn thấy nơi sân đặt hai ***g sắc.

Từng cái ***g đều có đầy người với khuôn mặt đen như than.

Nhưng người mặt than kia khi vừa thấy người tới, khuôn mặt uể oải không chút phấn chấn lập tức không hèn mà cùng lộ ra dục vọng muốn sống.

Thẩm Lăng không nhìn bọn họ.

Hắn lẳng lặng đi đến chỗ Đường Thiên Hàng, cho dù thân thể hắn vẫn rất suy yếu, cho dù cước bộ của hắn không đủ vững vàng, nhưng khí độ của hắn vẫn cứ ung bình tĩnh hữu lực như vậy, ánh mắt hắn vẫn như trước trong suốt lạnh tới thấu xương, thần tình hắn vẫn thông dong như cũ, thiên hạ vạn vật giống như làm nền cho hắn, ngay cả ánh mắt trời cũng phải ảm đạm trước hắn.

Hắn cười: “Đường công tử, đã lâu không gặp.

Đường Thiên Hàng một chân khoát lên ghế, từ trên cao nhìn xuống, nói: “Đúng vậy a, đích thật là đã lâu. Người nhìn, vì hoan nghênh Thẩm đại hiệp người đến, ta còn đặt biệt đem chương môn các đại môn phái trên giang hồ mời tới đây, đủ phô trương đi?”

Thẩm Lăng cũng không nhìn chung quanh, chỉ nói: “Phần này đại lễ của Đường công tử, tại hạ không thể nhận nổi.”

Về mặt Đường Thiên Hàng thoải mái: “Phía sau vẫn còn mấy trăm người, cũng chờ để làm lễ tẩy trần tiếp đón Thẩm đại hiệp.”

Thẩm Lăng bất kinh bất nhạ, bình thản nói: “Xem ra Đường công tử mất không ít tâm tư a.”

Đường Thiên Hàng ha ha cười: “Tâm tư? Bọn người giá áo túi cơm này cũng đáng để ta phải lo lắng sao? Nhìn bộ dạng bọn họ hiện tại xem, nếu so với dáng vẻ ngày thường uy phong bát diện của bọn họ thì có gì khác con chó đâu?”

Hắn nói châm chọc tới cực điểm, liền có người tù trong thiết lao hét to: “Đồ yêu nhân như ngươi nhất định không chết tử tế được.”

Đường Thiên Hàng bán híp mắt nhìn về phía thanh âm phát ra: “Yêu, con chó này thật có *** thần, dẫn hắn lên đây.”

Người nọ bị ném lên mặt đất, Đường Thiên Hàng đứng dậy đi xuống bậc thang, hỏi: “Thẩm đại hiệp có nhận ra người này không?”

Thẩm Lăng nhìn thoáng qua, đang muốn nói chuyện, chợt nghe người nọ kêu lên: “Cẩu súc sinh, nhớ kỹ lão tử người, Quang Đông bá vương đao Triệu Đại Long là ta.”

Đường Thiên Hàng trong mắt toát ra sát khí, trên mặt vẫn nở nụ cười: “Chắc chắc chắc, nguyên lai là Triệu lão gia tử của Quang đông, thất kính, thất kính.”

Triệu Đại Long hung hăng phun nước bọt vào mặt hắn: “Phi! Người muốn giết cứ giết, đừng làm bộ trước mặt lão tử!”

Đường Thiên Hàng đi vòng quanh hắn hai vòng, tà tà suy nghĩ rồi nói với Thẩm Lăng: “Thẩm đại hiệp đường xa đến, ta liền gửi người một phần đại lễ cho người.”

Dứt lời, nói lảm bảm vài câu điều ngữ với người bên cạnh, liền có hai người tiến lên tả hữu nâng Triệu Đại Long dậy, kéo chân tay hắn ra hai bên thành hình chữ đại (). Trong lòng Thẩm Lăng thầm hoảng hốt, hắn đã đoán được đại khái chuyện tiếp theo, nói: “Muốn người ta chết rất dễ dàng, muốn người sống mới khó, Đường công tử sao không lưu trữ tính mạng của hắn chậm rãi xử trí?”

Triệu Đại Long cũng đang nổi nóng, nào biết Thẩm Lăng đang muốn cứu mạng mình, lập tức quát: “Thẩm Lăng, ngươi là đồ nhất gan, ngụy quân tử, mất công người trong giang hồ xưng ngươi là đại hiệp, thực con mẹ nó mất mặt! Lão tử tuy chỉ là một cái tiện mệnh, cũng không chấp nhận bị người ta ô nhục, có chiều gì cứ sử dụng đi, ta nếu nhả mặt chau mày, ba chữ ‘Triệu Đại Long’ liền viết ngược!”

Đường Thiên Hàng bị ai nói: “Thẩm đại hiệp, xem ra vị Triệu lão gia tử này không linh tình của người rồi a. Ta coi như làm việc tốt vậy, thành toàn hân.”

Tuy thám tử nói Thẩm Lãng đã mất hoàn toàn võ công, nhưng trừ phi chính mình nhìn tận mắt nếu không thì hân luôn hoài nghi, Triệu Đại Long xúc động này lại tạo cho hân cơ hội tốt để nghiệm chứng. Tính tình Thẩm Lãng hân biết nhất thanh nhị sở, nếu là làm bộ trúng độc, thì khi gặp tình huống này hân sao có thể không xuất thủ trợ giúp cơ chứ?

Rút kiếm đặt lên cổ Triệu Đại Long, ánh mắt lại nhìn Thẩm Lãng.

Động tác của hân không nhanh, kiếm chậm rãi cắt lên cổ hân, chảy ra một đồng máu, sắc mặt Triệu Đại Long tái nhợt, hai mắt trợn lên, mồ hôi như hạt đậu như mưa trút xuống, nhưng vẫn còn sống. Nguyên lai Đường Thiên Hàng chỉ cắt rách da thịt, vẫn chưa cắt đến mạch máu, tình trạng này so với chết còn thống khổ hơn, chỉ tra tấn khiến cả người Quang Đông hân tử khó chịu cả người.

Mặt Thẩm Lãng chỉ run run một chút, thân mình vẫn đứng thẳng tắp.

Đường Thiên Hàng đem kiếm dính đầy máu tươi đến trước mặt Thẩm Lãng, cười to: “Màu đỏ của máu này thật may mắn đi. có hợp nhãn Thẩm đại hiệp không?”

Thẩm Lãng nhìn qua thực bình tĩnh, phi thường bình tĩnh. Chu Thát Thát cuối cùng nhịn không được, nhìn đầu người máu tươi đầm đìa lẫn đến bên chân, giống như một chậu nước lạnh hắt lên người, cả người không có nửa điểm độ ấm, xông lên nói: “Đường Thiên Hàng, Thanh nhi đâu, người đem Thanh nhi đi đâu rồi?”

Đường Thiên Hàng một bên lau vết máu trên kiếm một bên nói: “Lệnh công tử bình an, Thẩm phu nhân cứ yên tâm.”

Chu Thát Thát cầu xin: “Người thả Thanh nhi đi, dùng ta đổi hân, ta làm con tin của người, van cầu người thả Thanh nhi, ta cái gì cũng đáp ứng người.”

Đường Thiên Hàng hừ mũi: “Thẩm phu nhân quên rồi sao? Điều kiện lúc trước ta nói là có 2 chuyện.”

Chu Thát Thát kêu lên: “Thẩm Lãng hân đã bị phế võ công, hân đối với người không còn uy hiếp... ” Khi nàng nói ra những lời này, vẻ mặt những người trong ***g lập tức hóa tro tàn.”

Đường Thiên Hàng ngồi lại lên ghế, vẻ mặt vui vẻ: “Nếu Thẩm đại hiệp đáp ứng ta một điều kiện, ta chẳng những tha cho tính mạng nhi tử người, còn có thể cho cả nhà người an an toàn toàn rồi đi.”

Giờ phút này Chu Thát Thát chỉ lo lắng cho an nguy tính mạng của nhi tử, làm sao còn quản được cái khác, lập tức nhìn về phía Thẩm Lãng.

Thẩm Lãng trong lòng cũng rét run, hỏi: “Đường công tử mời nói.”

Đường Thiên Hàng cúi đầu đùa nghịch ngón tay, không chút để ý phun ra một câu.

“Ta muốn người quy thuận ta.”

41. Chương 41

Thẩm Lãng cười khỏ một tiếng: “Thẩm mỗ hiện tại còn không bằng cả một người bình thường, Đường công tử cần ta thì có gì để dùng.”

Đường Thiên Hàng dùng mắt đảo quanh: “Người xem a, mọi người ở đây ai cũng dùng đôi mắt trông mong chờ Thẩm đại hiệp tới cứu. Người nếu cúi đầu xưng thần với ta, bọn họ không còn gì để trông mong nữa đương nhiên cũng sẽ ngoan ngoãn đầu hàng. Tuy bọn chúng đều là kẻ bất tài, nhưng tính ra thì vẫn hữu dụng hơn mấy cỗ thi thể, người nói đúng không?”

Khinh miêu đậm tả nhẹ nhàng bằng quơ nói mấy câu, so với đao chém còn lợi hại hơn, so với băng tuyết còn lạnh hơn.

Hùng Miêu Nhi biến sắc, Chu Thất Thất cũng biến sắc, tất cả mọi người đang bị nhốt cũng biến sắc.

Chỉ duy Thẩm Lăng bình tĩnh.

Hắn cười nói: “Đường công tử tựa hồ đã đánh giá ta quá cao rồi.”

Đường Thiên Hàng chắc chắn vài tiếng, lắc đầu nói: “Phải nói là Thẩm đại hiệp tự đánh giá địa vị của mình trên giang hồ quá thấp, người là linh tụ trong *** thần bọn họ, nếu ngay cả người cũng đầu hàng, bọn họ còn có lý do gì mà đã thừng kiếm sung bàn tử (phùng má giả làm người mập, ý nói làm việc quá khả năng)

Thẩm Lăng trầm mặc.

Sau một lúc lâu, mới nói: “Có thể cho ta suy nghĩ vài ngày?”

Đường Thiên Hàng chậm rãi nói: “Có thể, bất quá con người của ta không có nhiều kiên nhẫn, Thẩm đại hiệp nên nhanh chút.”

Nhất niệm ngu tức bàn nhược tuyệt, nhất niệm trí tức bàn nhược sinh. (không biết dịch sao, ai biết chỉ với)

Thiện thất (phòng tu hành) mộc mạc, treo một bức họa phật tổ cổ xưa ố vàng, hai câu phật ngữ bút pháp cứng cáp.

Thẩm Lăng cứ như vậy ngồi.

Hắn ngồi thật lâu, từ khi mặt trời lên cao cho tới khi trời đầy sao, cả một ngón tay hắn cũng không từng động đậy.

Hắn luôn luôn là người có nghị lực.

Hắn luôn luôn là người có tính nhẫn nại siêu phàm.

Cho nên hắn chỉ ngồi, tựa bức thạch điêu.

Không ai biết hắn đang suy nghĩ gì.

Hùng Miêu Nhi không biết, Chu Thất Thất càng không biết.

Bọn họ chỉ có thể nhìn hắn, mờ mịt luống cuống nhìn hắn.

Bọn họ tin tưởng, trên đời không có chuyện gì Thẩm Lăng không làm được.

Bọn họ cũng tin tưởng, trên đời không có nan đề nào Thẩm Lăng không giải quyết được.

Cho nên bọn họ chờ.

Chờ mong Thẩm Lăng sẽ giống như quá khứ, lộ ra nụ cười lười nhác mà định liệu trước mọi thứ, sau đó lại vân đạm phong khinh hủy diệt mọi nguy hiểm sắp gặp phải.

Hắn là một nam nhân sẽ sáng tạo ra kỳ tích, bọn họ tin tưởng.

Bọn họ chỉ có thể tin tưởng.

Đêm đã khuya, trăng càng lạnh.

Đường Thiên Hàng thực hưng phấn, loại hưng phấn khi thợ săn nhìn con mồi đau khổ giãy dụa.

Hắn một tay nắm chén rượu, một tay nắm bầu rượu, một ly tiếp theo một ly, đôi mắt như đao phong.

Hắn đang nghe tin tức thám tử mới trở về báo cáo.

Hắn hiển nhiên thực vừa lòng.

Hắn đã không còn nhớ rõ mình đã bày ra bao nhiêu cơ sở ngầm ở trung nguyên, nhưng hắn lại phi thường khẳng định, lòng trung thành của những người này với hắn tựa như mặt trời mọc ở hướng đông lặn ở hướng tây (chỉ chuyện hiển nhiên). Vĩnh viễn không thay đổi.

Tin tưởng thủ hạ của mình, tin tưởng năng lực của bọn họ, luôn luôn là nguyên tắc làm việc của Đường Thiên Hàng.

Hiện tại cũng vậy.

“Vân Mộng các ở Lạc Dương? Vương đại công tử cũng thực nhân chuyện.” Uống xuống chút rượu cuối cùng trong chén, hắn nở nụ cười, “Nơi này là *** phong huyết vũ, người lại còn có thể phong hoa tuyết nguyệt, hảo! Thật tốt! Quả nhiên không uống là người ta nhìn trúng, ta thật muốn nhìn, người còn có thể chống đỡ bao lâu!”

Thám tử nói: “Triều đình đã phái binh tiến đến Thiệu Lâm, tổng cộng ba nghìn người, trước mắt đã muốn ra khỏi kinh thành.”

Đường Thiên Hàng giống như không có việc gì, nói: “Là ai lãnh binh?”

Thám tử đáp: “Chủ tướng là Tư Mã Nguyên Nghĩa, phó tướng là Lôi Cương.”

Âm thanh Đường Thiên Hàng lạnh lùng: “Giết bọn họ.”

“Vâng!”

—— giết bọn họ.

—— giết tướng lãnh lãnh quân.

Lòng Lam Tuyết rét run, tràn ngập một loại tuyệt vọng bị ai lạnh như băng.

Hiện tại việc họ đang làm, cũng chỉ giới hạn ở an ổn giang hồ, mà triều đình thì luôn mắt nhắm mắt mở đối với chốn giang hồ. Lần này xuất binh, đại khái cũng là vì ứng phó ngôn luận của dân chúng, giả vờ giả vịt thôi. Chỉ cần biết điều thu tay sớm, rút về bản đảo, còn nhiều thời gian lo gì không có cơ hội ngóc đầu dậy?

Nhưng, nếu ám sát hai người kia, đại biểu cái gì?

Lam Tuyết rất rõ ràng, nàng tin tưởng Đường Thiên Hàng so với nàng càng biết rõ hơn.

Thế nhưng hắn vẫn ra lệnh, không chút do dự.

Hắn dùng tất cả tính mạng của bọn họ để đánh cược, mà vật hắn muốn cược chính là Vương Liên Hoa!!

Vì sao hắn phải bức Thẩm Lăng đầu hàng?

Vì để tù binh tự cúi đầu xưng thần?

Đây chẳng qua chỉ là cái cớ hắn tự đặt ra mà thôi, thứ chân chính hắn muốn, là muốn chứng minh mình so với Thẩm Lăng càng mạnh hơn! Cho dù Thẩm Lăng thực sự quý gối dưới chân hắn, hắn cũng tuyệt không bỏ qua tính mạng của ba người họ.

Hắn điên rồi, hắn có lý do gì không điên?

Đêm tối đen, cực tối/

Lam Tuyết đột nhiên hiểu ra được một chuyện.

—— Vương Liên Hoa hắn nên chết đi.

Đúng vậy, hắn hắn là nên chết đi, gạt bỏ đi lý do khiến đại ca điên loạn đi, hết thấy sẽ khôi phục bình thường.

Nàng nặng nề hít một hơi, sau đó xoay người.

Ô Khóc đứng sau lưng nàng, thân thể thẳng tắp như trước, khuôn mặt vẫn diện vô biểu tình như trước.

“Ta muốn người giúp ta giết một người.” Thanh âm Lam Tuyết rất lạnh tỉnh, ngay cả chính nàng cũng không rõ vì sao nó lại lạnh như thế.

Ô Khốc không nói gì.

Lam Tuyết nhìn hắn, đôi mắt *** lượng trên khuôn mặt nhu mì xinh đẹp, tựa trăng sáng trên trời kia.

“Đi Vân Mộng các ở Lạc Dương, giết Vương Liên Hoa.”

Ô Khốc vẫn không nói gì.

Nhưng hắn làm một động tác.

Hắn đơn giản quỳ xuống trước mặt Lam Tuyết, hơi hơi dập đầu, sau đó xoay người rời đi.

Không có một chút do dự.

Lam Tuyết nở nụ cười, nàng nhìn bóng lưng hắn, cười thực quyến rũ.

Thế nhưng nàng cũng khóc.

Nàng biết, Ô Khốc sẽ không quay trở về.

Nàng biết, mình cũng chẳng sống được bao lâu.

Đầu tháng mười, trời trong, sớm *** mơ.

Đêm tối qua đi chính là ban ngày, thế nhưng ban ngày không nhất định là trong sáng.

Cho dù hiện tại bên ngoài ánh mặt trời đang chiếu sáng khắp nơi, chim hót hoa thơm, Chu Thất Thất cũng chẳng cảm thấy vui vẻ chút nào.

Thẩm Lăng đã ngồi cả một ngày đêm.

Một ngày một đêm này hắn chưa hề nói qua từ nào.

nàng đã sắp không nhẫn nại được nữa.

Người nôn nóng như nàng, nguyện ý ngồi nghiêm chỉnh chờ cả đêm đã là kì tích rồi.

Mà hiện tại, kỳ tích cũng chấm dứt.

Nàng nhảy dựng lên, nói: “Thẩm Lăng, người rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?”

Thẩm Lăng rốt cuộc chậm rãi mở mắt ra.

Thứ đầu tiên hắn thấy là nụ cười từ bi phổ độ chúng sinh của phật tổ, sau đó là hai câu phật ngữ nằm hai bên bức tranh.

“Nhất niệm ngu tức bàn nhược tuyệt, nhất niệm trí tức bàn nhược sinh.” Hắn nhẹ nhàng thì thầm.

Yêu hận chỉ là một ý niệm, bình tĩnh rồi yêu, yêu rồi trí tuệ.

Hận chỉ là một ý niệm, ngu si cũng là một ý niệm yêu cũng là một ý niệm, trí tuệ cũng là một ý niệm. (chém nha)

Sinh tử, cũng chỉ là một ý niệm.

Hắn xoay người, bình tĩnh nhìn chăm chú vào Chu Thất Thất.

“Thất Thất, tin tưởng ta, ta sẽ để người cùng Thanh Nhi bình an đi ra khỏi nơi này.”

Thanh âm của hắn không lớn, lại dị thường kiên quyết, mặc cho là ai nghe câu này, đều phải tin tưởng câu đó của hắn.

Chu Thất Thất lại cảm thấy giống như có người đứng sau lưng nàng, đẩy nàng xuống vực sâu vạn trượng.

“Cái gì gọi là ‘để ta cùng Thanh nhi bình an’? Thẩm Lăng, người có ý gì!” Nàng vùng qua, dùng sức kéo hắn, “Vì sao không phải cả nhà chúng ta bình an? Người muốn làm gì, người nghĩ muốn làm cái gì?”

Thanh âm thê lương, như đổ quyền khóc thầm, thanh thanh thúc giục người xé ruột xé gan.

Thẩm Lăng khẽ vuốt tóc nàng, ôn nhu trước sau như một.

Hắn không hề nói thêm gì.

42. Chương 42

Ngày ba tháng mười.

Hoàng hôn.

Lam Tuyết đẩy cửa thiện thất ra.

Hùng Miêu Nhi vừa thấy nàng liền nhảy dựng lên, giận kêu lên: “Yêu nữ ngươi tới đây làm gì?!”

Lam Tuyết nhìn hắn một cái, lại đưa mắt chuyển qua Thẩm Lăng: “Đương nhiên là đến xem đại hiệp suy nghĩ như thế nào rồi. Tính ra cũng đã hai ngày một đêm, chúng ta không còn đủ kiên nhẫn chờ đợi thêm nữa.”

Nắm tay Hùng Miêu Nhi siết chặt đến kêu rắc rắc.

“Ngươi đừng khinh người quá đáng!”

Lam Tuyết nở nụ cười, nói: “Người thắng làm vua, người thua làm giặc. Ta bây giờ là vương, các ngươi là giặc, các hạ chẳng lẽ còn muốn ta bưng trà rót nước cho các ngươi, khách khứa khí đối đãi các ngươi?”

Nếu không phải coi nàng là nữ tử, Hùng Miêu Nhi thật muốn xông lên đánh vào khuôn mặt kia mấy quyền.

“Nếu lúc trước không phải tại ngươi, chúng ta sao có thể rơi vào kết cục này!”

Lam Tuyết nói lời khiêu khích: “Tại sao không nói là vì các ngươi quá dốt nát?”

“Ngươi...!”

Hùng Miêu Nhi tức giận khó kiềm được, cũng bất chấp cái gì nam nữ thụ thụ bất thân, nắm lấy vạt áo của nàng, đôi mắt giống như muốn phun hỏa. Lam Tuyết cũng không hoang mang tránh thoát tay của hắn, nói: “Thẩm đại hiệp ngồi trong thiện thất đã hai ngày, nói vậy có lẽ đã vượt qua được cảnh giới của cao tăng, phật có câu ‘ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục’, Thẩm đại hiệp bây giờ không phải nên cho ta một câu trả lời?”

Thẩm Lăng trầm mặc không nói, Chu Thát Thát lại nhin không được, vội kêu lên: “Thanh nhi đâu? Ngươi đem Thanh nhi giấu ở đâu?”

Lam Tuyết thản nhiên nói: “Trước mắt nó vẫn bình an vô sự.”

Chu Thát Thát biến sắc: “Trước mắt? lời này của ngươi là có ý tứ gì? Nó vô tội á”

“Vô tội?”

Lam Tuyết cười lạnh: “Như vậy xin hỏi Thẩm phu nhân, ai mới đáng chết?”

Chu Thát Thát ngơ ngẩn, thì thào: “Thanh nhi chỉ là một hài tử, hắn chỉ là một hài tử...”

Đột nhiên vẻ mặt thay đổi, hướng nàng quỳ xuống: “Ta cầu ngươi buông tha Thanh nhi, chỉ cần ngươi thả hắn, ta cái gì đều nguyện ý làm!”

Hùng Miêu Nhi kéo nàng dậy nói: “Thất Thất, loại người lãnh huyết vô tình này ngươi cầu nàng làm gì, mau mau đứng lên.”

Chu Thát Thát không để ý tới hắn, khóc cầu nói: “Lam cô nương, van cầu ngươi thả Thanh nhi đi. Mặc kệ ngươi muốn cái gì, ta đều cho ngươi, cho dù ngươi hiện tại kêu ta đi chết, ta cũng nguyện ý.”

Lam Tuyết từ trên cao nhìn xuống: “Người thật sự cái gì cũng nguyện làm?”

Chu Thất Thất mãnh gập đầu: “Đúng vậy, bất cứ chuyện gì.”

Tươi cười của Lam Tuyết đột nhiên trở nên ôn hòa: “Muốn ta buông tha hấn, có thể, người chỉ cần làm được hai chuyện.”

Chu Thất Thất vui mừng quá đổi: “Lam cô nương mời nói.”

Lam Tuyết *** té đánh giá mặt nàng, thanh âm mềm nhẹ: “Thẩm phu nhân quốc sắc thiên hương, ta thực đồ kị a.” Nàng lấy từ trong hài ra một thanh chủy thủ, ném xuống đất, “Cho nên, chuyện thứ nhất chính là muốn người rạch hai mươi đường lên khuôn mặt như hoa này, hủy nó thành một mảnh vải rách.”

Chủy thủ *** xảo mà sắc bén, nếu cắt lên mặt thì dễ giống như cắt lên đậu hũ vậy.

Tay Chu Thất Thất run lên.

Thế nhưng nàng vẫn chậm rãi nhặt chủy thủ lên, nhắm mắt lên, đem chủy thủ tới trước mặt mình.

Nàng nghe thấy Lam Tuyết nói: “Còn chuyện thứ hai, Thẩm phu nhân là thiên kim chi khu, từ nhỏ đã được người cưng chiều đau sủng như công chúa, cả đời chưa chịu bất cứ khuất nhục nào, ta muốn sau khi người tự hủy dung mạo thì cõi sạch y phục, ở trên đường lớn đi suốt một ngày, người nói xem vậy có được không?”

Nàng nói vô cùng thoải mái tự tại, Chu Thất Thất nước mắt rưng rưng, vẻ mặt bi phần khó nhin.

Hùng Miêu Nhi tức giận tận trời, hấn luôn coi Chu Thất Thất là muội muội ruột, luôn bảo hộ chăm sóc hết mức, sao có thể để người khác ô nhục nàng, lập tức đoạt lấy chủy thủ đánh về phía Lam Tuyết: “Ta giết người này yêu nữ!”

“Miêu Nhi.”

Thẩm Lăng đột nhiên mở miệng.

Thân ảnh Hùng Miêu Nhi hơi khựng lại, quay đầu nhìn hấn.

Chỉ thấy hấn chậm rãi xuống khỏi phổ đoàn (cái đệm ngồi của sư thầy), nâng Chu Thất Thất dậy, lau đi lệ nơi khóe mắt nàng, ngược lại đối Lam Tuyết nói: “Thỉnh nói với Đường công tử, ngày mai ta sẽ cho hấn một câu trả lời thuyết phục.”

Lam Tuyết giương mắt nhìn hấn, khóe miệng loan ra một mặt tiếu ý.

“Ngày mai giờ Tỵ, xin đợi Thẩm đại hiệp đại giá.”

Ngày đã tối, trăng chưa lên.

Tự viện (chùa) tĩnh lặng trống rỗng, Đường Thiên Hàng an vị giữa một mảnh trầm sắc, nhìn Lam Tuyết từ xa đi tới.

Sắc trời mù mờ, ánh mắt tràn ngập mờ mịt.

“Người đi gặp Thẩm Lăng?” Hấn hỏi.

“Ta đi tìm Thẩm Lăng.” Nàng đáp.

“Người không nên đi tìm hấn.”

“Ta nên đi tìm hấn.”

“Úc?”

“Người thích ngoạn trò chơi, ta cũng thích. Bất đồng là, người thích đùa bỡn tính mạng của người khác, mà ta lại thích đùa bỡn sự thống khổ của người khác.” Lam Tuyết không nhanh không chậm nói: “Lời của ta có thể chém một đao vào trong lòng của bọn họ, này không phải cũng là chuyện người muốn sao?”

Đường Thiên Hàng cười ha ha: “Hấn căn bản không có lựa chọn khác!”

Lam Tuyết cũng cười: “Từ trước ngươi đã tính toán tốt lắm, vì đạt được mục đích ngươi có thể hi sinh bất luận kẻ nào, mà người ngươi hi sinh, chính là ta.”

Đường Thiên Hàng đến gần nàng, ôn nhu vuốt khê lọn tóc trượt từ thùy tai tới vai nàng.

“Tiểu Tuyết, ngươi là muội muội duy nhất của ta, ta sao có thể giết ngươi. Lần trước cũng là vì tình thế cấp bách, ngươi đừng oán đại ca.”

Lam Tuyết gương mặt nhìn hẩn, cười đến thản nhiên.

“Ngày mai giờ Tý, kết một dấu chấm cho bức tranh viên mãn này đi, đại ca.”

Thẩm Lăng đang suy nghĩ gì?

Thẩm Lăng muốn làm gì?

Hùng Miêu Nhi cho tới bây giờ cũng không biết.

Trước kia là thế, hiện tại cũng vậy.

Hẩn và hẩn là huynh đệ, huynh đệ toàn tâm toàn ý tin cậy nhau, hẩn đều cho rằng mình vô cùng hiểu rõ huynh đệ này của mình.

Chỉ là hiện tại hẩn mới biết rằng, nguyên lai hẩn không hề hiểu Thẩm Lăng chút nào.

Chẳng những không hiểu Thẩm Lăng, cũng càng không hiểu Chu Thất Thất.

Hẩn không rõ, vì cái gì ngày ấy Chu Thất Thất lại ngoan độc quyết tâm hạ độc Thẩm Lăng. Mệnh của Thanh Nhi trọng yếu, nhưng phé bỏ võ công Thẩm Lăng, cùng với việc giết hẩn thì có gì khác biệt?

Nếu lập trường thay đổi, hẩn tin tưởng Thẩm Lăng tuyệt không xuất thủ thương tổn Chu Thất Thất.

Hùng Miêu Nhi rất muốn hỏi một câu: Thẩm Lăng, ngươi đang tính toán làm cái gì?

Nhưng hẩn thủy chung cũng không nói ra miệng.

Hẩn nhận mình là người thất bại, dần dần trải qua ba mươi năm, vẫn cứ là người cô đơn, chuyện duy nhất đáng tự hào là việc có được người bằng hữu Thẩm Lăng này.

Một bằng hữu xứng đáng.

Hẩn vĩnh viễn đều sẽ không hoài nghi người bằng hữu này.

Cho nên chuyện gì hẩn cũng không hỏi.

Chu Thất Thất đã ngủ, nàng giống như là dùng tất cả nước mắt của đời này, trong hai ngày dùng hết sạch sẽ.

Một mỗi, vô cùng một mỗi, cuối cùng cũng nghỉ ngơi.

Thẩm Lăng cởi ngoại bào khoát lên người nàng, nhẹ nhàng vén lọn tóc trên trán nàng.

“Miêu Nhi, đáp ứng ta một sự kiện.” Hẩn hạ thấp giọng nói.

Hùng Miêu Nhi kiên định gật đầu: “Hảo.”

Thẩm Lăng quay đầu cười với hẩn: Ta còn chưa nói chuyện gì, ngươi sao lại đáp ứng ngay như thế.”

Hùng Miêu Nhi nói: “Chuyện ngươi nói, ta đều tin.”

Thẩm Lăng hít một hơi, ánh mắt dừng lại trên người Chu Thất Thất.

“Mặc kệ ngày mai phát sinh chuyện gì, hãy giúp ta hảo hảo chiếu cố Thất Thất.”

Hùng Miêu Nhi như trước nói: “Hảo.”

Thẩm Lăng liếc hẩn một cái, thở dài: “Hiện tại nếu có rượu thì tốt rồi.”

Hùng Miêu Nhi rót hai chén trà trên bàn, đưa lên nói: “Đêm nay lấy trà thay rượu.”

Thẩm Lăng hiểu ý cười, ngửa đầu uống hết.

“Miêu Nhi, đa tạ người.”

Hùng Miêu Nhi lau miệng, đập vai hắn nói: “Thẩm Lăng, chúng ta cả đời đều là huynh đệ!”

43. Chương 43

Ngày ba tháng mười, giờ tỵ.

Trời âm u.

Đường Thiên Hàng ngồi trên chiếc ghế dựa lớn sơn kim sắc, ung dung uống bồ đào tửu (rượu nho) cao cấp.

Tâm tình hắn hiển nhiên rất tốt, nhất là khi nhìn bọn người trong ***g sắc kia, tâm tình hắn liền tốt lắm.

Ngày đầu tiên, bọn họ giống rồng vậy, hào khí ngất trời ngày hôm sau, bọn họ giống cẩu, sủa loạn lung tung ngày thứ ba, bọn họ giống sâu bọ, tham sống sợ chết hiện tại, bọn họ chỉ còn là một đồng bùn nát không đủ đất tường, không có nửa điểm sinh khí.

Hắn phi thường thỏa mãn.

Có chuyện gì so với việc thấy tôn nghiêm của bọn người mình khinh thường bị phá nát hoàn toàn thỏa mãn hơn?

Khi uống xong chén rượu thứ nhất, hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua quảng trường.

Tại bốn phía hắn bày cũng không nhiều người lắm, chỉ có khoảng bốn mươi người, bọn họ đương nhiên là cao thủ nhất đẳng, mỗi người đều có công phu lấy một địch hai hay ba chục người.

Ánh mắt bọn họ so với ưng còn *** hơn, khí thế so với lang còn lệ (ngoan lệ) hơn, trọng yếu hơn, bọn họ không hề sợ chết.

Một người không sợ chết, so với trăm người úy thủ úy cước (lo sợ, nhát) còn lợi hại hơn.

Hiện tại, bọn họ tay cầm một thanh trường kiếm, giống một phủ đứng trước ***g sắt.

Bọn họ thật sự là đao phủ.

Bởi trên từng cái ***g sắt đều có một cái giá gỗ, trên cùng cột một sợi dây thừng kéo dài từ đầu giá tới giữa ***g, phía giữa còn gắn theo một trát đao khoảng hai ngón tay đặt ngang ***g. Bọn họ chỉ cần nhẹ nhàng cắt đứt dây thừng, bọn họ sẽ tựa như đậu hủ bị đoạn thành hai nửa.

Hắn suy nghĩ diễn biến cùng mọi thứ, xác định mình không để lại bất kì lỗ hổng nào.

Cho nên hắn ngồi uống rượu thực khoái trá.

Rượu có thể làm cho người hưng phấn.

Hắn đã bắt đầu hưng phấn, chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện Thẩm Lăng sẽ tựa con chó quỳ xuống chân hắn, toàn thân hắn liền hưng phấn giống như có ngọn lửa đang thiêu vượn.

Canh ba giờ tỵ.

Thẩm Lăng xuất hiện ở quảng trường.

Ai cũng không thể phủ định khí độ của hắn, tựa như ai cũng không thể phủ nhận hắn là anh hùng, cho dù hiện tại bốn bề thọ địch tử khí lan tràn, cước bộ của hắn vẫn trầm ổn hữu lực như xưa.

Đường Thiên Hàng đột nhiên có chút thưởng thức hắn.

Hắn cuối cùng cũng hiểu được Vương Liên Hoa vì sao khinh thường cả thiên hạ nhưng lại cố phải hơn người này.

Bởi vì nếu không thắng được Thảm Lãng, cho dù có được thiên hạ, đó cũng chỉ là chiến bại.

Chỉ là hiện tại hắn lập tức sẽ chiến thắng, hắn thắng được nam nhân đệ nhất thiên hạ này, hắn cũng là thiên hạ đệ nhất!

Cho nên hắn cười.

“Thảm đại hiệp, người tới chậm.”

Thảm Lãng cũng mỉm cười: “Làm Đường công tử chờ lâu.”

Người nếu tâm tình tốt, tính tình cũng tốt theo, Đường Thiên Hàng không chút khó chịu, nói: “Thảm đại hiệp ngồi trong thiên thất hai ngày, có ngộ ra được sự huyền diệu của Phật pháp không?”

Thảm Lãng nói: “Phật pháp bát đại *** thâm, Thảm mỗ bất quá chỉ là thảo mãng giang hồ (thảo mãng là cỏ ven đường), sao có thể lĩnh hội được Phật pháp?”

Đường Thiên Hàng một bên tự rót rượu một bên nói: “Phật ngữ có câu: phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật, Thảm đại hiệp chính là thập địa thành Phật?”

Thảm Lãng thần thái tự nhiên: “Về chuyện thành Phật thì Thảm mỗ đương nhiên không dám hy vọng xa vời, nhưng đao thì thật sự phải buông xuống.”

Tay cầm chén rượu của Đường Thiên Hàng ngưng lại giữa chừng, gương mặt nhìn hắn: “Úc? Nói như vậy Thảm đại hiệp đã quyết định rồi sao?”

Thảm Lãng không đáp, hơi hơi liếc mắt nhìn thoáng qua Chu Thát Thát, trả lời: “Khuyến tử sau khi bị Đường công tử mang đi, ta vẫn chưa được gặp lại, mà ta với nó như chân tay, hiện tại vô cùng tưởng niệm, không biết bây giờ có thể cho ta gặp mặt khuyến tử một chút không?”

Đường Thiên Hàng thẳng tắp nhìn hắn, trầm mặc.

Lòng bàn tay Chu Thát Thát đỏ đầy mồ hôi, nàng không dám tưởng tượng thử sự trầm mặc của Đường Thiên Hàng biểu tượng cho cái gì, chỉ gắt gao nắm chặt ống tay áo của Hùng Miêu Nhi, sợ chín mình chỉ buông lỏng một chút nào thì nàng ngay tức khắc sẽ ngã xuống đất. Chỉ một lúc sau, vẫn một dạng khiến người khác hít thở không thông, chỉ nghe hắn ha ha cười hai tiếng, nói: “Có thể!” Dứt lời liền thấm giọng phân phó người dưới trướng vài câu, người nọ liền lĩnh mệnh lui ra, Đường Thiên Hàng nói với bọn họ: “Ta nói rồi, sẽ không tổn thương tính mạng Thảm tiểu công tử, Thảm đại hiệp chẳng lẽ không tin ta?”

Thảm Lãng không giấu diếm, gọn gàng dứt khoát: “Lấy thái độ làm người của Đường công tử, Thâm mỗ quả thực không dám tin.”

Đường Thiên Hàng vỗ tay: “Hảo! Tốt! Quả nhiên không uống là Thảm Lãng, giữa lúc nguy hiểm như vậy mà mặt vẫn không biến sắc, thật sự làm người ta bội phục! Chờ gặp qua lệnh lang, Thảm đại hiệp cũng nên làm rõ quyết định của mình.”

Thảm Lãng cười nói: “Quyết định của tại hạ quyết không làm Đường công tử thất vọng.”

Vừa dứt lời, chợt nghe phía sau truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, có một người phi nhanh đến bên cạnh Đường Thiên Hàng, nhào xuống chân hắn.

Đường Thiên Hàng cau mày: “Phát sinh chuyện gì?”

Người nọ ngay cả đầu cũng không dám nâng, thanh âm run rẩy: “Vương Liên Hoa... Vương Liên Hoa...”

Đường Thiên Hàng đứng lên: “Hắn làm sao vậy?!”

Người nọ sợ hãi nói: “Hắn đã chết.”

Đường Thiên Hàng một cước dẫm nát vai người nọ, la lên: “Người nói cái gì?!”

Thảm tử kia lại lập lại một lần: “Vương Liên Hoa đã chết.”

Đường Thiên Hàng cười lạnh vài tiếng, nói: “Hắn không có khả năng chết, này nhất định là trò xiếc hắn tạo ra.”

Mặt thám tử úp sấp trên đất, thanh âm sợ hãi mà nặng nề: “Bên cạnh hắn còn có một cỗ thi thể.”

Đường Thiên Hàng lớn tiếng hỏi: “Ai?”

Cả người thám tử đều phát run: “Là.. là Ô Khốc.” Hắn tạm dừng một lát, lại bổ thêm một câu, “Ô Khốc là mổ bụng tự sát.”

Đường Thiên Hàng sửng sốt, lui về phía sau vài bước, ngã ngồi trên ghế.

Vì sao Ô Khốc lại chết?

Bởi vì hắn phản bội chủ tử của mình.

Bởi vì hắn giết Vương Liên Hoa.

Cho nên hắn chết, lấy cái chết theo truyền thống Đông Doanh để giữ lại tôn nghiêm của mình.

Đường Thiên Hàng la to: “Ô Khốc vì sao tới Lạc Dương? Là ai mệnh lệnh hắn giết Vương Liên Hoa? Là ai!”

Ánh mắt phát lạnh, quay đầu nhìn về một bên.

Lam Tuyết từ hướng đó đi lại.

Nàng vận một thân sam tử thuần trắng, tóc cài một cây ti mang đồng dạng thuần trắng, khiến cho cả người nàng nhìn qua giống như gắn lên thân một mảnh ánh sáng lạnh lùng, cước bộ của nàng thông thả mà kiên định, cho dù đang nhìn ánh mắt hàng quang sắc bén của Đường Thiên Hàng cũng không hề lộ ra sợ hãi. Thấm Thanh ngủ say dựa vào ***g ngực nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ giống như không trung tháng ba trong trẻo sau cơn mưa.

Chu Thát Thát lao qua gọi to: “Thanh nhi!” Có hai thủ vệ đặt đao chắn trước mặt nàng, khiến nàng không thể nào tiến thêm nữa.

Lam Tuyết nhìn nàng, thần nhiên nói: “Hắn không có việc gì, chỉ là đang ngủ.”

Đường Thiên Hàng lạnh lùng nhìn nàng: “Là người hạ lệnh cho Ô Khốc?”

Lam Tuyết lại tiến thêm vài bước, dừng cước bộ, hỏi ngược lại: “Người cho rằng là ai?”

Đường Thiên Hàng cong khóe miệng nói: “Đương nhiên là người, trừ người ra, ai có thể khiến Ô Khốc phản bội ta!”

Lam Tuyết nở nụ cười: “Đáng tiếc không phải ta.”

Đường Thiên Hàng đương nhiên sẽ không tin, kiếm của hắn lao tới cổ họng nàng: “Ta nói rồi, người phản bội ta, mặc kệ là ai ta đều sẽ không bỏ qua!” Một kiếm không chút lưu tình lao tới.

Chu Thát Thát thất thanh la lên sợ hãi, Thanh nhi còn trên tay Lam Tuyết.

Khi kiếm kia sắp chạm tới nàng, lại nghe Lam Tuyết đột nhiên gọi một tiếng “Thấm Lăng”, Một chưởng đánh nhẹ vào sau lưng Thấm Thanh, ném hắn ra ngoài, đồng thời lách mình trốn đi, tránh được một kiếm. Chợt thấy Thấm Lăng thả người nhảy lên, tiếp được Thấm Thanh, cũng thuận thế ném lên, vũng vàng rơi vào ***g Hùng Miêu Nhi.

“Thanh nhi...” Thấy ái tử hô hấp vững vàng, sắc mặt hồng nhuận, không trúng độc cũng chẳng bị thương, Chu Thát Thát gât gao ôm hắn, vô cùng vui mừng.

Hắn biết rõ thân thủ của Lam Tuyết, nàng tuyệt đối không thể trong nháy mắt điện quang hỏa thạch như thế mà phản ứng kịp được.

“Ta nói rồi không phải ta...” Đây là một câu bình thản, nhưng chủ nhân câu nói lại làm một chuyện khiến mọi người trợn mắt há hốc miệng.

Bởi thân thể ‘nàng’ đang tăng cao.

Từ hình thể nhỏ xinh của nữ tử, đảo mắt một cái liền trở nên không kém nam tử chút nào.

Tay ‘nàng’ chạm lên mặt mình, chậm rãi kéo ra một lớp mặt nạ da người mỏng như cánh ve, thanh âm cũng thay đổi: “... Bởi vì ta không phải Lam Tuyết.” Y giờ chiếc mặt nạ lên, cười đến giảo hoạt sáng ngời: “Đường công tử không biết trên đời có hai loại kỳ thuật súc cốt cùng dịch dung sao?”

(Súc cốt là co lại gân cốt, thay đổi độ lớn nhỏ của xương)

44. Chương 44

Y cười tới nỗi so với anh túc dưới ánh mặt trời còn chói lọi hơn: “Đường công tử cảm thấy tay nghề của ta thế nào?”

Khóe miệng Đường Thiên Hàng hơi run run, phun ra ba chữ: “Vương Liên Hoa!”

Hắn trừng mắt nhìn y, tựa như nhìn quái vật vậy: “Người... Người... Người như thế nào...”

Vương Liên Hoa tà tà nhìn hắn, thanh âm vui vẻ: “Lâu không gặp, Đường công tử sao lại trở nên nói lắp như thế?”

Đường Thiên Hàng nuốt một ngụm nước bọt, nỗ lực làm cho chính mình bình tĩnh, la lên: “Người sao lại xuất hiện ở nơi này?”

Tin tức thám tử báo tới tuyệt không sai, y rõ ràng đang ở Lạc Dương, rõ ràng đang ở Vân Mộng các túy sinh mộng sinh a, mà ngay cả tin tức của người vừa báo tới kia cũng không thể sai, lấy bản lĩnh đệ nhất sát thủ tại Đông Doanh của Ô Khốc, lấy chuyện Ô Khốc thực sự mổ bụng tự sát, không thể không tin! Nhưng là hiện tại, người này rõ ràng là người thật, còn bình yên vô sự đứng trước mặt mình.

Nếu nói người thám báo vừa chết kia báo lầm, vậy người trước mắt sao có thể trong thời gian ngắn như vậy chạy tới đây!

Đường Thiên Hàng đột nhiên nghĩ tới một chuyện, khi chuyện này loạn chuyển trong đầu hắn thì sắc mặt hắn cũng thay đổi.

“Người vẫn luôn ở chỗ này, người căn bản không về Lạc Dương!”

Vương Liên Hoa chọn mi đắc ý nói: “Đúng vậy.”

Đường Thiên Hàng hỏi: “Vậy ở Lạc Dương là ai?”

Vương Liên Hoa cúi đầu, cố gắng nghĩ nghĩ: “Này thì ta không biết, ta chỉ tiện đường tìm một nam tử có thân hình giống ta, cho hắn mang vào mặt nạ khuôn mặt của ta, sau đó nói hắn có thể tới Vân Mộng các tùy ý hưởng dụng mười vị mỹ nhân, điều kiện là hắn phải luôn mang theo mặt nạ này. Loại mỹ sự như bánh có nhân rơi trúng đầu này, người nghĩ rằng sẽ có người từ chối sao?”

Đường Thiên Hàng cười lạnh: “Sẽ không, đích xác sẽ không.”

Vương Liên Hoa nói: “Nói ra thì quả thực phải cảm ơn muội muội của người, ra lệnh cho Ô Khốc đi Lạc Dương ám sát Vương Liên Hoa, vừa lúc tạo khoảng trống cho ta chui vào. Nếu Ô Khốc cứ kè kè đi theo bên người Lam Tuyết, ta sao có thể giả trang nàng.”

Đường Thiên Hàng quan sát y: “Ngày ấy người đi tìm Thảm Lãng, là người?”

Vương Liên Hoa quay đầu liếc nhìn Thảm Lãng, đáp: “Là ta.”

Đường Thiên Hàng hừ lạnh, nói: “Trách không được người lại nói những lời đó với Thảm phu nhân, nguyên lai là người cố ý châm chọc nàng.”

“Người sai lầm rồi.” Vương Liên Hoa lắc đầu nói, “Bởi vì ta muốn Thảm Lãng nhận ra ta.”

Đường Thiên Hàng tức giận nói: “Người liền đem sinh tử của mình đặt lên người hần? Nếu hần không thể nhận ra người thì sao?”

Vương Liên Hoa cười: “Hần nhất định sẽ nhận ra.”

Y vô cùng tự tin khẳng định: “Bởi vì hần là Thảm Lãng.”

Thảm Lãng thực sự nhận ra y.

Lúc y nói những lời đó với Chu Thất Thất, không, thậm chí ngay khi y bước vào cửa thì hần đã nhận ra rồi.

Đường Thiên Hàng nhìn về phía Thảm Lãng, hỏi một câu: “Người luôn chờ hần?”

Thảm Lãng không phủ nhận.

Đường Thiên Hàng lại hỏi: “Người biết hần sẽ tới?”

Thảm Lãng đồng dạng không phủ nhận.

Đường Thiên Hàng chợt cười to: “Thảm đại hiệp thật sự kiên nhẫn, tại tình cảnh này còn có thể an tâm khoanh tay ngồi chờ một người không biết có đến hay không!”

Thảm Lãng cười, bình tĩnh nói: “Bởi vì ta tin tưởng.”

Đường Thiên Hàng ngơ ngẩn.

Hần vẫn cho là mình rất hiểu tác phong làm việc của hai người này, nhưng hiện tại lại chợt phát hiện mình kỳ thực hoàn toàn chẳng biết gì cả.

Thảm Lãng là ai?

Vương Liên Hoa là loại người gì?

Lấy thông minh tài trí của họ, sao có thể làm chuyện không chút nắm chắc!

Bởi vì tín nhiệm.

Bởi bọn họ nghĩa vô phản cố (làm việc không chút chùn bước), toàn tâm toàn ý tín nhiệm đối phương.

Đường Thiên Hàng bắt đầu cười, cười như điên cuồng.

Hần vừa cười vừa nói: “Người sai lầm rồi, các người đều sai lầm rồi! Vương Liên Hoa, người cho là bằng năng lực của bản thân mình có thể cứu được mọi người ở đây sao?”

Vương Liên Hoa không nhanh không chậm nói: “Ai nói ta tới cứu bọn họ? Ta là tới giết người.”

Đường Thiên Hàng hứng thú nhìn y: “Giết ta? Người dưới tay ta tuy không nhiều lắm, nhưng mỗi người đều là cao thủ, Vương công tử muốn giết ta, bọn họ đương nhiên sẽ không bằng quan đứng nhìn. Cho dù người giải quyết hết bọn họ, người nghĩ mình vẫn còn đủ khí lực tới giết ta sao?”

Vương Liên Hoa thoải mái nói: “Bọn họ, đương nhiên không cần ta tự đi đối phó.”

Đường Thiên Hàng cười mỉa: “Không lẽ bọn họ tự rút dao ra tự vận sao?”

Vương Liên Hoa giương mắt nhìn hần, cười khẩy nói: “Ta thấy Đường công tử người cũng không bị đau mắt hột nhà, lâu như vậy mà còn chưa phát hiện sao?”

Đường Thiên Hàng sửng sốt: “Người có ý gì?”

Thấy ánh mắt Vương Liên Hoa nhìn qua Thảm Lãng, trong lòng hần chợt run lên.

Bởi hần nhớ tới một chuyện.

— Khi Vương Liên Hoa tung Thảm Thanh lên, phản ứng của Thảm Lãng so với ai cũng đều nhanh hơn.

Nhảy, đón, ném, ba động tác lưu loát như nước chảy mây trôi, ngay cả nửa động tác dư thừa cũng không có, này không phải thân thủ mà một người bị phế võ công nên có.

Đường Thiên Hàng la to: “Không có khả năng!”

Vương Liên Hoa cười lạnh: “Trên đời không có loại độc gì Vương Liên Hoa ta không giải được.”

Đường Thiên Hàng vẽ mặt đùa cợt: “Nhìn không ra Thảm đại hiệp còn có một thân diễn kỹ a.” (diễn kỹ là kỹ thuật diễn kịch)

Thảm Lãng thông dong nói: “Nếu là làm bộ, làm sao có thể lừa được ánh mắt của Đường công tử? Chân khí toàn thân của người tập võ đều chạy khắp kì kinh bát mạch, chỉ cần che lại một vài huyết đạo, tạo thành tắc nghẽn chân khí, tự nhiên sẽ khiến cả thân thể suy yếu. Sau khi cởi bỏ huyết đạo rồi điều trị vài ngày, sẽ khôi phục như thường.”

Nguyên lai hần tỉnh tọa ở thiên thất hai ngày là để khôi phục nội lực!

Nguyên lai bọn họ đã tính toán mọi thứ ổn thỏa!

Nguyên lai mình đã thua ngay từ đầu!

Đường Thiên Hàng lão đảo vài bước, tay gắt gao nắm chặt thành quyền.

Vương Liên Hoa châm chọc, “Đường Thiên Hàng, ngươi tự cho mình đã nắm chặt toàn cục, đến cùng lại chỉ là nhân vật nhảy nhót trong một màn hài kịch bị người đùa bỡn, đáng thương đến cực điểm, buồn cười đến cực điểm!”

Sắc mặt Đường Thiên Hàng trở nên xanh mét, một bên tay ghé dựa bị hấn bót nát như đậu hũ nát.

“Các người đừng quên, tính mạng những người này đều nắm trong tay ta.” Khi nói ra những lời này, hần đã khôi phục bình tĩnh, “Ta chỉ cần nó một câu, những người này liền bị cắt thành hai nửa.”

Vương Liên Hoa nhìn thoáng qua, mặt không chút thay đổi: “Vậy thì sao?”

Y nói: “Trong tay ngươi là tính mạng của cả một vạn người, chỉ là giết sạch sẽ một vạn người mà thôi, cùng ta có quan hệ gì đâu? Chuyện ta cần làm chỉ có một, chính là giết ngươi!”

Khi nói những lời này, thân hình của hần như chim nhẹ nhàng phi qua, vẽ ra một đoàn kiếm hoa, chém về phía Đường Thiên Hàng.

Kiểm quang chớp mắt trong không trung phản phát chớp động vô số bóng kiếm, chỉ là kiếm chỉ có một thanh.

Trong vô số kiếm quang, đương nhiên chỉ có một chiêu là thực.

Đường Thiên Hàng liếc mắt liền nhìn ra chiêu thực, cho nên hần quay người dụng chưởng, đem kiếm này cản trở, sau đó thân thủ giữa không trung thủ thế. Đây từ đầu tới đuôi chỉ trong vài giây, những hắc ý nhân trong tối nhảy ra, đem đám người Thảm Lãng vây vào giữa. Hùng Miêu Nhi, Thảm Lãng đem mẫu tử Chu Thất Thất bảo hộ sau người, vận sức chờ phát động.

Sắc trời âm trầm, sát khí phá thiên.

Đường Thiên Hàng cười: “Liên Hoa, ta đã không chiếm được ngươi, chẳng bằng khiến ngươi chết trong tay ta, như vậy sẽ không còn ai có thể đoạt được ngươi nữa.”

45. Chương 45

Kiểm là sinh mạng của kiếm khách, một kiếm khách chân chính đồng dạng có thể tạo cho kiếm sinh mệnh.

Cảnh giới cao nhất của võ học, có nói đến ‘thảo mộc trúc thạch, đều có thể làm kiếm trích diệp phi hoa, cũng có thể gây thương tổn cho người’, nhưng chỉ có kiếm mới có thể vĩnh hằng. Quang mang cùng vinh quang của kiếm khách, thường thường phát ra từ kiếm trong tay hần.

Trong tay Thảm Lãng có kiếm, một thanh không chút gì gọi là tốt, tùy tiện cũng có thể thấy được vết mẻ trên kiếm (chém đầy)

Nhưng thanh kiếm này khi vào tay Thảm Lãng, liền trở thành vũ khí lợi hại nhất.

Hiện tại kiếm đã xuất vỏ.

Kiếm quang bắn ra bốn phía, so với tia chớp còn nhanh hơn, so với ánh sáng càng *** tế hơn.

Vây quanh hần là bốn mươi sát thủ lãnh huyết trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh, mỗi một chiêu, một một thức đều hướng hần tới tử lộ, chỉ cần thoáng phân thần, sẽ máu chảy đương trường.

Kiếm quang chợt lóe, tựa như thiểm điện.

Một chiêu ‘lưu *** cản nguyệt’ này làm cho vô số cao thủ bại trận, tuy rằng hiện tại hần dùng không phải bảo kiếm, nhưng uy lực của nó cũng không kém, đảo mắt đã chém thủng lòng ngực của hai tên hắc y nhân.

Hần chưa bao giờ vui vẻ khi giết người, kiếm của hần cũng chưa bao giờ vì giết người mà xuất vỏ.

Nhưng hần phải giết người.

Giết người cùng bị giết, chỉ đơn giản là một ý niệm phút chốc mà thôi.

Hần có người hần phải bảo vệ, hần có lý do cần làm chuyện này.

Hài tử sắp tỉnh.

Nó nghe được tiếng kim loại va chạm, nghe được thanh âm lợi khí xuyên thủng qua da thịt, nghe được âm thanh chém giết. Nó thò đầu ra từ ***g ngực mẫu thân, tò mò nhìn người xung quanh.

“Phụ thân...” Đồng âm non nớt của nó vang lên trong không gian tràn ngập tiếng chém giết.

Chu Thát Thát nghe được, một người mẫu thân mặc kệ ở trong thời điểm gì, ở nơi nào đều có thể nghe được thanh âm của hài tử mình.

Nàng gắt gao ôm nó, thấp giọng nói: “Thanh nhi, không nên nhìn.”

Hài tử nghe lời lùi đầu về, trốn vào trong lòng mẫu thân nhắm mắt lại.

Nó hỏi: “Nương, phụ thân cùng Hùng thúc thúc đang làm gì vậy?”

Chu Thát Thát nhìn về phía hai người nam nhân đang bảo hộ cho mẫu tử nàng, nói: “Bọn họ đang bảo hộ người.”

Máu lan tràn, giết chóc lan tràn.

Trong tay Đường Thiên Hàng là song đao bạc, hình dạng như lá liễu, động tác của hần cũng phiêu dật như xuân phong phát liễu.

Người lệ khí như vậy, cầm trường đao lợi kiếm thì tựa như ác lang hung dữ vô chạp mồi, thân thủ nhẹ nhàng linh động hoàn toàn vượt ra ngoài dự kiến của Vương Liên Hoa.

Võ công Vương Liên Hoa tuyệt không yếu, y tuy rằng *** thông kỳ năng dị thuật, nhưng võ công so với chúng cũng tuyệt không kém.

Cao thủ độ sức, sinh tử cũng chỉ trong chớp mắt, trong trường hợp quyết đấu, cũng không đơn giản thân thủ giỏi là có thể thắng.

Vận khí là nhất, trí mưu cũng nhất.

Trên đời ai có thể có năng lực ứng biến mạnh hơn Vương Liên Hoa?

Cho nên y rất nhanh liền thích ứng được đao pháp quỷ dị của Đường Thiên Hàng.

“Xem ra thủ hạ mà ngươi đắc ý không thể ngăn được Thảm Lãng a.” Ngăn chặn thế tới của Đường Thiên Hàng, khóe mắt y liếc qua những thi thể chết dưới tay Thảm Lãng, đùa cợt.

Đường Thiên Hàng cũng không vội vờ thu đao, nhìn thoáng qua, ngược lại cười nói: “Sống chết ngay trước mắt mà Liên Hoa còn đi quan tâm Thẩm Lăng. Chỉ là Thẩm Lăng có cho người cái liếc mắt nào không?”

“Chuyện Thẩm Lăng làm không cần ta xen vào, nhưng mạng của người ta nhất định phải lấy!” Vương Liên Hoa bay lên, đá một cước vào bụng hắn.

Đường Thiên Hàng nhảy lên phía trước, tránh đi cú đá.

Thả người nhảy xuống mặt đất, trong tay xuất hiện thêm một thứ gì đó.

Một viên cầu màu đen nho nhỏ.

“Liên Hoa đối ta tình thâm nghĩa trọng, ta cũng nên đưa người một lễ vật mới phải đạo.” Chưa nói hết câu, hắn đã ném thiết cầu trong tay đi.

Đó là một hỏa lôi đạn, khi chạm đất sẽ nổ ngay.

Nhưng hỏa lôi đạn này không phải ném về phía Thẩm Lăng, mà là bay về phía cái ***g sắt bên trái.

Đồ vật này tuy nhỏ, uy lực lại lớn.

Thẩm Lăng không rảnh đi lo chỗ khác, đương nhiên cũng không thể đá viên hỏa lôi đạn kia đi được, chỉ nghe một tiếng nổ ầm vang, mùi huyết *** cùng mùi hỏa được đồng thời bốc lên.

Vài miếng thịt nát văng ra, rơi lên mặt đất.

Kiểm của Vương Liên Hoa đã chỉ vào mi tâm của Đường Thiên Hàng.

Hắn không chút nao núng, cũng không hề bị kiếm quang mê hoặc ánh mắt.

Hắn có một đôi mắt so với lang còn mẫn tuệ sâu sắc hơn, cho nên trong nháy mắt hắn dùng đao chặt đứt một kiếm mệnh mạch. (chỗ này không hiểu lắm)

Hắn cười, cuồng vọng cười.

Trong tiếng cười, hắn buông đao, từ trong ngực lấy ra một chiết tử.

Sinh tử chỉ trong chớp mắt, thế nhưng hắn lại dám buông vũ khí, đi đốt lửa, chẳng lẽ hắn bị điên?

Vương Liên Hoa không có thời gian nghi hoặc, bởi vì khi tay của hắn vừa vòng ra sau chiếc ghế dựa sơn kim sắc thì lập tức từ đó liền truyền ra mùi thiêu đốt.

Tiếng lửa cháy tí tách rất nhỏ truyền tới.

Kíp nổ hỏa được, nó chạy theo hướng hai bên ***g sắc.

Vương Liên Hoa sợ hãi, hỏa được nhiều như vậy, một khi phát nổ, bất luận kẻ nào ở chỗ này đều không thể sống sót.

Nhưng y vô lực ngăn chặn.

“Thẩm Lăng, đi mau!” Đây là câu nói duy nhất y có thể phát ra.

Kíp nổ cháy, đốt không phải là dây kíp, mà là mạng, mạng của tất cả mọi người ở đây.

Có một thanh âm già nua dùng hết khí lực hô to: “Thẩm đại hiệp, đi mau a, lưu mạng sống quan trọng hơn!”

Là Giả Thích.

Đồng thời có thêm một thanh âm âm lãnh nữa: “Thẩm Lăng, người không thể cứu được ai cả.”

Là Đường Thiên Hàng.

Thanh âm sợ hãi thì ào: “Thẩm Lăng, Thẩm Lăng...”

Là Chu Thất Thất.

Kiểm trong tay hắn, mạng cũng trong tay hắn.

Thẩm Lăng đã làm tốt lựa chọn.

Hắn cùng Hùng Miêu Nhi một trái một phải nắm lấy bả vai Chu Thất Thất, hai chân nhún lấy đà, phi ra ngoài cửa.

Ngay lúc này một tiếng nổ mạnh vang lên.

Xung lượng rất lớn từ sau lưng lao tới, đem bọn họ đánh văng ra xa.

Thẩm Lăng không quay đầu lại, cũng không dừng lại, hắn mượn lực của mấy khối đá nhô ra mà lăng không chạy đi.

Khói thuốc che lấp ánh sáng mặt trời.

Trong khói đặc, chậm rãi ngưng kết ra thân ảnh của hai người.

Nơi này đã biến thành địa ngục, đại ngục là chiến trường tốt nhất.

“Thẩm Lăng vẫn lựa chọn thê nhi, người thua, Liên Hoa.” Đường Thiên Hàng đứng trên mảnh phế tích, thanh âm của hắn lãnh duệ như từng mũi nhọn, “Đến cuối cùng, cái gì người cũng không có.”

Vương Liên Hoa cười lạnh: “Ít nhất ta sẽ cho người chết so với bọn họ còn thảm hại hơn.”

Trên núi *** phong huyết vũ, dưới chân núi bình tĩnh an tường.

Có một chiếc xe ngựa ở Giải Kiếm đình.

Có lẽ là một xa phu nào đó ngừng lại vào đình tìm nước uống, có lẽ người trong xe ngựa có chuyện nên rời đi đâu đó. Thẩm Lăng không nghĩ được nhiều như thế, hắn cởi dây thừng, nhanh chóng đặt Thẩm Thanh lên xe.

“Nhắm phương hướng Nhân Nghĩa sơn trang mà chạy, trừ phi ngựa chết, nếu không tuyệt không được ngừng lại.” Hắn đưa dây cương cho Hùng Miêu Nhi, “Thay ta chiếu cố bọn họ.”

Hùng Miêu Nhi nắm lấy tay hắn hỏi: “Người còn muốn quay lại Thiếu Lâm?”

Thẩm Lăng nói: “Ta nhất định phải đi.”

Hùng Miêu Nhi vội la lên: “Trận nổ mạnh như vậy, y còn có cơ hội sống sót sao, người sao phải tự làm khổ mình?”

Thẩm Lăng nhìn lên núi, nói: “Ta sẽ không vứt bỏ y thêm lần nữa.”

Hùng Miêu Nhi hỏi: “Nếu y đã chết, người sẽ làm gì?”

Thẩm Lăng cười với hắn, không nói gì.

Sắc trời vẫn âm u, trong không khí vẫn ảm ảm có mùi máu tươi bay tới, thế nhưng hắn vẫn cười thản nhiên, giống như hết thảy bất quá chỉ là gió thổi mây bay. Hùng Miêu Nhi nắm chặt tay hắn, la lên: “Thẩm Lăng, không thể! Người không thể bỏ mặc Chu Thất Thất cùng Thẩm Thanh a!”

Thẩm Thanh từ trong xe ngựa thò đầu ra, nhỏ giọng hỏi: “Phụ thân, người muốn đi đâu? Người không theo chúng ta cùng nhau về nhà sao?”

Trong mắt Thẩm Lăng tràn ngập đau xót.

Chu Thất Thất ôm lấy hài tử, gương mặt nhìn về Thẩm Lăng, nước mắt rưng rưng, nhẹ giọng nói: “Người đi đi.”

Hùng Miêu Nhi cả kinh: “Thất Thất!”

Chu Thất Thất nở một nụ cười tan nát cõi lòng, nói: “Thẩm Lăng, nếu đây là chuyện người chân chính cần làm, ta sẽ không ngăn cản người, ta cũng đã không còn tư cách ngăn cản người nữa rồi.”

Thẩm Lăng kinh ngạc nhìn nàng, trong mắt vạm vỡ phần chua xót.

Thế nhưng tim của hắn, chưa bao giờ kiên định như bây giờ.

Trên đời làm gì có chuyện gì có thể vẹn toàn đôi đường?

Trên đời không có cách nào vẹn toàn cả hai.

Lựa chọn này, có lẽ là ruồng bỏ luân lý, ruồng bỏ đạo đức, ruồng bỏ thiên hạ, nhưng, không có ruồng bỏ lòng của mình.

Lần đầu tiên dứt bỏ tất cả, hoàn toàn nghe theo suy nghĩ của chính nội tâm mình.

Cho nên, hắn muốn đi tìm y.

Chu Thất Thất đứng trước gió, giống như một toàn điều thạch.

Nước mắt của nàng rơi xuống ướt đầm hai má Thanh nhi, tiểu tử kia đưa tay lau đi, trợn tròn mắt tò mò ngẩng đầu nhìn.

Hùng Miêu Nhi đỡ lấy đôi bờ vai run run của nàng, thanh âm bi thương: “Thất Thất, ngươi sao phải tự làm khổ mình như vậy?”

Chu Thất Thất si ngốc ngốc nhìn phía trước: “Từ lúc ta hạ độc hắn, ta đã không còn tư cách tiếp tục làm thê tử của hắn.”

Hùng Miêu Nhi nói: “Đó là bởi vì...”

“Không sai, đó là vì Thanh nhi, chỉ là nếu đổi lại người đó là Thẩm Lăng, hắn sẽ ra tay với ta sao? ” Chu Thất Thất quay đầu nhìn hắn, lắc đầu nói, “Hắn sẽ không, Thẩm Lăng sẽ không làm vậy.”

Hùng Miêu Nhi nói: “hắn chưa từng trách ngươi.”

“Ta biết, hắn vĩnh viễn sẽ không trách ta một câu, nhưng ta thì không thể tha thứ cho mình.” Chu Thất Thất hạ mi mắt nhìn hài tử trong ngực, “Ngày đó ta lựa chọn Thanh nhi, ngày đó ta cũng phản bội Thẩm Lăng, ta đã phụ hắn, sao lại có thể mở miệng cầu hắn lưu lại.”

Hùng Miêu Nhi muốn nói gì đó, nhưng thấy đáy mắt Chu Thất Thất một mảnh thoải mái, cùng bộ dáng bốc đồng khi xưa khác hoàn toàn, không khỏi sửng sốt.

“Thất Thất, ngươi thay đổi.”

Chu Thất Thất nhẹ nhàng cười, nói: “Đúng vậy a, ta thay đổi, có vài thứ nếu nắm không được, vẫn nên thả ra mới tốt.”

Hùng Miêu Nhi thở dài một tiếng: “Ngươi thật có thể buông?”

Chu Thất Thất ôm chặt Thẩm Thanh: “Ta còn có Thanh nhi, không phải sao?”

Nàng hít một hơi thật sâu, nói: “Đại ca, chúng ta rời khỏi Trung Nguyên đi.”

“Ngươi muốn đi đâu?”

“Ra biển, chúng ta đi tìm tiên sơn trong truyền thuyết, tiêu dao cả đời.”

“Nhưng mà Thẩm Lăng...”

Chu Thất Thất thản nhiên cười: “Đại hiệp nhân nghĩa Thẩm Lăng vì chán ghét giang hồ tranh đấu, cùng thê nhi, hảo hữu Hùng Miêu Nhi, Vương Liên Hoa, cả năm người cùng nhau ra hải ngoại, từ nay về sau không hỏi đến chuyện trong chốn giang hồ nữa. Đại ca, ngươi nói đúng không?”

Nàng cười như nắng xuân, Hùng Miêu Nhi sửng sốt một hồi lâu, đột nhiên cũng cười rộ lên.

“Đúng, ngươi nói rất đúng, đây chính là chân tướng!”

46. Chương 46

Khói thuốc dần dần tán đi, lộ ra quang cảnh cực kì bi thảm.

Miếu tự ngàn năm, nơi dâng hương tụng kinh, thiên tông tổ đình phổ độ thể nhân, hiện giờ trở thành nhân gian luyện ngục.

Máu vẫn còn chảy lan ra, men theo khe hở đá vỡ, chảy ra từ những chân tay đoạn thân thể bị vỡ nát, chậm rãi giao hội rồi lan tràn xung quanh.

Thẩm Lăng chạy tới nơi.

Trời bắt đầu tối, bụi bị gió thổi bay phát lên.

Huyết vụ, vụ hỗn tạp từ máu tươi cùng tử vong, giống như một cái lưới, bao chung quanh hắn.

Đây là giang hồ, giết người cùng bị giết, là cách sinh tồn duy nhất của nó.

Đáy lòng Thẩm Lăng trầm xuống, bọn họ không phải hấn giết, cũng là do hấn mới chết, nếu lúc trước không phải do cái đầm nước vẫn đục kia, sao có thể xảy ra trường hợp kiếp này. Nhưng nếu không có chuyện này, hấn sao có thể cùng y có được ràng buộc sâu sắc như vậy?

Thẩm Lăng không hối hận.

Hắn bị thương, nhưng hấn cũng không hối hận.

Hắn mệt mỏi, thật sự mệt mỏi, hai chữ ‘hiệp nghĩa’ đè lên người hấn nhiều năm như vậy, đã ép tới nỗi thể xác cùng *** thần hấn đều *** bị lực tấn.

Giờ khắc này, hấn đã không còn là ‘đại hiệp’, hấn chỉ là Thẩm Lăng, một người nam nhân tên Thẩm Lăng.

Thẩm Lăng muốn tìm Vương Liên Hoa.

Một người nam nhân tên Thẩm Lăng muốn tìm một người tên Vương Liên Hoa, chỉ đơn giản như vậy, không liên quan tới bất kì người nào hay việc nào nữa.

Hắn đi rất chậm, ánh mắt của hấn cùng cước bộ của hấn đều thông thả như nhau.

Thi thể rải rác, có người bị nổ nát, cũng có người bị đốt trụi, có tay chân rơi ra riêng, cũng có đầu bị văng ra, máu thị hỗn độn, sớm đã là một mảnh mơ hồ.

Nhưng Thẩm Lăng vẫn thực khẳng định — Vương Liên Hoa không ở trong này.

Trực giác của hấn tuy không hoàn toàn chính xác, thế nhưng chưa bao giờ hấn vững chắc tin tưởng trực giác mình như hiện tại.

Hắn không ngừng cước bộ, đi theo dấu vết đánh nhau.

Hậu viện thực im ắng, hôn ám trầm tĩnh bao phủ cả ngôi chùa, có một cảm giác tức mục khác thường, có âm thanh nức nở của gió thổi qua, tăng thêm một phần thê lương.

Trên tường có dấu vết đao kiếm hằn lên, trên mặt đất có nhiều mảnh vỡ của đá, ngói.

Thẩm Lăng cúi người nhặt lên, nhìn chăm chú vào vết máu phía trên.

Vết máu chưa khô.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, thả người nhảy lên mái nhà.

Đây, là máu của ai?

Thẩm Lăng không tái tự hỏi, lòng bàn tay hấn đã tràn ngập mồ hôi lạnh.

Cố gắng trấn định thần trí, hấn chiếu theo phương hướng kia mà đuổi theo.

Trời đã tối đen, trong tự không có nửa ngọn đèn dầu, bốn phía chỉ còn lại một bóng dáng mơ hồ.

Thứ đầu tiên Thẩm Lăng phát hiện, là thi thể của Đường Thiên Hàng.

Hắn bị thanh kiếm xuyên thủng cổ họng, bị đóng lên cây cột, lấy tư thế quái dị mà đứng, vẻ mặt vụn vẹo, hai mắt trợn lên, chết không nhắm mắt.

Liên Hoa, người quả nhiên giết hắn.

Liên Hoa, người thắng hắn.

Nhưng, hiện tại người đang ở đâu?

Tiểu viện ngăn nắp, liếc mắt liền thấy thi thể này, nhưng không còn gì khác.

Cửa phòng đóng kĩ càng, tựa hồ chưa từng bị mở ra.

Phía sau dường như có tiếng vang.

Thanh âm rất nhỏ, phân không rõ là ảo giác hay là thực.

Thẩm Lăng xoay người nhìn, trong mắt chưa kịp hiển lộ kinh hãi thì trong khoảng khắc lại bị chính hắn ấn xuống.

“Là người...”

Lam Tuyết không có nhìn hắn, nàng giống như một con rối gỗ không có sinh mệnh, diện vô biểu tình đi đến bên người Đường Thiên Hàng, nhổ xuống thanh kiếm cắm nơi cổ họng hắn, ra sức công hắn lên lưng.

“Lam cô nương...” Thẩm Lăng không đành lòng nói, “Người muốn đi đâu?”

“Ta muốn mang đại ca về nhà.” Nàng bước đi lảo đảo, nhưng lại vô cùng kiên định.

Tử vong, chính là chấm dứt, đúng cũng tốt, sai cũng tốt, đều biến mất ngay khi sinh mạng kết thúc.

Thấy một màn này, bất kỳ ai đều có thể tha thứ họ.

Ít nhất, Thẩm Lăng tha thứ.

Nhìn thân ảnh quyết tuyệt kia biến mất dưới trời chiều thẫm màu, cúi đầu, thở dài thật sâu.

Có một vạt áo trắng tung bay, bay vào mắt hắn.

Trắng đến chói mắt, trắng đến kinh tâm.

Thẩm Lăng sửng sốt trong chốc lát.

Cũng chỉ là trong chốc lát.

Chợt ngừng đầu, hai mắt thời gian dài trong bóng đêm nên ngay lập tức không thể thích ứng với màu trắng đó, chỉ có thể thấy một bóng dáng huyền ảo bạc sắc.

Thẩm Lăng không nhìn thấy mặt người kia, chỉ có thể thấy người kia một thân bạch y.

Nhưng là, trừ y ra thì có thể là ai?

“Thẩm đại hiệp tới tản bộ sao?” Y hình như đang cười, thanh âm nhẹ nhàng hàm chứa vài phần ý tứ đùa cợt đầy hàm xúc.

Trong mắt Thẩm Lăng có lệ.

Hắn từng bước đi tới trước mặt y, khoảng cách chỉ trong gang tấc, đối với hắn lại như cả thế kỷ.

Tầng mây khiến bóng đêm mờ lung chợt tán đi, đem ánh trắng sáng ngời chiếu rọi mặt đất.

Hắn rốt cuộc thấy rõ y, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của y, nhìn đến khóe mắt đầy mĩ mai của y, nhìn thấy khóe môi đang cười đầy giả hoạt.

Vương Liên Hoa giương mắt nhìn hắn, nhẹ gọi như người nói mê: “Thẩm Lăng..”

Thẩm Lăng nhẹ nhàng đáp lại: “là ta.”

Vương Liên Hoa nói một câu thực mạc danh kỳ diệu: “Trời đã tối rồi.”

Tạm dừng một chút, y lại nói thêm một câu càng mạc danh kì diệu: “Sao ta thấy ngươi so với ban ngày còn chói hơn vậy?”

Thẩm Lăng cười, hần hồi đáp: “Bởi vì chúng ta đều còn sống.”

Đáp án này là ông nói gà bà nói vịt, nhưng lại là đáp án tốt nhất trên đời.

—— bởi vì chúng ta đều còn sống.

Sinh lão bệnh tử, thiên địa luân hồi, là quy luật vĩnh hằng không thay đổi.

Người, luôn phải chết.

Thế nhưng chỉ cần còn sống, thì còn có thể có được hạnh phúc.

Vương Liên Hoa nở nụ cười, y đã lâu chưa từng cười như vậy.

Y rất hay cười, cười khi tịch mịch, cười khi bị thương, cười khi thống khổ, duy độc chưa từng cười khi khoái hoạt.

Khoái hoạt, là từ ngữ xa xỉ xa xôi cỡ nào a.

Thế nhưng hiện tại, nó lại rất thực.

Y nhìn Thẩm Lăng, không nói câu nào nữa.

Trăng càng sáng, mây càng đậm.

Chuyện qua rồi thì cho qua đi, không phải sao?

Thế nhân giỏi nhất là quên đi, mạc kệ là chuyện thảm thiết như thế nào, sau khi bị người đem tới chỗ trà dư tửu hậu làm tiêu khiển thì sẽ từ từ lắng đọng lại trong trí nhớ, cho tới khi biến mất đi.

Miệng vết thương, sẽ khép lại theo thời gian bị thương, cũng sẽ dần quên mất.

Thẩm án ngày ấy ở Thiếu Lâm tự, một trận âm mưu giết chóc, trở thành một cái bí ẩn thật gỏi khó phân, sau một lúc huyền não ồn ào trên giang hồ, nó dần dần yên ổn xuống.

Người vui vẻ vẫn vui vẻ như trước, người liều mạng vẫn cứ liều mạng như xưa.

Nhật thăng nguyệt lạc (ngày lên trăng xuống), không có nửa điểm thay đổi.

Các chương môn các đại môn phái đều bị nổ chết, đương nhiên sẽ chẳng lưu lại di ngôn truyền ngôi gì, các đệ tử người tranh ta đoạt, lại khởi dậy thêm một hồi giết chóc.

Lòng người tham lam, mới là căn nguyên mầm mống của hết thảy mọi thứ.

Hai con khoái mã, hai người, nhìn một đám người giết nhau trong rừng.

Đao quang kiếm ảnh, huyết vũ *** phong, đây là giang hồ.

Vương Liên Hoa quay qua nhìn hần, hỏi: “Ngươi không đi ngăn cản sao?”

Thẩm Lăng nhẹ nhàng cười, nói: “Ngăn cản được phân tranh, nhưng có thể ngăn cản được dục vọng nơi sâu trong lòng người sao?”

Tà dương dần dần thâm, tiếng vó ngựa vang vọng trong đất trời, dần dần đi xa.

Phù sinh như tứ, hồng trần đa hận, mọi việc đều như hoa trong kính trăng trong nước, sao không buông bỏ chấp nhất, vứt bỏ danh lợi, làm một người tiêu dao thiên hạ?

Nhân sinh như yên như vụ (yên: bụi, vụ: khói), nếu có thể cùng người phóng túng hồng trần, kim tịch đồng tụy, coi như đã trọn kiếp này! (kim tịch đồng tụy: chiều chiều cùng nhau say)

47. Chương 47: Phiên Ngoại (thượng)

1. Xin hỏi danh tự của hai vị là gì?

Thẩm: Tại hạ Thẩm Lăng.

Vương: Vương Liên Hoa.

2. Tuổi nhị vị là?

Thẩm: đã qua hai mươi, chưa tới nhi lập. (nhi lập là đúng tuổi, từ 30 tuổi (thak Hiên đã nhắc a))

Vương: Ân.

3. Giới tính là?

Thẩm (cười tủm tỉm): Cô nương cần tại hạ chinh mắt cho không?

Nghiên: Coi như ta chưa có hỏi...

4. Xin hỏi tính cách hai ngài đây như thế nào?

Thẩm: Có đôi khi quá mức lý trí, ngược lại quên mất thứ mình thực sự muốn là gì.

Vương: Lòng có thất khiếu linh lung, đương nhiên thông minh lạnh lợi. (Thất khiếu: chỉ hai tai hai mắt hai lỗ mũi và miệng, Linh lung: nhanh nhẹn nhạy bén)

5 Tính cách đối phương như thế nào?

Thẩm: Y rất tốt.

Nghiên: Có sao?

Thẩm (cười): Y là người như vậy, mặc kệ làm chuyện gì, đều khiến người ta phiền não.

Nghiên: Còn Vương công tử?

Vương: Cô nương tát hắn một cái thử xem.

Nghiên: A?

Vương: Nếu người tát má trái của hắn, hắn nhất định đem cả má phải qua cho người tát luôn. Nếu có người cho hắn một đao, nói không chừng hắn còn thỉnh người nọ ngồi uống rượu nói chuyện phiếm.

Nghiên:...

6. Hai người gặp nhau khi nào? Ở đâu?

Thẩm:...

Vương:...

Nghiên: Bởi vì ta thực sự không biết rõ tình hình lần đầu tiên gặp mặt của bọn họ, vấn đề này bắt buộc dĩ bị pass trong trầm mặc.

7. Ấn tượng đầu tiên về đối phương?

Thẩm: Hắn lúc ấy dịch dung, cố ý chỉnh khuôn mặt trở nên xấu xí, hơn nữa tính cách còn bất thường, thực sự làm người ta ăn không tiêu.

Vương: Thiên địch!

8. Thích điểm nào của đối phương nhất?

Thẩm: Cả người hắn.

Vương: Thích mà cũng phải phân rõ thích chỗ nào nhất sao? Thôi được, ta thích điểm này của Thẩm Lăng nhất.

Nghiên:...

9. Chán ghét điểm nào của đối phương nhất?

Thẩm: Không có chán ghét, chỉ là hấn rất thích làm trái ý ta.

Vương: Khi cùng hấn tranh cãi, hấn luôn nhường ta, làm cho ta luôn thấy không chút thú vị.

Nghiên: Thẩm đại hiệp bao dung người như vậy, người có cần cố tình gây sự cùng hấn hay không.

Vương (cười như mọc xuân phong): Cô nương nói cái gì?

Nghiên: Không có, ta cái gì cũng chưa nói!

10. Ngài có cảm thấy mình cùng đối phương hòa hợp không?

Thẩm: Đương nhiên là hợp.

Vương:... Ân.

11. Hai vị xưng hô đối phương như thế nào?

Thẩm: Vương công tử. Bất quá đôi khi cũng sẽ gọi là Liên Hoa.

Nghiên: Khi nào?

Thẩm (cười): Cô nương biết thế là được rồi.

Vương (đỏ mặt): Đủ rồi Thẩm Lăng!

12. Ngài hy vọng đối phương xưng hô mình thế nào?

Thẩm: Tên tự là tốt rồi.

Vương: Gọi gì thì cũng là ta, có gì khác biệt.

13. Nếu so sánh với động vật, ngài cảm thấy đối phương giống con gì?

Thẩm: Hồ ly, thông minh đến nỗi làm người ta bắt không được.

Vương: ôn nhu giống ngựa, trung thành giống cẩu, tao nhã như miêu, mạnh mẽ tựa ưng...(lược bỏ n từ)

Thẩm: (cầm nín)

14. Nếu muốn tặng lễ vật cho đối phương, ngài sẽ tặng món gì?

Thẩm: Hứa hẹn.

Nghiên: Hứa hẹn gì.

Thẩm: Tiêu dao thiên địa, kim tịch đồng túy. (nay có rượu nay say).

Nghiên: Vương công tử thì sao?

Vương: Một mình hấn thì say thế nào, đương nhiên phải có ta bồi hấn.

15. Vậy ngài muốn đối phương tặng lễ vật gì?

Thẩm: Vương Liên Hoa.

Vương: Thẩm Lăng.

Nghiên:...

16. Có bất mãn điểm gì của đối phương không? Là điểm gì?

Thẩm: Luôn không để ý người khác, chỉ để ý chính mình.

Vương: Luôn không để ý mình, chỉ quan tâm người khác.

Nghiên:... (cầm nín lần hai).

17. Tật xấu của ngài là gì?

Thẩm: Quá mức bình tĩnh, bình tĩnh tới mức quên đi thứ mình chân chính muốn là gì.

Vương: Bản công tử mà có tật xấu sao?

18. Tật xấu của đối phương là gì?

Thẩm: Tính cách của hắn, đó cũng coi là tật xấu.

Vương: Kỳ thật hắn có thể ích kỷ thêm chút.

Nghiên: Nguyên lai Vương công tử ngại Thẩm đại hiệp của chúng ta quá vô tư.

19. Đối phương làm chuyện gì khiến ngài không vui?

Thẩm: Mặc kệ hắn làm chuyện gì, cũng không làm người ta cảm thấy không vui, nhưng vẫn khiến họ cảm thấy bất đắc dĩ.

Vương: Thời điểm mưu kế của mình bị hắn vạch trần.

Nghiên: Vương công tử thật sự rất thích tranh cường hão thắng a.

20. Khi ngài làm chuyện gì thì đối phương cảm thấy không vui?

Nghiên: Hắn, vấn đề này cùng vấn đề trên không khác gì nhau, pass.

21. Quan hệ của hai người đã đến trình độ nào?

Thẩm: Chỉ nhận định một mình hắn, cuộc đời này sẽ không nhận một ai khác.

Vương: Ân.

22. Lần đầu hai người hẹn hò là ở đâu?

Thẩm: Hẹn hò thì hắn là lần cùng đi tìm bảo vật đi.

Nghiên: Giai đoạn kia không hề gần a.

23. Không khí của hai người khi đó như thế nào?

Vương: Lúc đó bị người khắp thiên hạ đuổi giết, người nói thử xem đó là không khí gì?

Nghiên: Nhưng ta cảm giác được khi các người ở sa mạc không khí rất ư là ấm áp a, cùng ăn cùng nghỉ nữa.

Vương (đặng đặng sát khí): Làm sao người biết!

Nghiên: Ta cái gì cũng không biết!

24. Khi đó đã tiến triển tới trình độ nào rồi?

Thẩm: Chỉ nghĩ muốn bảo hộ hắn, mặc kệ là chuyện gì cũng phải bảo vệ.

Vương: Hiểu được một số chuyện từng không hiểu ở quá khứ.

Nghiên: Chuyện gì?

Vương (cười khanh khách): cô nương thật muốn biết?

Nghiên: Ta không muốn...

25. Địa điểm thường xuyên hò hẹn là?

Thẩm: Dấu chân trải rộng đại giang nam bắc, vẫn chưa cố định ở một địa phương nào.

Vương: cầm tú sơn hà (non sông tươi đẹp), phong cảnh vô hạn, đương nhiên tiêu dao.

26. Vào sinh thần đối phương ngài sẽ chuẩn bị như thế nào?

Thẩm: Đưa cho hắn thứ hắn muốn.

Vương: Bồi hấn uống rượu.

27. Ai tỏ tình trước?

Thẩm: Hấn là hấn.

Vương: Tuyệt đối không phải ta!

Thẩm: Thời điểm ở trên đảo hoang, chúng ta...

Vương: Thẩm Lăng!

Nghiên: Ách, mọi người đều biết, ta cũng không muốn nói nhiều.

28. Ngài thích đối phương bao nhiêu?

Thẩm: Còn hơn tánh mạng của mình.

Vương: chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão. (nắm chặt tay nhau, cùng nhau tới già)

29. Như vậy, ngài có yêu đối phương không?

Nghiên: Hai vị đừng nhìn ta như vậy, câu hỏi này không phải ta soạn, phần trên ta đã nói rồi.

30. Đối phương làm chuyện gì sẽ khiến ngài cảm thấy không có biện pháp?

Thẩm: Thời điểm có ý trêu chọc người khác.

Vương: Mặc kệ ta trêu chọc hấn như thế nào, hấn vẫn chưa từng sinh khí.

Nghiên: Vương công tử đừng khi dễ Thẩm đại hiệp của chúng ta a...

31. Nếu nghi ngờ đối phương thay lòng đổi dạ thì sẽ làm gì?

Thẩm: Chỉ cần hấn hạnh phúc là đủ rồi.

Vương: Ý ngươi là ta tùy thời đều có thể thay lòng đổi dạ đi tìm người khác?

Thẩm:...

Nghiên: Vương công tử, ngươi đừng khi dễ hấn, nhìn biểu tình của Thẩm đại hiệp, ta thật lo lắng.

48. Chương 48: Phiên Ngoại (hạ)

32. Có thể tha thứ chuyện đối phương thay lòng đổi dạ không?

Thẩm: Có.

Vương: Không.

Nghiên: Theo tính cách của hai người mà nói, hình như... chính xác.

33. Khi hẹn nhau, nếu đối phương đến trễ một giờ nhị vị sẽ làm gì?

Thẩm: Vẫn đứng chờ hấn tới.

Nghiên: Cả đời?

Thẩm: Cả đời.

Nghiên: Còn Vương công tử thì sao?

Vương (chọn mi): Hấn là đại hiệp, đại hiệp thủ tín trọng nghĩa, sao có thể đến trễ.

Nghiên: Ta nói nếu...

Vương: Không có nếu!

Nghiên: hảo hảo, không có thì không có.

Thẩm:...

34. Thích nhất phần nào trên thân thể đối phương?

Thẩm: Tay cùng ánh mắt.

Vương : Ôm ấp.

Nghiên (bình tĩnh đại ngộ): Nguyên lai Vương công tử thích được Thẩm Lăng ôm a.

Vương (cười tươi như hoa): Cô nương có ý kiến?

Nghiên (lau mồ hôi): Nào dám a.

35. Bộ dáng nào của đối phương là đẹp nhất?

Thẩm: Cười, cùng thời điểm hấn đỏ mặt.

Vương: Cười..

Nghiên: Các người thật ăn ý, giống nhau như đúc.

36. Thời điểm hai người ở bên nhau, lúc nào hai người sẽ cảm thấy căng thẳng?

Thẩm: Hấn có đôi khi rất không an phận.

Nghiên: Không biết chuyện không an phận gì lại làm cho Thẩm đại hiệp có tự chủ siêu cường phải tim đập gia tốc nhỉ?

Thẩm:...

Vương: Người thật muốn biết?

Nghiên: Người không nói ta cũng đoán được.

37. Có nói dối đối phương không? Ngài có giỏi nói dối không?

Thẩm: Thẩm mỗ sẽ không làm hành vi vi phạm lương tâm...

Vương: Gạt người là sở trường của ta

38. Khi làm chuyện gì cảm thấy hạnh phúc nhất?

Thẩm: Quy ẩn giang hồ, không quản thể sự.

Vương: Đương nhiên phải có thêm hảo tửu, mỗi ngày cùng nâng ly nói chuyện phiếm vui vui vẻ vẻ mới không uống cuộc đời này.

39. Có từng cãi nhau?

Thẩm: Không có.

Vương: Hấn căn bản không biết hai từ tức giận viết như thế nào!

40. Cãi nhau thế nào?

Nghiên: Vấn đề này không cần hỏi.

41. Kiếp sau có hy vọng tiếp tục làm người yêu không?

Thẩm: Đương nhiên hy vọng.

Vương: Ân.

Nghiên (nghi hoặc): Vương công tử không phải không tin luân hồi chuyển thế sao?

Vương (cười tươi như hoa): Cô nương lại muốn có ý kiến sao?

Nghiên: Không có, tuyệt đối không có.

43. Khi nào thì cảm thấy mình được yêu?

Thắm: Khi ở bên ao chỗ sa thành, cũng có cảm giác này.

Vương: Ngay khi thấy hấn xuất hiện trên thuyền.

Nghiên: Vương công tử luôn luôn chờ Thắm đại hiệp sao?

Vương: Đây là lần đầu tiên từ khi bình sinh ta đặt cược mà không chút nắm rõ.

Thắm (thở dài): Thực xin lỗi.

Vương (chăm chú nhìn): Cho nên ta đã thắng cược.

44. Phương thức biểu đạt tình yêu của ngài là gì?

Thắm: Bảo hộ hấn, bao dung hấn.

Vương: Cùng hấn quy ẩn giang hồ.

45. Khi nào cảm thấy ” hấn không còn thương ta ”?

Thắm: Trước khi ta biết tâm ý của hấn, vẫn luôn cho rằng hấn chán ghét ta, mà sau khi biết, thì chưa từng hoài nghi tình cảm của hấn.

Vương: Đêm ở sa mạc, thời điểm hấn lựa chọn Chu Thất Thất.

Nghiên: Vương công tử quả nhiên rất để ý a...

46. Người cảm thấy đối phương giống loài hoa gì?

Thắm: Vẻ đẹp như hoa đào, tính tình như hoa lê.

Vương: Phẩm tính như lan, khí độ như tùng.

47. Hai người có từng giấu diếm nhau chuyện gì chưa?

Thắm: quá khứ có.

Vương: Từng có.

Nghiên: Các người không muốn biết?

Thắm: Chuyện đã qua đi, cần gì hỏi nhiều.

48. Ngài cảm thấy tự ti vì?

Thắm: khán đạm liễu tiện hảo, sao phải tự ti? (không hiểu câu đầu là nói gì, dịch ra là ‘ thấy phai nhạt / lãnh đạm là được ‘ thấy sao sao ấy)

Vương: Bản công tử là đệ nhất thiên hạ, sao có thể tự ti, chê cười!

Nghiên:...

49. Quan hệ của hai người là bí mật hay công khai?

Thắm: Sẽ không cố giấu diếm, nhưng cũng không quá lộ liễu, thuận theo tự nhiên là được.

Nghiên: Thắm đại hiệp quả nhiên là quân tử thẳng thắn a.

Vương: Chuyện của mình cần gì phải đi trông nom ánh mắt người khác?

Nghiên (cười): Hiểu.

50. Ngài có cảm thấy tình yêu với đối phương có thể duy trì vĩnh viễn không?

Thắm (mỉm cười): ần.

Vương: đương nhiên.

Nghiên: Khó được Vương công tử thẳng thắn như vậy.

51. Xin hỏi ngài là công hay thụ?

Nghiên: Ta trước xin giải thích hàm nghĩa của công thụ, công chính là chỉ người khi thân mật sẽ chiếm vị trí chủ đạo, mà thụ thì ta nghĩ hai vị cũng đã hiểu được rồi nhỉ.

Vương (tự tiểu phi tiểu): Đáp án của vấn đề này có phải cô nương cũng đã biết rồi không?

Nghiên: Thực sự là...

52. Vì sao quyết định như vậy?

Thẩm: Tự nhiên mà vậy.

Vương: Ta cũng từng tự hỏi...

53. Ngài có hài lòng với tình hình hiện tại?

Thẩm: Ân.

Vương:...Hoàn hảo. (Dạ Liên: lâu lâu ta mới thấy có thụ nói vậy nha)

54. Địa điểm lần đầu H?

Thẩm: Ở trên hoang đảo.

Vương: Ở bên vách đá.

Nghiên: Đủ tính nguy hiểm nha...

55. Cảm giác lúc đó?

Thẩm: đau lòng, đau lòng.

Vương: sắp chết.

Nghiên: Vương công tử không còn cảm giác nào khác sao?

Vương (cười): Cô nương muốn ta nói gì?

Nghiên: Câu hỏi tiếp theo.

56. Bộ dáng lúc ấy của đối phương?

Thẩm: Ánh mắt mê loạn.

Vương: Hắn luôn nhăn nheo, thực làm người ta không đành lòng.

57. Vào sáng hôm sau, câu nói đầu tiên là?

Thẩm: Buổi sáng gió lạnh, coi chừng hàn.

Vương: Trời đã sáng.

58. Số lần H của một tuần?

Nghiên: Hai vị, một tuần chính là chỉ bảy ngày.

Thẩm (cười): Cô nương hỏi thật cẩn thận.

Nghiên: Này.. cái kia... Câu hỏi không phải do ta ra, nên...

Thẩm (ôn nhu nhìn về phía đối phương): Tùy tâm tình.

Vương: Hắn sẽ không miễn cưỡng người khác.

Nghiên: Hiểu được, xem ra là tùy vào tâm tình của Vương công tử mà phán định a.

59. Thấy lý tưởng nhất là H mấy lần một tuần?

Thẩm: Thân thể chỉ là một loại phương thức để trao đổi tình cảm, tùy tình là được rồi.

Nghiên: Đáp án của Thẩm đại hiệp thật là tiêu chuẩn, có thể xác định rõ ràng chút không?

Thẩm: Đại để là một ngày một lần.

60. Như vậy thì, H như thế nào?

Thẩm: Ta sẽ không miễn cưỡng hấn, hấn cảm thấy được là tốt rồi.

Nghiên: Chỉ là Vương công tử am hiểu nhất là chuyện phong nguyệt, chẳng lẽ không chủ động sao?

Thẩm: (cười, không nói)

Vương: (bình tĩnh, coi như cái gì cũng không nghe)

Nghiên: Tổng kết, kỳ thật hai người này ở phương diện H thực ăn ý.

61. Nơi mẫn cảm của ngài là?

Thẩm: Thắt lưng.

Vương: Ngực.

62. Nơi mẫn cảm của đối phương là?

Thẩm: Ngực, cổ, còn có... Cô nương không nên biết.

Vương: Đúng vậy, cô nương tuổi còn trẻ, có một số chuyện không nên hỏi rõ ràng mới tốt, giống như đáp án của câu hỏi này vậy.

Nghiên:...Bản hủ nữ cũng đã đoán được...

63. Dùng một câu để hình dung đối phương khi H?

Thẩm: Yêu nhiều mị hoặc, khó kìm lòng nổi. (nhiều: triền, quán)

Vương: Tuần tự như tiến (tiến hành như chất lượng), ôn nhu đa tình.

64. Thăng thán mà nói, ngài có thích H không?

Thẩm: Nay đương nhiên.

Vương: Việc tiêu hồn như thế, sao lại không thích? (tiêu hồn là mất hồn)

65. Nhị vị thường H ở đâu?

Thẩm: Trong phòng.

Vương: Trừ bỏ lần đầu tiên, người có tính tình ôn hòa hiền hậu như hấn không có hưng trí tới nơi khác làm.

Nghiên: Nói như vậy Vương công tử thực muốn nếm thử ở nơi khác?

Vương: Có gì không thể?

66. Ngài muốn thử H ở nơi nào?

Thẩm: Nay chưa nghĩ tới.

Vương: Hấn chưa nghĩ, ta nghĩ làm gì, nghĩ cũng uống công.

67. Tắm là trước H hay sau H?

Thẩm: Đều có.

Vương: Ờn.

69. Ngài có từng cùng người khác ngoài ái nhân phát sinh quan hệ không?

Thẩm: Có.

Vương: Đương nhiên có.

70. Đối với ý niệm ” nếu không chiếm được tâm, ít nhất cũng chiếm được thân thể ”, ngài có đồng ý không, hay là phản đối?

Thẩm: Tại hạ tuyệt không làm như vậy, lưỡng tình tương duyệt mới có thể vui vẻ, nếu chỉ có được một khối thân thể thì có gì hạnh phúc?

Vương: Muốn chiếm thân thể một người rất đơn giản, mà nếu không chiếm được tâm, có được thân thể thì có gì dùng?

71. Nếu đối phương bị cơn đồ cường gian, ngài sẽ làm gì?

Thẩm:...Ta cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.

Vương: Cường bạo hán? Phỏng chừng trước khi người nọ xuất môn đã đập đầu vào cửa, nếu không chính là bị con lừa giẫm lên.

72. Ngài cảm thấy ngượng ngùng trước hay sao H?

Thẩm: Cả hai đều không.

Vương: Có gì phải ngượng ngùng.

73. Nếu có một người hảo hữu nó với ngài ”Ta thực tịch mịch, cho nên chỉ tối nay thôi, thỉnh...” muốn cầu H, ngài sẽ?

Thẩm: Sau khi quy ẩn giang hồ, tại hạ không hề cùng bạn cũ liên hệ. Nếu nói là ”Bạn tốt”, thì chỉ có mình Miêu Nhi, y theo tính tình hán, sao có thể nói ra những lời này.

Vương: Nếu vị bằng hữu kia là một mỹ nhân, ta đương nhiên sẽ không cự tuyệt, ha ha.

Nghiên: Hiện tại có Thẩm đại hiệp, ngài vẫn là không cự tuyệt sao?

Vương: Phải.. (nhìn biểu tình Thẩm Lăng, sửa miệng).. mới là lạ.

74. Ngài cảm thấy mình có am hiểu H không?

Thẩm: Hoàn hảo.

Vương: Bản công tử từ khi hiểu chuyện bên người đã không thiếu mỹ nhân, chuyện phong nguyệt có gì mà không *** thông.

75. Còn đối phương?

Thẩm: như hán nói, hiểu rõ phong nguyệt.

Vương: Còn có thể làm người ta vừa lòng.

76. Khi H ngài hy vọng nghe gì từ đối phương?

Thẩm: Hán thường áp lực không chịu phát ra âm thanh, kỳ thực nếu hán ngâm nhẹ cũng được.

Vương: Hán nói chuyện cực nhỏ, bất quá vẫn sẽ hỏi ta cảm thấy thế nào, nếu khó chịu, sẽ thay đổi tư thế.

77. Ngài thích thấy biểu hiện gì của đối phương khi H?

Thẩm: Bộ dáng say mê mê ly.

Vương: Hán sẽ cười, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, nhạt như không có, nhưng phi thường ôn nhu.

78. Ngài cảm thấy có thể H với người khác ngoài đối phương không?

Thẩm: Không thể.

Vương: Sau khi ở với hán, không thể chạm vào người khác.

79. Ngài có hứng thú với SM không (SM trong BDSM, có gì thỉnh mọi người lên google tìm hiểu)

Thẩm: Không.

Vương: Ta thực ra rất hứng thú, đương nhiên, là ta SM người khác.

Nghiên: Là SM Thẩm đại hiệp sao?

Vương: (liếc Thẩm Lãng một cái) Nếu thật sự trối hấn quát roi hấn, phỏng chừng hấn sẽ không rên một tiếng, như vậy thì có gì hảo ngoạn, vẫn là quên đi.

Nghiên: Vương công tử luyện tiếu thì cứ việc nói thẳng.

80. Nếu đối phương bỗng nhiên không tác cầu thân thể ngài nữa, ngài sẽ?

Thẩm: Hấn đại khái chán ghét ta đi.

Vương (bật thốt): sao có thể!

Nghiên (bắt lấy đầu đề câu chuyện): Ý Vương công tử là ” không có khả năng chán ghét Thẩm đại hiệp ” hay là ” không có khả năng không tác cầu thân thể Thẩm đại hiệp ”?

Vương:... Đúng.

81. Ngài đối với việc cường gian có suy nghĩ gì?

Thẩm: thiên lý bất dung.

Vương: Ta tối xem thường người như thế, phế vật.

82. Chuyện thống khổ khi H là?

Thẩm: không thống khổ, chỉ là khi bắt đầu nhìn bộ dáng liêu nhân của hấn là một loại giày vò.

Vương:Đau thì có, khổ có khổ.

83. Cho đến bây giờ, lúc H, lần nào khiến ngài cảm thấy hưng phấn nhất, lo âu nhất?

Thẩm: lần đầu tiên, ở trên hoang đảo.

Vương: lần đó không chỉ lo âu, càng thêm tuyệt vọng.

84. Từng bị đối phương chủ động hấp dẫn chưa?

Thẩm: (cười) có.

Vương: này thực bình thường a.

85. Khi đó biểu tình của công là gì?

Thẩm: Dựa theo thủ đoạn của hấn, người ta sao có thể nhẫn được.

Vương: Nhúu mày, sau đó mặt hồng lên.

86. Công có hành vi cường bạo không?

Thẩm: không có.

Vương: Hấn sao có thể làm được chuyện đó.

87. Lúc ấy phản ứng của bên thụ là?

Nghiên: Này đề cho qua.

88. Đối ngài mà nói, ”đối tượng H ” lý tưởng là?

Thẩm: Liên Hoa là tốt rồi.

Vương: Nếu là nữ tử, đương nhiên phải mềm mại quyến rũ. Nếu là nam tử, trừ hấn ra, chưa từng nghĩ tới ngoại nhân nào.

89. Đối phương có hợp lý tưởng của ngài không?

Thắm: Ân.

Vương: hoàn hảo.

90. Lúc H có từng sử dụng đạo cụ?

Thắm: chưa từng.

Vương: không có.

91. Lần đầu tiên của ngài là khi nào?

Thắm: Khi hai mươi.

Vương: Ước chừng là khi mười ba tuổi.

92. Khi đó đối tượng có phải ái nhân không?

Thắm: không phải.

Vương: không phải.

93. Ngài thích được hôn ở đâu nhất?

Thắm: Đều được.

Vương: ngực.

94. Ngài thích hôn chỗ nào của đối phương nhất?

Thắm: Môi cùng mí mắt.

Vương: Cổ, dễ dàng chạm tới.

95 khi H, chuyện có thể lấy lòng đối phương là?

Thắm: Ôm hân vào ngực.

Vương: Ôm hân là được rồi.

96. Khi H thường nghĩ gì?

Thắm: (cười) Khi đó còn có thể suy nghĩ gì khác sao?

Vương: Ngay cả ” nghĩ muốn gì ” cũng đều không có.

97. Số lần H một đêm?

Thắm: Tùy tâm tình mà định, bình thường thì một lần chiếm đa số.

Vương: Ước chừng đều là một lần, bất quá cũng có ngoại lệ.

98. Khi H, quần áo là tự cởi hay là đối phương hỗ trợ?

Thắm: Lăn nhau.

Vương: Đại đa số thời điểm là ta bị cởi hết, còn hân vẫn y phục chỉnh tề.

99. Đối ngài mà nói, H là gì?

Thắm: Sự thăng hoa của tình cảm.

Vương: Sự trao đổi của linh hồn.

100. Thỉnh nói một câu với đối phương.

Nghiên: Vấn đề cuối cùng, hai vị muốn nói gì với đối phương?

Thắm: Thời gian chúng ta ở chung dài như vậy, rất nhiều chuyện chưa từng nói rõ, Liên Hoa đều hiểu được.

Vương: Vương Liên Hoa chỉ nhận một mình Thắm Lăng.

Thẩm (cầm tay y, cười): Ta hiểu.

– Hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-tich-tuy>